EDITURA
MIRON
Un gest tandru
SUZANNE DYE

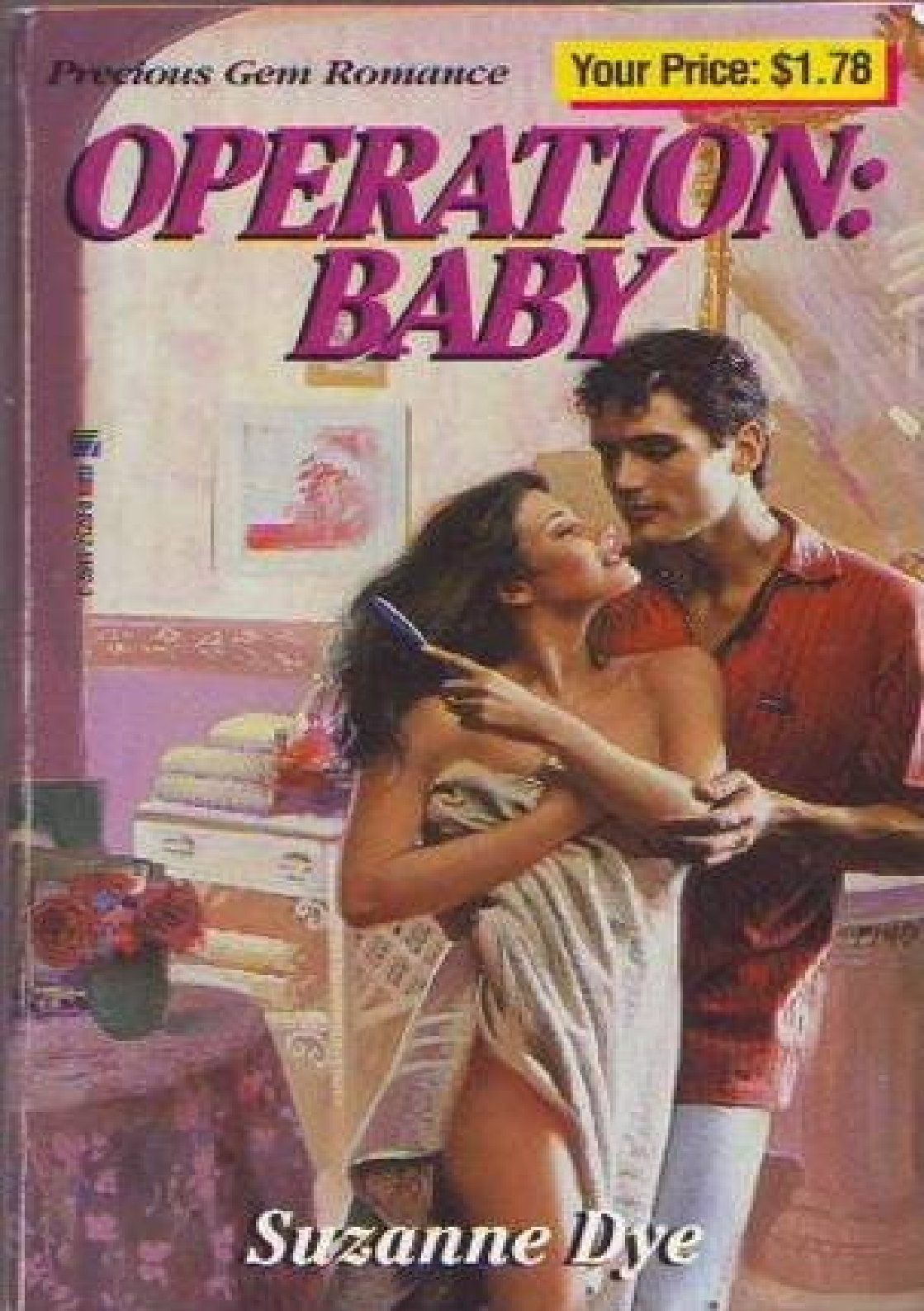
Precious Gem Romance
Your Price: $1.78
OPERATION: BABY
Suzanne Dye

Romance

SUZANNE DYE

Un gest tandru

Traducere de Radu Timnea

OPERATION: BABY
by Suzanne Dye

Tehnoredactor: DOINA CĂLIN
Corectori: Georgeta Toma
Sanda Vidrighin

ISBN 973-95063-7-4

Capitolul unu

Lexie Barret se scufundă încă un centimetru

în apa cu parfum de iasomie, plină de spumă, care umplea cada din căsuţa de închiriat a surorii bunicii ei. Asta era viaţa adevărată, se gândi ea. Pace şi linişte, şi întreaga vară numai pentru sine.

Planurile ei aveau să meargă perfect.

Cu ochii închişi, se scufundă de tot în apă, udându-şi părul, după care se ridică din nou, cu apa şiroindu-i pe faţă şi peste pleoape. Îşi îndepărtă părul ud de pe frunte şi deschise ochii, ca să se întindă după sticla cu apă minerală rece de lângă cadă.

Luă o înghiţitură generoasă şi îşi lăsă pleoapele să se închidă din nou, permiţând propriilor gânduri să se îndrepte iar spre descrierea pe care o avusese în minte toată după-amiaza.

Descrierea tatălui copilului ei.

Trebuia să aibă părul lung, hotărî ea, cu tot luciul fantastic al ebonitei. Ochi albaştri, uimitori prin claritatea culorii lor. Înalt, bineînţeles – îşi continuă ea gândul cu picioare lungi şi zvelte, deasupra cărora să se găsească un abdomen ferm şi musculos, un piept puternic şi umeri largi. Braţele lui aveau să o ţină strâns şi să o facă să se simtă în siguranţă. Să simtă că el nu ar părăsi-o niciodată.

Buzele lui Lexie se curbară în sus, în timp ce imaginaţia ei continua să lucreze. Va avea o piele netedă, bronzată, adăugă ea în gând. Piele care să miroasă a mosc şi a masculinitate. Şi bună de sărutat. Ceea ce o făcu să se gândească la buzele lui – pline şi largi, gata să râdă

oricând.

Gropiţe. "Asta e, se gândi ea. Trebuie să aibă gropiţe adânci, pe amândoi obrajii.”

Şi va fi mai frumos decât păcatul, atât de frumos, încât să topească orice femeie. Dar el o va dori pe ea – Lexie Barret – şi numai pe ea.

Lexie abia se abţinu să nu râdă de întorsătura ciudată a gândurilor ei. Deschise ochii şi privi fix tapetul cojit, cu model floral, de pe peretele băii. Din nefericire, îşi aminti ea, chestionarul de la clinica unde avea intenţia să fie inseminată artificial probabil că nu avea pătrăţele în care să-ţi poţi trece preferinţele pentru majoritatea calităţilor pe care tocmai le enumerase.

Trebuia să se obişnuiască de pe acum cu gândul acela, înainte să se ducă la a doua programare, când urma să completeze chestionarul pentru donator.

Luă încă o sorbitură din apa minerală rece. „Ei bine, ajunge cu visurile”, se dojeni singură. Dacă va continua aşa, avea să ajungă să dorească modelul masculin complet, cu sânge cald, în mărime naturală, al tatălui în persoană.

Iar găsirea unui bărbat era un lucru la care Lexie renunţase. Sau, oricum, la găsirea bărbatului potrivit. Era hotărâtă să se mulţumească doar cu nişte calităţi seci calculate cu calm, pentru procedura ştiinţifică de alegere a unui donator anonim, care să o ajute să procreeze un copil. Puse sticla de apă minerală pe podea şi îşi lăsă capul mult pe spate, sprijinindu-l de marginea rece de porţelan a căzii

antice, cu picioare în formă de labe. Da, îşi reaminti ea, privind fix spre tavan, renunţase la bărbaţi.

Nu mai exista cale de întoarcere. Îşi părăsise deja slujba de profesoară, îşi mutase bunurile din apartamentul micuţ în care locuise timp de opt ani – de când absolvise colegiul – şi se mutase definitiv. În orăşelul Blossom, din Georgia. Şi totul, numai ca să aibă un copil.

Bineînţeles, faptul că voia să aibă un copil era micul detaliu pe care reuşise să uite să-l spună, atunci când îi comunicase mătuşii ei că voia să vină să locuiască în Blossom. Lexie dezvăluise doar acea parte a adevărului referitoare la faptul că, după opt ani în şcoala unui oraş mare, îşi dorea mediul mai puţin stresant al unei şcoli elementare dintr-un orăşel.

Ida Barret fusese extaziată auzind că nepoata ei voia să vină să locuiască în oraşul ei provincial. Căsuţa de închiriat de lângă casa victoriană imensă a Idei se eliberase de curând, după cum îi comunicase ea lui Lexie. Chiriaşii nu se prea îngrămădeau într-un loc ca Blossom, la patruzeci şi cinci de minute de Atlanta, aşa încât nu se anunţase încă niciun eventual amator pentru închiriere. Ar fi fost atât de încântată ca Lexie să vină acolo.

Atât de încântată, se gândi Lexie, coborându-şi privirea spre degetul de la picior, pe care-l scosese din apă şi-l învârtea prin spuma de săpun, încât nu o văzuse deloc, de la sosirea ei, în acea după-amiază. Căsuţa era descuiată, bineînţeles.

Toată lumea lăsa uşile descuiate în Blossom, un obicei pe care Lexie îl adopta imediat, de câte ori venea în orăşel, în ciuda educaţiei ei de orăşeancă şi a obişnuitei paranoia a oraşelor mari. Blossom era atât de liniştit, un loc atât de sănătos, încât nu avea rost să-ţi faci griji în legătură cu încuiatul uşilor. Având mai puţin de trei sute de locuitori permanenţi, toată lumea cunoştea pe toată lumea – şi aveau grijă şi ţineau unii la ceilalţi.

Pe scurt, Blossom era locul ideal pentru creşterea unui copil. Verile petrecute de Lexie la Ida fuseseră, după părerea ei, viaţa cea mai idilică ce putea exista. Zilele lungi, umede, pline de limonadă la gheaţă pe balansoarul de pe veranda din spate, culesul florilor pe pajişte, plimbările prin pădurile înmiresmate de pini înalţi şi bălăcelile în apa limpede şi leneşă a pârâului.

Şi cum se îndrăgostise de…

Lexie îşi opri gândurile, ca şi cum ar fi apăsat un întrerupător. Nu putea – nu trebuia – să piardă nicio secundă gândindu-se la el.

Simplul fapt că se întorsese în Blossom, că acea casă în care locuise *el* cu mama lui, cu mulţi ani în urmă, era vecină cu cea a Idei – nimic din toate acestea nu însemnau că trebuia să se gândească la el. Elsa Reed nu mai locuia în căsuţa aceea galbenă, iar Lexie nu-l mai văzuse *pe el de* cinci ani.

El nu era altceva decât un fragment sfărâmat al copilăriei ei naive, la fel ca şi ideea că ar putea găsi, într-o zi, un bărbat care să o

ţină strâns, în siguranţă şi linişte. Lin bărbat care să nu o părăsească niciodată. Era clar că acel bărbat nu fusese el.

Lexie clătină din cap, închise ochii şi îşi sprijini capul de marginea căzii, schimbând în mod intenţionat şirul gândurilor ei trădătoare. Nu venise în Blossom ca să se gândească la trecut.

Orăşelul era suficient de aproape de clinica din Atlanta ca să-i permită să se ducă acolo de câte ori era nevoie ca să-şi atingă obiectivul, şi totuşi suficient de departe ca să scape de ritmul înnebunitor al oraşului mare.

Aici putea crea o lume sigură – pentru ea și pentru copilul ei. Lexie se scufundă şi mai mult în culcuşul cald al căzii, simţind mângâierea fierbinte a spumei care îi acoperea sânii goi. Liniştea casei o înconjura, întreruptă doar de zgomotul slab produs de spargerea balonaşelor parfumate.

Deschise ochii. Se ridică, apa şiroindu-i pe umeri, asaltul brusc al aerului rece asupra pielii ude făcându-i sfârcurile moi să se întărească. Sunetul acela! O uşă? urmă scârţâitul familiar al plăcilor de lemn ale podelei.

Ida. Lexie se relaxă. Pentru o clipă reacţionase ca şi cum s-ar fi aflat în apartamentul ei din Atlanta. Acolo, un sunet neaşteptat ar fi făcut-o să se repeadă la telefon sau să se ascundă. Nu se simţise niciodată absolut în siguranţă în oraş, în ciuda securităţii oferite de porţile complexului în care se afla apartamentul ei.

Dar aici, sunetul nu putea însemna decât că Ida se întorsese din locul în care dispăruse toată după-amiaza.

Lexie privi spre uşa deschisă a băii, aşteptând.

— Sunt aici, strigă ea încet.

Se scufundă în linişte în căldura alinătoare a băii. Auzi din nou geamătul podelei de lemn,

Văzu umbra înainte să-l zărească pe el.

Şi atunci ţipă.

Cameron Reed se retrase rapid din baie, trăgând şi clanţa veche de sticlă, pentru a acorda o oarecare intimitate femeii dinăuntru. Auzi clipocitul apei şi apoi clinchetul încuietorii uşii.

Da, ea voia intimitate. Un zâmbet mic curbă buzele bărbatului. Dar, bineînţeles, el văzuse deja tot – ce era de văzut.

Nu azi, desigur. Trecuseră cinci ani de atunci.

Dar timpul tocmai dispăruse, în acea secundă fulgerătoare când ochii lui o zăriseră pe Lexie Barret, holbându-se la el, cu ochii ei mari şi căprui plini de teamă. În acea secundă scurtă, el observase linia senzuală a gâtului ei, panta catifelată a umerilor netezi şi mugurii fermi ai sânilor, ieşind deasupra apei pline de spumă.

„Sexy Lexie”, cum îi spunea el. Asta se întâmpla pe vremea când el ar fi intrat în cadă, lângă ea. Şi ar fi făcut dragoste cu fiecare centimetru erotic şi umed al corpului ei încântător…

Înghiţi în sec, viziunea lui Lexie cea matură învârtindu-i-se ameţitor în cap. Nu se schimbase. Oricum, nu fizic. Poate că era chiar mai frumoasă. Asta era posibil, recunoscu el.

Cameron îşi sprijini capul de peretele holului micuţ al căsuţei. Închise ochii, copleşit brusc de amintirea dorinţei care îi tensiona. Întregul corp.

După toţi acei ani, ea avea încă acelaşi efect asupra lui. Instantaneu. Intens. Deschise ochii.

Ce căuta ea acolo, în căsuţă?

Pentru moment, era sigur de un singur lucru. Lexie nu-l recunoscuse. De fapt, îl privise cu frică, ca şi cum ar fi fost un străin care-i invadase casa. Gândul acesta ar fi putut să-l facă să râdă, dar realitatea lui era prea dureroasă, era prea clar cât de mult se despărţiseră vieţile lor, de când…

…De când el încercase să uite. O sarcină în care nu avusese încă succes.

O scândură a podelei scârţâi din nou sub picioarele lui, când se întoarse spre uşa băii. Deschise gura ca să o strige, dar se opri. Auzise zgomotul slab al unei ferestre ridicate. Ce făcea Lexie?

Cameron trecu din hol în bucătărie şi ieşi pe uşa din spate. Fu învăluit în aerul proaspăt şi cald de iunie, plin de parfumul greoi al caprifoiului. Se uită după colţul casei. Lexie, înfăşurată într-un prosop subţire care îi ajungea doar până la coapse, îşi trecuse un picior zvelt peste pervazul ferestrei.

Se uita spre stradă, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă trecea cineva, înainte să continue să

iasă pe fereastră. Părul negru şi des îi cădea pe spate, într-o revărsare udă.

Cameron o privi în tăcere, cu curiozitate, cum îşi trecea peste pervaz şi celălalt picior şi se lăsă în jos pe metrul care o despărţea de iarba moale. Apoi porni spre ea, micşorând distanţa dintre ei cu paşi mari.

O prinse de umăr şi o trase spre el, în timp ce simţurile lui se luptau să menţină un echilibru sănătos în faţa asaltului parfumului ei dulce, a părului cârlionţat şi ud, a pielii catifelate de sub degetele lui.

Îşi lăsă mâna să cadă când ea se roti spre el, cu o şuviţă subţire prinsă între buze. În ochii cafenii catifelaţi, fulgeră o urmă de teamă şi apoi în ei îşi croi loc recunoaşterea.

— Ce crezi că faci? o întrebă el, cu o voce mai aspră decât avusese intenţia.

Lexie întredeschise gura uşor.

— Cameron? şopti ea.

Mâna cu care ţinea prosopul albastru, pufos, îşi slăbi strânsoarea şi acesta alunecă, dezvăluind umbra văii dintre sânii ei. Lexie îşi ridică prosopul cu o mişcare bruscă, ochii ei părăsindu-i pe ai lui Cameron doar pentru o secundă, după care se întoarseră la ei. Se holba la el, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce vedea.

— Mă bucur că m-ai recunoscut, replică el. În sfârşit, adăugă el rece, fără să se poată abţine, egoul lui fiind deranjat de faptul că ea nu îl recunoscuse, mai devreme. Dar îmi pare rău că te-ai simţit obligată să sari pe fereastră ca să

mă eviţi.

Lexie simţea în piept bătăile puternice ale inimii.

I se părea că bate atât de tare şi de zgomotos, încât nu-i venea să creadă că nu o auzea şi Cameron. Teama care-i făcuse pulsul să o ia la goană era, produsă de stânjeneală, surpriză şi mai era ceva, ceva ce ea nu putea – sau nu voia – să definească.

Teama o putea înţelege. Imaginea unui bărbat în pragul uşii băii transmisese un mesaj instantaneu de groază creierului ei. Nu observase trăsăturile bărbatului, ci numai faptul că acesta, categoric, nu era Ida.

Tot ce reuşise să gândească din acea secundă era că trebuia să iasă din căsuţă, şi repede. Scârţâitul pardoselii din hol îi spusese că bărbatul se afla încă acolo. Fereastra păruse singura cale de scăpare logică, în tensiunea acelor momente.

Şi se făcuse de râs, în faţa lui.

Cameron.

Realitatea de neevitat a prezenţei lui fu gata să o facă să se repeadă înapoi pe fereastra băii. *El* era acolo, în Blossom. Îşi înăbuşi râsul isteric care ameninţa să izbucnească la suprafaţă. Nu numai că era în Blossom. Cu o clipă înainte fusese în baia ei.

— De ce nu-mi spui ce crezi *tu* că faci? ripostă ea la întrebarea lui anterioară. Tu eşti cel care mi-ai invadat intimitatea. M-ai speriat de moarte, îl acuză ea.

Amintirea a ceea ce probabil că văzuse el în

acea clipă petrecută în baie îi trimise un val de căldură şi roşeaţă în obraji.

Nu-l mai văzuse pe Cameron de cinci ani. Îşi imaginase, în momentele rare de slăbiciune, ce ar fi însemnat să-l vadă din nou. Dar în niciuna dintre acele închipuiri nu sărise pe fereastra de la baie, complet dezbrăcată, cu excepţia unui prosop.

— Îmi pare rău că te-am speriat, spuse Cameron, regretând sincer momentul de groază pe care i-l provocase.

— Bine.

Lexie îl privi fix, apoi îşi coborî ochii spre picioarele ei goale. Urmară câteva secunde stânjenitoare de tăcere, spartă doar de ciripitul păsărilor.

Îşi strânse prosopul protector în jurul corpului, după care îşi ridică, ezitând, privirea spre Cameron. Descoperi că ochii lui albaştri îi cercetau cu atenţie faţa, ceea ce o făcu să simtă instantaneu valuri de căldură în întregul corp.

Uitase. Cât de mult trebuia să-şi ridice ochii ca să-l privească pe Cameron. Şi atunci îşi aminti totul – postura lui nonşalantă, umerii puternici, faţa pe care apăreau atât de des expresii indescifrabile şi părul negru şi lucios, prin care îşi trecuse de atâtea ori degetele.

Şi acei ochi albaştri ca oceanul – fascinanţi prin intensitatea lor. Genunchii începură să-i tremure la realizarea faptului că o parte ascunsă, viscerală, a corpului ei încă îl dorea.

Cameron zâmbi. În fiecare obraz îi apăru câte o gropiţă.

— Poate că ar trebui să o luăm de la capăt, sugeră el.

Lexie tresări. Gropiţe. Ochi albaştri. Păr negru.

— Asta nu se întâmplă cu adevărat, spuse ea, trecând pe lângă el şi îndreptându-se spre spatele casei.

— Lexie, aşteaptă.

Cameron îi atinse din nou umărul, făcându-i pielea goală să se înfioare. Lexie se opri şi se învârti pe 19c. Ridicându-şi din nou privirea spre el, simţi cum inima îi căzu în stomac cu o bufnitură răsunătoare, în toţi anii aceia, crezuse că şi-l ştersese din suflet. Şi, totuşi, iată-l acolo, tatăl copilului ei.

Tatăl pe care-l descrisese în imaginaţia ei, cel puţin. Cameron avea toate calităţile pe care le ceruse ea, atunci când îşi imaginase bărbatul ideal care să fie tatăl copilului ei.

Aproape toate calităţile. Cea referitoare la un bărbat care să nu o părăsească niciodată era evident că nu se potrivea în acest caz. Fu cuprinsă de furie faţă de slăbiciunea şi trădarea fanteziilor propriului conştient. O revărsă asupra lui Cameron.

— Ce cauţi aici? îl întrebă. Nu mai locuieşti în oraşul ăsta. Nu mă aşteptam să te văd, la întoarcerea aici.

Cameron îi zâmbi, abia reuşind să-şi înfrâneze un hohot de râs, la vederea expresiei ei scandalizate. Fulgerul din ochii ei i se părea atrăgător… şi senzual cumva.

— Ar trebui să te aleagă în Comitetul de

primire a vizitatorilor.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Dar tu când ai răspuns la a mea? ripostă el, înălţându-şi o sprânceană.

Lexie oftă zgomotos.

— Sunt sigură că nu ai uitat că sora bunicii mele locuieşte aici, spuse ea, forţându-se să păstreze un ton uniform. Dar tu? Ştiu că mama ta… îmi pare rău pentru mama ta, încheie Lexie stânjenită.

Aşteptă răspunsul lui, strângându-şi cu putere prosopul în jurul corpului. Elsa Reed murise cu doi ani înainte, la puţin timp după ce se mutase în Macon, ca să-şi deschidă propriul salon de frumuseţe.

Lexie aflase asta de la Ida.

Faţa lui Cameron păru să se tensioneze pentru o clipă, după care se relaxă, cu efort.

— Mulţumesc, spuse el.

Trecură câteva clipe şi Lexie simţi că el se distanţa de subiectul legat de mama lui.

— Arăţi bine, Lexie, zise Cameron în cele din urmă, ochii lui albaştri examinând-o cu o apreciere apatică.

Lexie se încruntă, deranjată nu numai de caracterul intim al evaluării lui, dar şi de răspunsul imediat al pulsului ei.

— Deci… ce cauţi aici? întrebă ea brusc.

El ridică din umeri, acea mişcare simplă atrăgând în mod inexorabil privirea lui Lexie spre pieptul lui, sub tricoul alb, subţire, pe care-l purta. Ştia că sub acel tricou se aflau cârlionţi răspândiţi de păr negru şi pielea netedă.

Înainte, îi plăcea să-şi lipească obrazul de pieptul lui, ascultându-i bătăile constante ale inimii.. Ştia cât de lente păreau atunci când el dormea şi, totodată, cât de tunătoare erau după ce făceau dragoste.

Îşi întoarse din nou privirea spre faţa lui Cameron şi roşi când văzu înţelegerea din ochii lui. Acei ochi albaştri, vioi, îi spuneau că el ştia unde alunecaseră gândurile ei, şi că nu-l deranja absolut deloc.

De fapt, părea să se amuze de momentul ei de distragere. Cameron zâmbi, relevând o linie de dinţi albi, regulaţi, împreună cu o nouă imagine fascinantă a gropiţelor lui.

— Ei bine? insistă ea cu răceală, hotărâtă să recâştige controlul asupra discuţiei.

Şi asupra gândurilor ei.

— Aşa e, spuse el. Voiai să afli ce caut aici.

Îşi înclină capul şi îi înfruntă privirea. Cameron îşi dădea seama că încerca să prelungească, într-un fel, conversaţia. Senzaţia de tulburare – şi senzualitate amintită – dintre ei i se părea extraordinar de amuzantă.

Se aşteptase ca această vacanţă impusă să fie doar timp pierdut şi plictiseală, un timp ce ar fi putut fi petrecut mult mai bine prin muncă. Asta până în momentul când dăduse peste Lexie, în baie.

— Da? insistă Lexie, atrăgând din nou atenţia bărbatului spre mişcarea buzelor ei roz pline.

Lexie simţea cum părul începea să-i îngheţe. Dacă nu şi-l usca curând, avea să arate ca o

vrăjitoare.

— Ce-ai zice de un răspuns direct, Cameron? insistă ea.

— Nu am voie să-mi iau o vacanţă în bătrânul meu oraş natal? întrebă el, ridicând din nou din umeri. Sunt aici pentru o simplă perioadă de recreere, Lexie. Sfârşitul misterului.

— În Blossom?

Vocea ei devenise brusc ascuţită. Cum putea soarta să fie atât de crudă?

— Unde altundeva?

Cameron aruncă o privire drumului liniştit, ierbii verzi, nucilor plini de frunze şi gardului verde din spate, cu lujerii lui căţărători, de caprifoi. Privirea lui se opri pentru câteva clipe lungi asupra hamacului care se legăna leneş între doi copaci înalţi, în curtea din spatele casei Idei.

Când editorul lui insistase ca el să-şi ia două luni libere, pentru odihnă, sau, – dacă nu, să-şi prezinte demisia, primul loc la care se gândise, singurul loc, de altfel, fusese Blossom.

„Şi Lexie”, adăugă Cameron în gând, pe neaşteptate.

Înghiţi în sec. În timp ce-şi muta privirea de la hamac la ochii negri ai lui Lexie, fu izbit de posibilitatea că undeva, în adâncul sufletului, el sperase că o va întâlni, în Blossom.

Inspiră rapid, încercând să se calmeze. Îndepărtă acel gând. Simpla idee că venise în Blossom ca să o vadă pe Lexie era ridicolă. Lexie locuia în Atlanta.

— Şi tu eşti tot în vacanţă? o întrebă.

— Nu. M-am mutat în Blossom. Astăzi, de fapt. Abia am ajuns aici. Instalaţia de aer condiţionat a maşinii şi-a dat duhul pe drum. Îmi era cald, aşa că am hotărât să fac o baie…

Se întrerupse, realizând că exagera cu explicaţiile, din cauza nervozităţii. Îşi aminti că nu ea era cea care trebuia să dea explicaţii.

— Dar tu ce cauţi în căsuţa Idei?

Cameron îşi împreună sprâncenele negre şi îşi înfipse mâinile în buzunarele din faţă ale pantalonilor scurţi.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, spuse el, într-un târziu.,

Frustrarea începu să urce din nou pe şira spinării lui Lexie. Cameron fusese întotdeauna atât de imposibil?

— De ce nu poţi niciodată să dai un răspuns simplu? strigă ea. Las-o baltă. Nu-mi pasă ce cauţi aici. O să consider că ai trecut să arunci o privire căsuţei, în amintirea vremurilor de demult.

Se întrebă dacă privirea aruncată de el sinilor ei putea fi trecută în aceeaşi categorie, apoi respinse gândul ca fiind irelevant. Sau, cel puţin, încercă să o facă.

— Odihnă plăcută. Dacă te plictiseşti, există o mulţime de hoteluri pe autostradă.

Zâmbi şi încheie:

— În Altanta.

Se învârti pe călcâie, intenţionând să între în casă şi să se îmbrace. Cu cât stătea mai mult timp în faţa lui Cameron doar într-un prosop, cu atât se simţea mai ridicolă.

— Dacă nu ne mai vedem, la revedere, îi aruncă lui Cameron, peste umăr.

Şi ar fi fost perfect dacă nu-l mai vedea niciodată, tot restul vieţi, adăugă ea în gând.

— Cinci ani e o perioadă lungă ca să fii încă supărată, Lexie.

Cuvintele rostite cu o voce blândă o făcură să îngheţe. Se răsuci din nou cu faţa spre Cameron, care stătea sub un nuc, cu nişte ochi indescifrabili.

— Nu sunt supărată, ripostă ea, ştiind chiar în timp ce rostea cuvintele că era o minciună.

Simţea o notă de enervare la gândul că el o citise atât de repede. Şi din cauză că ea nu-l putea citi deloc.

— Oricum, nu în legătură cu trecutul, adăugă repede, în apărare. Ai uitat că ai dat buzna peste mine, în baie?

— Nu, n-am uitat complet asta, spuse el. Dar eu n-aş zice că am dat buzna.

— Nu aveai ce căuta…

— Tu mi-ai strigat să intru.

— O strigam pe Ida. Adică, eu credeam că este Ida. Înainte să mă sperii de moarte.

Cameron se apropie de ea, parfumul ei dulce şi sexy umplându-i din nou simţurile. În creierul lui apăru dorinţa inexplicabilă de a o săruta.

— Nu am vrut să te sperii, spuse el cu blândeţe,

Lexie rămase îngheţată, privindu-l cum se apropia. Era atât de aproape acum, încât simţea mirosul de mosc al after-shave-ului şi încărcătura electrică a prezenţei lui. Îşi amintea

mult prea bine ce simţea atunci când el o atingea, când îşi lipea gura de a ei, invadând-o înfometat. În ea se aprinse dorinţa şi realiză, dintr-o dată, că, dacă el ar fi încercat să o sărute, nu ar fi avut tăria să i se opună.

— Trebuie să mă îmbrac, zise Lexie, cu o voce slabă.

Pulsul lui Cameron se înteţi, când îşi dădu seama cât de puţin mai avea până să o cuprindă în braţe şi să o sărute până uitau amândoi de tot. Ce Dumnezeu îl apupase? „Lexie”, îşi răspunse singur.

— Lexie?

Ea aşteptă.

— Ai de gând să-ţi faci un obicei din a face baie în căsuţă? — Trăsăturile ei frumoase fură traversate de o încruntare. Îşi aruncă pe spate o şuviţă de păr care îi căzuse în faţă, peste umăr.

— S-ar putea, răspunse ea.

Ce-l interesa pe el asta?

— De ce? se forţă să întrebe cu calm.

— Mă întrebam doar, spuse el. O să mă anunţi înainte, da? Asta dacă nu vrei să dau buzna din nou peste tine, accidental.

Încruntarea lui Lexie se accentuă.

— Nu văd cum ar fi posibil asta.

Se întrebă dacă i se părea ei, sau conversaţia devenea cu adevărat din ce în ce mai ciudată?

— Ei bine, cum o să locuiesc aici în următoarele două luni, aş spune că există o posibilitate destul de mare să dăm unul peste altul, în baie. O să ţin fereastra deschisă pentru

tine. Ce zici?

Cameron auzi cum respiraţia lui Lexie deveni precipitată. Nu-şi dădea seama exact ce căuta Lexie în căsuţă, dar era sigur de un singur lucru. Ea nu ştia că Ida îi promisese lui căsuţa pe durata verii.

— Ce vrei să spui?

Vocea ei suna gâtuită, cu mânia plutind foarte aproape de suprafaţă. În ochii de culoarea mierii se vedea neîncredere şi iritare. Şi o scânteie care se aprindea întotdeauna, atunci când Lexie era gata de bătaie. Iar dacă ştia cineva cum arăta Lexie când era gata de luptă, atunci el era acela. Avuseseră destul de mult parte de asta, spre sfârşit.

— Vorbesc despre căsuţă, Lexie, răspunse el calm. Am sunat-o pe Ida acum câteva zile şi am făcut un aranjament. Eu stau aici următoarele două luni şi mă ocup de câteva reparaţii şi modificări minore.

— La naiba.

Capitolul doi

Cameron se încruntă, surprins de reacţia hotărâtă a lui Lexie faţă de declaraţia lui că urma să stea în căsuţă.

— Căsuţa are nevoie de reparaţii, Lexie. Poţi vedea asta chiar şi la o inspecţie sumară.

— Eu m-am mutat aici, în această după-amiază, îl întrerupse ea sec. Ida nu putea să-ţi spună că vei sta aici. Mi-a promis-o acum câteva săptămâni.

Simţind cum prosopul aluneca, îl smuci în sus, ca să-şi acopere mai bine sânii. Faptul că ochii albaştri ai lui Cameron îi urmăreau fiecare mişcare nu o ajuta să se calmeze.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar căsuţa e a mea, îi spuse el cu amabilitate. Cel puţin pentru două luni, adăugă zâmbind. După aceea poţi s-o iei.

— Ce generozitate, zise Lexie încruntându-se. Dar eu nu cred că se va întâmpla asta. Sunt sigură că ai înţeles greşit.

Cameron clătină din cap.

— Poate că Ida s-a gândit că nu te va deranja să stăm amândoi. Există două dormitoare.

Ideea de a sta în aceeaşi casă cu Cameron trimise nişte valuri de nelinişte prin stomacul lui Lexie. Mătuşa ei nu-i putea face una ca asta.

Încercă să ignore urma de îndoială ce exista într-un colţ al minţii ei. Ida îl iubise întotdeauna pe Cameron. Fusese în extaz atunci când el se logodise cu Lexie şi aproape că izbucnise în plâns când se despărţiseră. Încercă totodată să ignore pâlpâitul dorinţei inexplicabile pe care îl evoca perspectiva unei veri întregi petrecute atât de aproape de el.

— Nu!

Protestul explodă din gura lui Lexie.

— Ida nu putea să-ţi închirieze căsuţa. Nu are sens.

Sentimentele ei de dorinţă şi anticipare nu aveau sens. Ce se întâmpla cu ea? Inima îi bătea cu putere, datorită unei dorinţe negândite, amestecată cu panică. Doar nu dorea ca el să

stea în căsuţă? Nu. Îşi controlă gândurile. Era confuză, surprinsă, asta era tot.

Cameron o privea fix, urmărind cu curiozitate amestecul de frustrare şi nelinişte care trecea prin ochii ei expresivi. Nu ştia ce se întâmpla în ceea ce privea căsuţa, dar gândul de a petrece două luni într-o apropiere intimă cu Lexie îl tulbura, pentru a nu spune mai mult.

„Da, se gândi el, vacanţa asta va fi mult mai interesantă decât credeam.”

Din stradă se auzi motorul unei maşini. Cameron se răsuci şi o văzu pe Ida oprindu-şi *Buick*-ul verde, vechi, pe aleea dintre căsuţă şi bătrâna ei casă victoriană. În spatele casei se afla un garaj separat, prea plin ca să poţi parcă o maşină în el.

Lexie aştepta, cu o mână plasată bătăios în şold şi cu cealaltă ţinându-şi prosopul la piept. Privirea din ochii ei întunecaţi sugera că el urma să primească un perdaf din partea mătuşii ei. Amintindu-şi conversaţia pe care o avusese cu Ida cu câteva seri înainte, Cameron bănuia că Lexie avea să fie dezamăgită. Cel puţin, aşa spera. Petrecerea verii în căsuţă cu Lexie devenea din ce în ce mai tentantă, cu fiecare clipă.

Ida coborî din maşină, cu o sacoşă maronie de băcănie în mână. Se îndreptă repede spre ei, în timp ce conţinutul sacoşei se clătina precar. Cameron se gândi că nu se schimbase aproape deloc. Poate că era puţin mai încovoiată decât şi-o amintea el, dar avea acelaşi păr argintiu, ondulat, aceiaşi ochi albaştri, sclipitori, aceeaşi

siluetă dolofană şi pas vioi.

— Lexie, scumpo!

Ida îşi aruncă braţul liber în jurul umerilor nepoatei ei şi o îmbrăţişă repede.,

— Ce faci aici, acoperită doar cu un prosop, scumpo?

„Poţi avea încredere în Ida că trece direct la subiect”, se gândi Lexie.

— Eu… începu ea să explice, ridicându-şi privirea spre Cameron, stânjenită.

Acesta o privea cu sprâncenele ridicate şi cu o expresie răbdătoare, care sugera că era la fel de interesat de răspuns ca şi Ida. Şi că nu avea de gând să-i ofere niciun fel de ajutor.

— Sunt atât de bucuroasă să te văd, Ida, zise

Lexie, sperând să evite explicaţia pe care o abandonase.

— Şi eu mă bucur să te văd, scumpo, răspunse Ida, încruntându-se în direcţia prosopului lui Lexie.

Apoi se întoarse şi îşi îndreptă atenţia spre Cameron, îmbrăţişându-l scurt. El o cuprinse pe bătrână într-o strânsoare de urs şi o sărută, aducând o umbră de roşeaţă în obrajii ridaţi ai Idei.

— Arăţi chiar mai bine decât îmi aminteam, îi spuse Cameron cu căldură, eliberând-o, privirea lui îndreptându-se, peste umărul Idei, spre Lexie.

Aceasta se încruntă la el şi îşi îndepărtă privirea, buzele ei strânse trădându-i iritarea.

— Ida.. Începu Lexie..

— Nu-i aşa că e un scump? ugui Ida,

oferindu-i lui Cameron un zâmbet larg..

Apoi se întoarse spre Lexie şi adăugă:

— Ţi-a spus? Stă în Blossom, pentru două luni. Nu-i aşa că e minunat?

— Sunt copleşită, spuse sec Lexie. Acum, în legătură cu căsuţa…

— Va fi ca pe vremuri, când eraţi amândoi copii, izbucni Ida.

Ochii ei albaştri străluceau de entuziasm.

— Cred că aveţi atât de multe să vă povestiţi.

— Ida…

— Te-ai instalat deja? întrebă Ida.

Trimise un nou zâmbet cald în direcţia lui Cameron, care îi luă uşor sacul de băcănie de pe umăr.

— Eşti un drăguţ, îi spuse Ida, după care o privi din nou pe Lexie. Ai nevoie de ceva, pentru căsuţă?

— Ce-ai zice de intimitate? zise Lexie, cu subînţeles.

Ida o privi nedumerită.

— Ida, nu înţeleg ce se petrece aici. Mi-ai spus că pot sta în căsuţă. Acum, Cameron zice că şi lui i-ai spus acelaşi lucru.

— Bineînţeles, căsuţa e a ta, scumpo, replică Ida liniştitor.

Lexie îşi ridică bărbia şi îi aruncă o privire răutăcioasă lui Cameron.

— Dar sunt două dormitoare, continuă Ida. L-am promis lui Cameron că poate folosi unul din ele.

Văzând expresia şocată a lui Lexie, adăugă:

— Doar pe durata verii, scumpo.

— Doar pe durata verii! Ida, cum ai putut?

Lexie era gata să-şi scape prosopul, din cauza agitaţiei. Era adevărat! ida îi permisese efectiv lui Cameron să stea în căsuţă. Nu-i venea să creadă.

— Spuneai tot timpul că eşti nervoasă, la gândul că vei sta singură, replică Ida cu calm, aparent netulburată de izbucnirea nepoatei ei. M-am gândit că o să te bucuri să ai un colocatar.

— Asta era în Atlanta, zise Lexie, forţându-se să vorbească rar, în ciuda vitezei cu care îi alerga sângele prin vene. Nu-mi e teamă să locuiesc singură în Blossom.

Cameron îşi drese glasul.

— Sunt sigur, interveni el.

Se întoarse spre Ida şi continuă:

— Ar fi trebuit să vezi cum a şters-o pe fereastră, când am intrat în căsuţă.

Lexie se încruntă la el. Ida rămăsese cu gura căscată.

— De aceea eşti aici doar în prosop, scumpo?

Faţa ei fu traversată de o încruntare îngrijorată.

Lexie oftă.

— Nu am nevoie de un coleg de cameră, îi spuse Idei, ignorând conversaţia referitoare la ieşirea ei umilitoare din baie.

— Dar i-am spus deja lui Cameron că poate sta aici. Trebuie să se odihnească, ştii. Are ordine stricte în privinţa asta.

Lexie îşi ridică privirea.

— Atunci poate să se odihnească în altă parte. Eu nu stau în căsuţă cu el.

Cameron o privi cu atenţie pe Ida, căutând vreun semn de slăbiciune la bătrână. Dintr-o dată, petrecerea întregii veri în aceeaşi casă cu Lexie devenise ceva important. Ida nici măcar nu menţionase că Lexie va fi în Blossom, atunci când o sunase ca să o roage să-i închirieze căsuţa, dar acum, când se afla acolo şi o văzuse pe Lexie, ştia că voia să o vadă mai mult.

Nu mai existase nimeni ca ea în viaţa lui, în cei cinci ani de când se despărţiseră. Comparase cu ea fiecare femeie pe care o cunoscuse şi constatase că toate lăsau de dorit.

Două luni cu Lexie puteau reprezenta o ocazie perfectă ca să scape de amintirea ei obsedantă. Realitatea era cel mai bun mijloc pentru a distruge un vis.

— Nu am unde să stau în altă parte, interveni Cameron, străduindu-se să pară cât mai nefericit.

Îşi dădea seama că Ida era deja de partea lui, dar nu-l deranja să-şi întărească poziţia.

— Lumea e plină de hoteluri, îl informă Lexie.

— Dârei are nevoie de odihnă, dragă, insistă Ida. De multă linişte şi pace.

Se aplecă spre Lexie şi adăugă, în şoaptă:

— A fost foarte stresat.

— Bine, spuse Lexie, ridicând din umeri. Atunci, eu o să stau acasă la tine. Până când se eliberează căsuţa.

Nu avea intenţia să-l lase pe Cameron să o învingă. Şi, în mod inexplicabil, posesiunea căsuţei devenise o competiţie. Nu trebuia decât

să aştepte plecarea lui, îşi spuse. El avea să plece în două luni, iar căsuţa urma să-i rămână ei. Până atunci, avea să-l ignore. Nicio problemă.

— Oh, vai, spuse Ida rar, clătinând din cap. Nu poţi sta în casă cu mine, Lexie, dragă.

Pe buzele lui Cameron apăru un zâmbet vag.

— Nu mi-am dat seama că o să reacţionezi aşa. Camera mea este singura din casă care mai are pat. Am făcut şi eu renovări, ştii. Am început de la etaj şi amândouă dormitoarele pentru oaspeţi au fost complet golite. Vor mai trece câteva săptămâni înainte să fie din nou utilizabile. Şi apoi am trimis canapeaua la retapiţat, aşa că nu mai există nici măcar ea.

Cuvintele ei aveau o nuanţă de finalitate. Zvârcolitul nervos al stomacului lui Lexie se potoli cu o bufnitură, învins.

Lexie realiză că singura concluzie era aceea că nu avea unde să stea în altă parte, în afară de căsuţă. Renunţase la apartamentul ei din Atlanta şi avea prea puţini bani ca să închirieze un altul.

Trebuia să facă economii pentru copil şi pentru asigurarea de sănătate pe care trebuia să o plătească singură acum, după ce părăsise sistemul şcolar..

— Ida îi promisese că-i închiria gratuit căsuţa. Nu-şi putea permite chiria şi cheltuielile de întreţinere ale unui apartament. Era prinsă în capcană.

Încercă să ignore acea mică parte din ea care tresărise de entuziasm la perspectiva de a fi cu Cameron. Creierul îi spunea să protesteze din nou, să găsească un plan, orice, ca să poată

pleca din căsuţă.

Timpul petrecut cu Cameron nu putea însemna decât o renaştere a durerii pe care nu o uitase niciodată.

A pasiunii pe care nu o uitase niciodată, şopti inima ei.

— Va fi în regulă, nu-i aşa, dragă? întrebă Ida plină de speranţă.

Se întinse şi o îmbrăţişă rapid pe Lexie.

— Iar acum, ar fi mai bine să mă duc să gătesc, zise ea zâmbind veselă, ca şi cum totul ar fi fost rezolvat satisfăcător.

Îşi luă sacoşa din braţele lui Cameron.

— Vă aştept pe amândoi la cină, la şase treizeci, spuse Ida, după care se îndreptă spre grădină cu un pas energic.

— Vrei dormitorul din spate sau pe cel din faţă?

Întrebă Cameron, cu solicitudine. Sau dormim amândoi în acelaşi?

— În acelaşi? repetă Lexie, privindu-l fix. Chiar că eşti stresant. Ai început să ai halucinaţii.

Se învârti pe călcâie şi se îndreptă spre uşa din spate, străduindu-se din greu să-şi facă o ieşire demnă. Această sarcină nu era uşurată de faptul că era nevoită să ţină strâns un prosop în jurul corpului. Sau de privirea arzătoare cu care o urmărea Cameron.

— Ne vedem la cină, strigă Cameron în urma ei.

Lexie nu întoarse capul.

Înăuntru, se repezi în baie, iar imaginea căzii

făcu să simtă noi valuri de furie şi jenă năpustindu-se asupra ei. Închise hotărâtă uşa, în spatele ei. Privind cada, văzu că balonaşele spumoase dispăruseră, lăsând în urmă doar parfumul lor de iasomie.

Băgă mâna în apă ca să golească baia, după care îşi luă apa minerală, remarcând totodată cât de călduţă era aceasta, în clipa în care atinse sticla.

Turnă ce rămăsese în sticlă la chiuvetă şi o puse în coşul de gunoi. Se aplecă spre oglinda de deasupra chiuvetei, încruntându-se. Îşi exa, mină părul lung şi încâlcit, ale cărui şuviţe mai scurte din jurul feţei începuseră să se onduleze. Să se încreţească, mai bine zis.

— Mulţumesc, Cameron, şopti ea.

În minte îi apăru fulgerător o amintire neaşteptată: Cameron spălându-i părul, în apartamentul lor din Atlanta. Lui Cameron îi plăcea să-i spele părul, iar ea se bucura de sentimentul de alinare produs de degetele lui.

Nu o lăsa niciodată să şi-l usuce cu foenul, insistând că prefera buclele naturale. Şi cum, de obicei. Cameron continua spălatul părului cu o excitare lentă a restului corpului ei, Lexie nu avea niciodată ţimp pentru coafat.

Se scutură iritată de forţa acestei amintiri. Parcă simţea mâinile puternice ale lui Cameron în părul ei, răspândind flăcări de dorinţă.

Privi în jur, după foen, apoi îşi aminti că acesta se afla în dormitorul din faţă, cu hainele şi restul lucrurilor ei.

Descărcase portbagajul maşinii şi lăsase

majoritatea cutiilor în dormitor. Cutiile grele, care conţineau părţile computerului ei nu ajunseseră decât până la intrarea în casă. Celelalte, cu cărţi şi articole de menaj, se aflau în camera de zi şi în bucătărie.

Dacă s-ar fi obosit să ia în baie un set de haine, ar fi fost scutită de acea experienţă umilitoare cu Cameron, se mustră singură. Dar, bineînţeles, nu avea de unde să ştie că-l. Va revedea vreodată pe Cameron, şi cu atât mai puţin în acea zi, în baie.

Ţinând încă prosopul strâns în jurul corpului, Lexie ieşi în hol, cu urechile ciulite, ca să sesizeze prezenţa lui Cameron. Auzi o bufnitură în partea din faţă a căsuţei şi presupuse că el îşi aducea lucrurile înăuntru..

Traversă repede holul şi reuşi să ajungă în dormitor fără să dea din nou ochii cu Cameron. Închise uşa şi scoase un suspin de uşurare. Măcar urma să fie îmbrăcată, data viitoare când trebuia să-l înfrunte.

Lăsă prosopul să cadă şi răscoli prin valiză, după care îşi trase peste cap o bluză roz şi îmbrăcă o pereche de blugi albaştri. Căutarea foenului se dovedi infructuoasă, aşa că începu demoralizată să-şi pieptene încâlceala cârlionţată. Spera că el nu va crede că-şi lăsase părul aşa pentru el.

Apoi se întrebă dacă va observa măcar.

Probabil că nu, îşi spuse, aruncând pieptenele pe birou. Era evident că era un bărbat ocupat, dedicat carierei sale. Era stresat, spusese Ida. Avea nevoie de o vacanţă.

Nu e căsătorit. Gândul îi apăru în minte nechemat. El nu menţionase nimic despre vreo soţie şi nu purta verighetă. Şi era în vacanţă singur, pentru odihnă.

Dar pe ea nu o interesa asta, îşi spuse Lexie. În definitiv, Cameron Reed nu era făcut pentru însurătoare. Îi dovedise prea bine asta, chiar ei.

Eşecul relaţiei ei cu Cameron constituia punctul de plecare al lungului drum care o adusese acolo: inseminarea artificială. Lexie se aşeză pe marginea patului, împingând într-o parte un pachet cu haine.

Nu mai iubise pe nimeni altcineva, în afară de Cameron. Prin hotărârea pentru inseminare artificială, acceptase că nu mai aştepta să se îndrăgostească vreodată cu aceeaşi fervoare pasionată. În cele din urmă reuşise să accepte asta, iar acum el apăruse din nou.

Lexie se întinse pe spate, pe pat, privind în sus, spre tavan, şi permise durerii pe care şi-o reprimase mai înainte, în prezenţa lui Cameron, să-i invadeze încet sufletul. Recunoscu că revederea lui îi produsese durere. Nu, se corectă singură, durere nu era cuvântul potrivit. Cameron era o durere surdă, ca o rană veche care nu se vindecase niciodată.

El fusese o parte importantă a vieţii ei atât de mult timp. Iar apoi dispăruse total din ea, brusc. Şi acum, la fel de brusc, apăruse din nou.

Amintirile veneau una după cealaltă, scăpate dintr-o lungă perioadă dureroasă de detenţie.

Lexie şi Cameron nu căzuseră niciodată de acord asupra vârstei pe care o aveau atunci când

se întâlniseră prima dată. Cameron îşi amintea cum mergeau împreună pe triciclete, pe trotuarul din faţa casei Idei, când aveau patru ani. El şi mama lui locuiau singuri, într-o căsuţă galbenă închiriată de la Ida. Mama lui lucra la salonul de coafură din oraş, ca să facă faţă cheltuielilor.;

Prima amintire a lui Lexie legată de Cameron era din vara de după grădiniţă. Ea venise în Blossom din Atlanta, pentru luna pe care o petrecea cu Ida în fiecare an. Tatăl ei, nepotul Idei, îşi lua concediu doar o dată pe an de la activitatea lui de avocat, şi îl petrecea în fiecare an cu mama ei, în Caraibe, doar ei doi.

Aşa încât Lexie sosise în Blossom, pentru vizita ei obişnuită. Nu era acolo decât de o oră când dăduse peste un muşuroi de furnici, în curtea din spate a Idei.

Traversase orbită curtea, strigând şi dând din mâini, când se izbise de Cameron. Înainte ca Ida să apuce să iasă din casă, Cameron întorsese furtunul spre Lexie, spălând insectele înţepătoare de pe picioarele şi braţele ei goale.

Udă şi plină de lacrimi, ea fusese prea şocată şi prea uşurată ca să se înfurie în legătură cu modul în care fusese udată. Ida ieşise în fugă în curte şi îl găsise pe Cameron stând într-o băltoacă din iarbă şi ţinând-o pe Lexie cu braţul pe după umeri.

Fiind de aceeaşi vârstă, se împrieteniseră rapid, începând chiar din acea clipă, amândoi aşteptând cu nerăbdare următoarea vizită de vară a lui Lexie.

Aveau cincisprezece ani în vara în care se sărutaseră prima dată.

Erau în colegiu atunci când începuseră să facă dragoste şi planuri pentru un viitor împreună. Cameron voia să fie redactor la un ziar. Lexie voia să predea la o şcoală elementară, sperând să-şi împlinească, în cele din urmă, visul de a scrie cărţi pentru copii.

Trei ani mai târziu, vraja se autodistrusese. Mai târziu, gândindu-se la asta, Lexie îşi dăduse seama că ar fi trebuit să repereze semnalele de alarmă. *Cameron* o *ceruse în* căsătorie, dar nu fusese niciodată prea nerăbdător să discute stabilirea unei date.

Aşa încât continuaseră aşa, cu nişte planuri plutind în ceaţă, Lexie avusese răbdare, fiind de acord că terminarea colegiului era prima prioritate.

Îşi găsiseră amândoi slujbe în Atlanta – ea ca educatoare la o grădiniţă, iar el ca reporter la ziarul oraşului. Se mutaseră împreună într-un apartament, iar Lexie începuse să creadă că visurile ei legate de viitorul lor comun aveau să devină, în sfârşit, realitate.

Cameron lucra mult, ziua şi noaptea, făcând ore suplimentare ca să descopere diverse subiecte. Lexie avea propria ei carieră cu care-şi umplea ziua, dar serile era deseori singură. Iar răbdarea din zilele de colegiu se transformase în frustrare, pe măsură ce Cameron continua să amâne stabilirea datei nunţii. Ea era gata ca ei doi să întemeieze o familie, în timp ce el părea mulţumit să păstreze starea de fapt.

În cele din urmă, Cameron fusese de acord cu o dată. Apoi venise oferta pentru o nouă slujbă – doi ani corespondent străin în Orientul Mijlociu. Îi ceruse lui Lexie să-l aştepte, amânând din nou planurile de nuntă. Lexie îl pusese să aleagă: ea sau slujba.

Nu-l mai văzuse timp de cinci ani, decât în vise. Şi în imaginaţie. Lexie înghiţi cu greu, cu ochii înceţoşaţi de lacrimile nereţinute.

— Inspiră adânc şi expiră încet, încercând să se gândească raţional la ce se întâmplase atunci când stabilise calităţile tatălui donator. Nu îşi bazase aceste cerinţe pe profilul lui Cameron, îşi spuse singură. Întâmplător, el se potrivea, în termeni generali cu acel portret ca alte sute şi mii de oameni din America..

Bărbaţi cu păr negru ca noaptea, cu ochii ca nişte safire sclipitoare şi gropiţe săpate în fiecare obraz. Erau grămezi de bărbaţi care s-ar fi potrivit acelei descrieri. Nu?

Lexie îndepărtă cu forţă întregul episod, ridicându-se repede şi ştergându-şi ochii: Avea probleme mai importante de care să fie preocupată în clipa aceea, se dojeni singură, realizând care era motivul ascuns din spatele gândurilor ei.

Cameron era în casă. Pulsul i-o luă la goană numai când se gândi la asta. Şi avea de gând să stea două luni, după spusele lui.

Două luni în care Cameron avea să doarmă în cealaltă parte a căsuţei, folosind aceeaşi bucătărie. Şi spaţiu de locuit. Două luni în care ar fi respirat parfumul lui de mosc senzual şi în

care s-ar fi prefăcut că uitase cum se simţea în braţele lui.

În care să pretindă că nu mai exista, încă, o parte din ea care îşi dorea cu ardoare să fie din nou în braţele lui şi care îşi dorise asta timp de cinci ani.

Cameron îşi întinse picioarele sub masa de stejar din bucătărie, lăsându-se pe spate pe scaun, în timp ce privea cadranul ceasului electronic de la mână. Era aproape şase treizeci.

Bănuia că Lexie se va ascunde în dormitorul ei până în ultima clipă. Colţurile gurii i se ridicaseră.

Prezenţa lui în casă o stânjenea. Se întreba dacă şi ea fusese la fel de surprinsă ca el de dorinţa latentă care ardea încă între ei. O simţise şi ea, era sigur.

Vulnerabilitatea dulce a buzelor ei depărtate atunci când îl recunoscuse, fiorul de trezire la viaţă din clipa când. El aproape că o sărutase, chiar şi modul încordat şi autoprotector în care stătea, toate îi spuneau că Lexie încă mai reacţiona faţă de el, chiar dacă numai fizic.

Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă Lexie ar fi acceptat să-l aştepte acei ani, când plecase pentru a fi corespondent de război, în Orientul Mijlociu. S-ar fi căsătorit? Ar fi fost fericiţi? Cameron oftă. El ştia răspunsul. Îl ştiuse şi atunci.,

Lexie voia – avea nevoie – de un bărbat total diferit decât ar fi fost el vreodată. Ea era toată numai dulceaţă, tandreţe şi suflet. Voise întotdeauna lucruri pe care el nu i le putea oferi

– cum erau promisiunile de permanenţă şi de dragoste. Genul de legătură emoţională de care el fugise întotdeauna.

Văzuse destule consecinţe nefericite ale dăruirii totale a cuiva unei alte persoane. Mama lui suferise toată viaţa din cauza amărăciunii produsă de ruperea legăturii cu tatăl lui. Pentru Cameron, drumul cel mai sigur fusese detaşarea. Şi, totuşi, Lexie, cu dulceaţa ei atrăgătoare, fusese gata să-i doboare tot sistemul de apărare. Abia reuşise să se retragă la timp.

Modul confortabil şi lipsit de complicaţii în care mergeau lucrurile înainte să stabilească data nunţii îi convenea cel mai bine lui Cameron. Mai târziu, îşi dăduse seama că acea slujbă în Orientul Mijlociu îl interesase doar ca să pună capăt planurilor lor de nuntă şi ca să readucă relaţia lor la nivelul la care el se simţise liniştit.

Apoi ea li dăduse acel ultimatum şi el plecase. Cei doi ani în Orientul Mijlociu se transformaseră în trei. După care plecase în Washington, D.C. Şi se ocupase de demascarea scandalurilor politice şi abuzurilor guvernamentale. Îi plăcuseră provocarea, tensiunea şi orele lungi de lucru. Odată cu asta venise şi evitarea implicărilor emoţionale.

Pe vremea aceea ştia, cu şi mai multă siguranţă, după Lexie, care era preţul unei relaţii îndelungate. Şi, după Lexie, nu mai existase nicio femeie care să-l intereseze mai mult de câteva nopţi.

În momentele ocazionale de linişte, când gândurile îi alunecau înapoi în trecut, se

întrebase cum ar fi fost viaţa dacă ar fi rămas împreună. Cameron bătu încet cu degetele în masa de stejar. Poate că avea să afle în următoarele două luni. Degetele îi înţepeniră. Două luni cu Lexie.

Pentru prima dată, îi era recunoscător lui Phil Haney că insistase ca el să-şi ia concediu. După ce îl urmărise pe Cameron muncind timp de doi ani fără să-şi ia măcar o zi liberă nici chiar în weekend-uri, editorul pusese piciorul în prag şi îi ordonase să profite de cele opt săptămâni de concediu acumulate. Cameron se opusese ideii, bineînţeles., Avea o investigaţie nouă care îl aştepta deja, ancheta preliminară părând foarte promiţătoare.

Ordinul venise după o şedinţă de redacţie în care Cameron suferise de dureri de piept atât de puternice, încât acceptase, împotriva propriei voinţe, se fie dus la spital. Fiind şi el un supravieţuitor al unui atac de cord, Phil refuzase să asculte orice alt protest.

Cu toate acestea, testele relevaseră că editorul nu avusese dreptate atunci când crezuse că el suferise un atac grav de inimă. Nu era nimic în neregulă cu inima lui Cameron, încă. Durerile de piept se dovediseră a fi rezultatul stresului, oboselii şi cantităţii enorme de cofeină.

Iar Phil aproape că-l aruncase afară din birou. Pentru două luni. Două luni cu Lexie.

Până la urmă, nu era chiar atât de rău, se gândi Cameron. Şase treizeci fix. Se gândi să bată la uşa ei, după care se răzgândi. Lexie nu avea să o refuze pe Ida. Îi mai acordă încă cinci

minute înainte să-i spună că întârziau.

Privirea lui Cameron căzu pe o cutie mică de pe scaunul de lângă el, una din cele câteva împrăştiate prin bucătărie.

Ustensilele de gătit şi diverse alte articole păreau aruncate cu neglijenţă în ea. Conţinutul acelei cutii, spera el, indicau că Lexie învăţase să gătească. Talentele ei în acel domeniu fuseseră întotdeauna oarecum atroce.

În marginea cutiei erau îndesate două cărţi, între carton şi un mixer. Cameron scoase prima carte şi o privi.

Mame singure. Ochii lui se îngustară. Curiozitatea îi fusese trezită, aşa încât se întinse după a doua carte. *Cum să creşti un copil singură.* Simţi un fior de înţelegere în lungul şirei spinării. Cărţile erau ale lui Lexie şi se întrebă ce făcea ea cu ele.

Care era motivul adevărat al sosirii ei în Blossom? spusese că de-abia venise. O văzuse destul de mult în baie şi afară, acoperită doar de insuficienţă aţâţătoare a acelui prosop albastru, ca să-şi dea seama că nu părea însărcinată.

"Asta nu înseamnă însă că nu e însărcinată", îşi spuse el.

Cameron privi gânditor cărţile, când fu surprins de un zgomot slab la uşa bucătăriei.

Îşi ridică repede privirea şi o văzu pe Lexie, îmbrăcată cu o bluză roz care li lăsa goale braţele şi umerii şi cu nişte blugi decoloraţi care strângeau curbele blânde ale şoldurilor ei.

Coama ei lungă şi neagră se revărsa pe umeri, ondulându-se într-o dezordine senzuală.

Privirea ei era fixată la cărţile de pe masă. Apoi, Lexie îşi ridică ochii spre el, parcă pregătită de apărare.

Capitolul trei

— Lexie…

— La mâna de pe lucrurile mele.

Lexie porni repede spre Cameron, îi smulse cărţile din mână şi le puse înapoi în cutie.

— Mă duc la Ida…

Trecu pe lângă el spre uşa din spate. Cameron rămase pe loc şi se învârti pe călcâie, întinzând mâna după braţul lui Lexie. Ea se întoarse cu faţa spre el, cu ochii căprui plini de enervare.

— Dă-mi drumul.

Cameron îi dădu drumul la încheietură.

— Ai probleme, Lexie? întrebă el.

Lexie îşi simţi stomacul strângându-i-se. Cât ghinion putea să aibă într-o singură zi? Bineînţeles, Cameron trebuia să se uite exact în singura cutie din întreaga căsuţă în care se afla ceva ce avea legătură cu sarcina ei viitoare. Bineînţeles.

— Da, zise ea sarcastic, apărându-se cu bravură, în ciuda nodului tot mai mare pe care-l simţea în stomac. Am o problemă foarte mare. Sunt obligată să stau în cabana asta cu tine, tot restul verii. Nu te mai băga peste lucrurile mele – şi în viaţa mea – şi atunci timpul va trece mai uşor. Pentru amândoi.

— Eşti gravidă?

Lui Lexie îi căzu bărbia în piept.

— Cum îndrăzneşti? Ce te face să crezi că ai vreun drept să-mi pui întrebări referitoare la viaţa mea personală?

Cameron îi studie ochii, observând nu numai furie, ci şi o urmă de nelinişte. Se întâmpla ceva. Ceva despre care Lexie nu voia să afle şi el.

Simţi cum un val de furie îi străbătea corpul, la gândul că un bărbat – un iubit, se corectă singur, cu o ciudată senzaţie de durere – o lăsase singură şi însărcinată. Îşi înfrână frustrarea faţă de acel bărbat necunoscut şi se forţă să o înfrunte pe Lexie cu calm…

— Te cunosc aproape de când te-ai născut, spuse el cu blândeţe, cu o voce joasă, ca răspuns la izbucnirea ei. Suntem prieteni vechi, Lexie. Dacă se întâmplă ceva, nu vreau să te judec…

— Mulţumesc foarte mult, interveni Lexie încinsă.

— Nu am vrut să sune aşa.

Cameron o privi pe Lexie cum se sprijinea de colţul bufetului din bucătărie, lângă uşă, cu braţele încrucişate la piept. Avea o atitudine defensivă.

— Sunt îngrijorat pentru tine.

Lexie îi aruncă o privire plină de îndoială.

— Chiar aşa? Sunt mişcată.

Clătină din cap şi continuă:

— Nu te-am văzut timp de cinci ani. Iar acum, dintr-o dată, îţi faci griji pentru mine.

Cameron îşi îngustă ochii pentru o clipă, *reflectând* la cuvintele ei. Apoi se apropie cu un pas de Lexie şi ridică mâna ca să îi mângâie

bărbia cu un singur deget, li ridică faţa spre el, privindu-l cercetător ochii. O văzu că începea să se retragă şi o opri, obligând-o să-i înfrunte privirea cercetătoare.

— Eşti furioasă pe tine sau pe mine, că nu ne-am văzut timp de cinci ani? o întrebă el.

În bucătărie se aşternu tăcerea. Lexie îşi îndepărtă bărbia de atingerea lui.

— Trecutul nu are nicio legătură cu asta, protestă ea. Sunt furioasă pentru că stai aici şi pentru că pari să te simţi îndreptăţit să-mi răscoleşti lucrurile.

Îşi îndreptă spatele şi continuă:

— Dacă nu vrei să stai departe de casă, măcar stai departe de lucrurile mele şi de viaţa mea!

Cameron o privi fix câteva momente lungi, după care oftă. Îşi îndreptă privirea peste umărul ei, prin uşa de sticlă, spre grădină. Umbrele lungi ale căsuţei traversau peluza, întunecând razele aurii ale soarelui de vară la apus. Cameron se vedea, cu ochii minţii, alergând împreună cu Lexie prin aerul cald, râzând, gâfâind, fără niciun fel de griji.

— Am dat-o în bară, nu-i aşa? întrebă el încet, privind-o din nou în ochi.

Ea îl privi întrebător.

— Cu prietenia noastră, explică el.

Inima lui Lexie începu să bată nebuneşte. Pentru o secundă, aproape că se autoconvinsese că el se referea la idila lor.

— Nu vreau să vorbesc despre trecut, spuse, cu răceală.

— Nu vrei să vorbeşti cu mina deloc.

Lexie înclină din cap, zâmbind încordată.

— Bingo.

— S-ar putea să fie destui de dificil să nu vorbeşti cu mine, zise Cameron. Din moment ce o să locuim în aceeaşi casă.

Lexie ridică din umeri cu o indiferenţă simulată şi! deschise uşa.

— Ne aşteaptă Ida, spuse ea.

Cameron o urmă, avansând până lângă ea, în timp ce traversau grădina. Mergea aproape de ea, parfumul lui de mosc amestecându-se cu dulceaţa caprifoiului, în aerul umed al serii. Parfumul familiar răscoli răspunsuri uitate în corpul ei. Răspunsuri trădătoare, erotice.

— Tot mai sunt curios în legătură cu cărţile acelea, spuse Cameron pe un ton de conversaţie.

Îi aruncă o privire laterală rapidă lui Lexie şi îi văzu profilul împietrit.

— Un material de citit interesant.

— Poţi să fii cât de curios vrei, zise Lexie, după care se opri şi îl privi cu seriozitate. Dar păstrează-ţi mirarea pentru tine.

Îi trecuse prin minte ideea că el ar fi putut aduce vorba despre cărţi, în faţa Idei. Nu aşa voia să afle mătuşa ei despre planurile pe care ie avea. Şi voia ca *el să* nu *afle* absolut nimic despre ele.

— Bineînţeles, replică Cameron calm. Va fi secretul nostru…

Îi zâmbi lui Lexie, făcând gropiţe şi arătând devastator de chipeş în lumina apusului. Lexie se simţi cuprinsă de iritare faţă de sine şi faţă de

Cameron.

— Va fi ca pe vremuri, când noi doi aveam tot felul de secrete, adăugă el.

Cameron o privi cercetător, continuând să afişeze o expresie indiferentă. Ea se încruntă, iar în ochii ei căprui apăru o sclipire de îngrijorare. Îşi linse buza de jos, privindu-l fix. Cameron nu avea nicio îndoială că Lexie avea un secret.

Intensitatea instinctului lui protector faţă de Lexie îl uimea. Nu se aşteptase să se trezească atât de rapid reconectat cu ea. Dar oare se deconectase vreodată? Se părea că Lexie fusese întotdeauna cu el. Ascunsă undeva, într-un ungher al minţii, o amintire obsedantă şi seducătoare, care-i submina aprecierea faţă de toate celelalte femei pe care le cunoştea.

— Nu avem niciun secret, Cameron, spuse Lexie tăios.

El îşi întoarse atenţia în prezent şi o urmă pe treptele verandei din spate a casei Idei. Întinse mâna pe lângă ea şi ciocăni de două ori, înainte să deschidă uşa.

— Apropo, spuse ei, respiraţia lui caldă încingându-i obrazul, aşa cum stătea lângă ea, ţinând uşa deschisă. Îmi place părul tău.

Lexie intră repede pe uşă, punând între ei cât mai multă distanţă, în timp ce-i ignora în mod deliberat complimentul. Ida traversă repede camera şi Lexie se repezi în braţele ei, acceptându-i bucuroasă îmbrăţişarea.

— Cameron.

Ida îl îmbrăţişă pe al doilea invitat al ei şi Lexie se trase un pas în spate, concentrându-şi

atenţia asupra bucătăriei familiare. Mirosul pâinii calde umplea camera. După ce îi dădu drumul lui Cameron, Ida îi puse acestuia un pahar cu ceai cu gheaţă în mână şi îl conduse prin camera de zi în salonaşul din faţă, o cameră înaltă, plină cu antichităţi sculptate ornamental, dar totuşi liniştitor de uzate. Privirea lui Lexie fu atrasă de locul gol în care se aflase vechea canapea verde. Bafta ei că Ida îşi începuse renovarea cu dormitoarele şi canapeaua din salonaş.

— Tu relaxează-te, o auzi Lexie pe Ida spunându-i lui Cameron.

Atingând braţul lui Lexie, bătrâna adăugă:

— Noi aducem cina la masă.

Discriminarea sexuală ţipătoare a momentului o irită pe Lexie. Sclipirea din ochii albaştri ai lui Cameron şi tremurul de la colţurile gurii lui sugerau că şi el se gândea la acelaşi lucru. Şi că îi făcea extrem de multă plăcere.

În timp ce Ida o împingea înapoi în bucătărie, Lexie îl auzi pe Cameron dând drumul televizorului micuţ al Idei, şi apoi scârţâitul fotoliului vechi, când el se aşeză. „O să fie o vară lungă”, se gândi ea, cu un geamăt interior.

Ida scoase din cuptor un suport ca să verifice conţinutul unei caserole acoperite cu folie, dându-i instrucţiuni lui Lexie să taie o pâine proaspătă. Lexie ridică ascultătoare cuţitul şi începu să taie felii netede şi egale din pâinea moale.

— Ida, începu ea calm, de ce nu mi-ai spus despre Cameron?

Bătrâna puse caserola fierbinte pe un suport, ţinând-o cu mâinile îmbrăcate în mănuşi de bucătărie, şi abia apoi răspunse:

— Am aflat că vine doar cu câteva zile în urmă, zise ea, privind în altă *parte şi* începând să amestece într-un vas în care fierbeau boabe de fasole. Am vrut să-ţi fac o surpriză.

Lexie rămase cu mâna în aer.

— O surpriză? izbucni ea. E o surpriză groaznică.

Ida se întoarse spre ea, cu o privire îngrijorată.

— Dar am crezut că o să te bucuri să-l revezi.

— Ştii, noi ne-am despărţit… certaţi, explică Lexie, vorbind mai calm.

Dacă ar fi reuşit să o facă pe Ida să înţeleagă, poate că aceasta avea să discute cu Cameron. Poate că ea îl va convinge să-şi mute vacanţa în altă parte. Ida era unica ei speranţă de salvare, ca să nu se înece în adâncimile seducătoare ale ochilor lui Cameron – şi să se afunde din nou în toată dragostea şi durerea despre care se păcălise singură spunând că le depăşise.

— A trecut mult de atunci, explică Lexie. Nu, ne-am mai văzut de ani de zile. Nu credeam că o să-l mai văd vreodată.

Ezită şi adăugă:

— Nu voiam să-l mai văd vreodată.

Ida o privi fix câteva secunde, apoi îşi scoase mănuşile de bucătărie de pe mâinile brăzdate de vene şi traversă camera spre Lexie. Îi puse o

mână pe talie şi o îmbrăţişă.

— Aţi fost foarte apropiaţi; pe vremuri, zise ea, cu o voce scăzută.,

Ochii ei albaştri o priveau direct pe Lexie.

— Pierderea primei iubiri poate fi una dintre cele mai devastatoare experienţe din întreaga ta viaţă. Mai ales atunci când nu mai regăseşti dragostea niciodată.

Ochii ei se înceţoşară.

— Amândoi sunteţi atât de drăguţi. Când m-a sunat şi m-a rugat să-l las să se mute în căsuţă…

Vocea i se stinse.

Lexie simţi că se sufocă.

— Tu ai aranjat totul.

— Avea nevoie de un loc în care să se odihnească, ripostă Ida, ferindu-se de acuzaţie. Munceşte prea mult. Se va epuiza muncind, într-o zi, Lexie. Are nevoie de tine.

Lexie râse cu asprime, îndepărtându-se de Ida.

— Nu, mulţumesc. Nu cred că eu sunt ceea ce îi trebuie lui Cameron. Şi ştiu sigur că el nu e ceea ce îmi trebuie mie.

— Eu cred că e exact ce îţi trebuie, spuse Ida, înclinând din cap ca să-şi întărească spusele şi făcându-şi buclele argintii scurte să se clatine. Nu l-ai uitat niciodată.

— Ida!

Lexie o privea fix pe mătuşa ei, cu gura întredeschisă. Ştiuse că Ida îi adorase întotdeauna pe Cameron, dar nu se gândise că bătrâna întreţinea speranţa irealizabilă că exista posibilitatea ca Lexie şi Cameron să fie din nou

împreună.

— Nu te-ai căsătorit, spuse Ida acuzator.

— Nu vreau să mă căsătoresc.

— Toate femeile vor să se căsătorească, insistă Ida.

Lexie scoase un sunet mic, batjocoritor.

— Asta e o idee la fel de primitivă ca modul în care l-ai parcat pe Cameron în salonaş, în timp ce noi, „micuţele doamne”, ducem mâncarea la masă, o ironiza Lexie. Nu am nevoie de un bărbat ca să fiu fericită. Şi nu am de gând să mă căsătoresc vreodată. De altfel, nici tu nu te-ai măritat niciodată.

Ida o privi fix pe Lexie. Sfârâitul slab al boabelor de fasole destrăma liniştea din bucătărie. Lexie văzu o umbră trecând prin ochii Idei, aproape ca o durere.

— Îmi pare rău, Ida, spuse ea imediat, cuprinsă de remuşcări.

Se duse la mătuşa ei şi îi puse o mână pe talia durdulie. Deşi ştia că Ida manevrase în mod deliberat situaţia aşa încât ea să-l reîntâlnească pe Cameron, asta nu schimba faptul că bătrâna fusese întotdeauna ca o piatră de rezistenţă în viaţa ei. Să o supere pe Ida era ultimul lucru pe care voia să-l facă.

— Nu am vrut să fiu atât de aspră. Sunt necăjită doar din cauză că l-am văzut pe Cameron atât de… pe neaşteptate. Nu mă simt prea bine că trebuie să locuiesc în aceeaşi casă cu el.

— Nu am vrut să te necăjesc, scumpo, explică Ida, cu vocea tremurându-i de

îngrijorare. Dar am fost îngrijorată pentru tine. Iar atunci când a sunat Cameron, m-am gândit că ar fi o surpriză grozavă pentru voi să vă revedeţi. Vă stătea atât de bine împreună.

O privi pe Lexie cu melancolie.

— E un băiat tare drăguţ.

Lexie oftă.

— Da, Ida. Ştiu. E un băiat drăguţ.”

Clătină din cap, hotărând că nu avea rost. Ida nu avea de gând să renunţe la visul ei romantic şi fără speranţă că ei doi vor fi din nou un cuplu.

Slavă Domnului că Ida e singura care are astfel de visuri fanteziste, se gândi Lexie. Ea nu avea absolut nicio iluzie în această privinţă. Ultimii cinci ani o făcuseră să fie prea practică, pentru asta.

Fără să mai protesteze, o ajută pe Ida să umple masa din camera de zi cu felurile de mâncare: ardei verzi umpluţi, fasole, porumb dulce şi pâine proaspătă făcută de Ida, în casă. Când băgă caul în salonaş, îl văzu pe Cameron stând cu ochii închişi şi cu capul plecat într-o parte, în faţa televizorului care clipea.

Îl privi pentru câteva clipe, zăngănitul produs de aranjarea tacâmurilor slăbind, în timp ce ea examina liniile familiare ale feţei lui Cameron. Aceea era prima ei ocazie să-l privească fără să fie deranjată de intensitatea şi tensiunea privirii lui.

El reprezenta tot ceea ce îşi imaginase, când Schiţase portretul fizic al tatălui donator. Părul bogat şi negru îi încadra faţa, îmblânzind

trăsăturile dure, masculine ale obrajilor şi bărbiei. Îşi aminti plăcerea pe care o simţea plimbându-şi degetele pe nasul lui drept sau mângâindu-i gura largă, generoasă. Dedesubt, umerii largi se îngustau spre talia zveltă şi picioarele lungi.

Cameron avea un fizic la fel de puternic ca întotdeauna. Nu se schimbase. Nu ca aspect şi, se părea, nici în maniera serioasă în care îşi aborda slujba. Ridicându-şi privirea spre faţa lui, văzu nu numai desimea genelor care-i acopereau ochii, ci şi ridurile fine de oboseală de la coada acestora.

El spusese că acea vacanţă în Blossom era pentru odihnă. Cunoscându-l pe Cameron, bănuia că nu era genul care să plece să se odihnească din proprie voinţă.

Se simţi străbătută de un val de îngrijorare pentru el, sentiment care învinse pentru moment frustrarea pe care o simţea din cauza sosirii lui. Îşi îndreptă privirea spre pieptul lui larg pentru o clipă, încercând să revină la vechiul sentiment. Dacă permitea să fie îngrijorată pentru el însemna doar să-şi creeze singură probleme. Îşi ridică din nou privirea şi se trezi privind direct în ochii lui albaştri, ca de copil.

— Am trecut examenul? întrebă el.

— Poftim? spuse Lexie, înghiţind în sec.

— Te holbai la mine, zise Cameron.

— Nu e adevărat, spuse Lexie, clătinând din cap. Încercam doar să mă hotărăsc dacă să te trezesc sau nu. Păreai adormit.

— Nu dormeam cu adevărat, zise Cameron

ridicând din umeri. Mă odihneam doar, explică el.

Se ridică şi opri televizorul.

Lexie îşi reprimă imboldul de a-l întreba, despre oboseala lui evidentă. Nu era treaba ei, îşi reaminti singură. Şi, oricum, nu-i păsa.

— Doamnele au aşezat masa pentru cină? întrebă Cameron, inocenţa întrebării fiind negată de sclipirea care apăruse din nou în ochii lui strălucitori.

— Să nu crezi că o să te bucuri de tratamentul ăsta în căsuţă, îi spuse Lexie, ţâfnoasă.

Trecu pe lângă el, îndreptându-se spre camera de zi.

— Dacă îmi amintesc corect cum găteai, nu cred că aş reuşi să supravieţuiesc unui astfel de tratament, în căsuţă, replică Cameron.

Lexie hotărî să-l ignore şi intră în cameră cu un zâmbet plăcut adresat mătuşii ei. Avea de gând să fie o cină liniştită, de dragul Idei.

Din nefericire, Ida începu imediat să-l întrebe pe Cameron despre anii petrecuţi în Orientul Mijlociu. Subiectul îi readuse în minte lui Lexie amintirile amare ale separării lor furioase, provocată de faptul că el acceptase acea însărcinare. Nu mai ascultă schimbul lor de cuvinte, concentrându-se asupra mâncării din farfurie.

— Lexie?

Surprinsă, Lexie fu gata să scape furculiţa în farfurie.

— Scuză-mă, Ida. Vorbeai cu mine?

— Spuneam cât de fericită sunt că vă aflaţi amândoi aici, în vara asta, zise Ida, învăluindu-i pe Lexie şi pe Cameron cu o privire caldă.

Ida îşi puse furculiţa pe marginea farfuriei şi întinse palmele spre ei. Se supuseră amândoi cererii ei tăcute, punându-şi câte o mână în strânsoarea mâinilor ei noduroase, dar totuşi ferme.

— Vreau să vă rog ceva foarte important.

"Acum o va spune", se gândi Lexie, simţindu-se cuprinsă de teamă. Ida urma să spună ceva umilitor, legat de ideea că ei doi ar fi trebuit să se împace.

Îi aruncă Idei o privire rugătoare. Mătuşa ei îi zâmbi liniştitor. Lexie se gândi că ştia acea privire. Nu aveai cum să o opreşti pe Ida, atunci când era hotărâtă să facă un lucru. Se pregăti sufleteşte pentru ce urma.

— Vreau să găsiţi pe cineva.

Privirea serioasă a Idei se îndreptă întâi stăruitor spre Lexie şi apoi spre Cameron.

— Să găsim pe cineva? murmură Lexie.

Fu cuprinsă de o uşurare moleşitoare, amestecată cu nedumerire. Cererea Idei se părea că nu era legată de relaţia ei cu Cameron, aşa cum se temuse, dar oricum nu avea nicio raţiune.

— Ida? o îndemnă să continue.

Un deget rece de îngrijorare i se plimba pe coloana vertebrală, la expresia neaşteptată de tristeţe de pe faţa bătrânei.

— Trebuie să-l revăd, spuse Ida, cu o voce mai slabă şi mai blândă ca înainte.

În ochii ei, atunci când îi întâlni pe ai lui Lexie, străluceau lacrimi.

— Pe cine? întrebă Cameron, ameţit.

— Numele lui e Harry Tate.

Sprâncenele lui Lexie se uniră, în semn de nedumerire. Nu mai auzise niciodată acel nume. Deschise gura ca să o întrebe pe mătuşa ei, dar se opri brusc, când Ida continuă:

— Nu ştiu unde se află, explică Ida, întorcându-se spre Cameron. M-am bucurat atât de mult când am aflat că vii. Tu vei şti ce e de făcut, fiind reporter de teren.

— Unde locuia acest Harry Tate, ultima dată când ai luat legătura cu el? întrebă Cameron, cu o voce uşor profesională, clar interesată şi stăpân pe situaţie.

O privea pe Ida cu o expresie intrigată. Lexie se simţi lăsată pe dinafară.

— A locuit în Blossom, spuse Ida, un zâmbet apărându-i încet pe buze.

Lexie vedea cum în ochii bătrânei apărea speranţa.

— Şi acum cât timp a fost asta? continuă Cameron.

— Acum cincizeci şi şapte de ani.

— Cum?

În ciuda surprizei exprimate tare de Lexie, Ida şi Cameron o ignorară amândoi.

— Trebuie să-i revăd, repetă Ida, cu o voce încordată.

— Atunci vom face tot posibilul să-l găsim. Îţi promit.

Lexie se încruntă la Cameron.

— Nu face promisiuni, protestă ea.

Ida o privi îngrijorată pe Lexie.

— A trecut mult timp, Ida.

Bătrâna îşi întoarse din nou privirea spre Cameron.

— Există multe modalităţi de a găsi pe cineva, explică acesta, părând neafectat de îndoielile lui Lexie. Vrei să angajăm un detectiv particular? Oricât aş aprecia calităţile mele de investigator, un detectiv profesionist s-ar ocupa cu mult mai multă eficienţă de treaba asta.

— Da, bineînţeles, dragule, acceptă cu nerăbdare Ida. Orice. Nu ştiu cum se fac lucrurile acestea. Nu aş fi avut nici cea mai mică idee de unde să încep.

Îşi lipi mâinile, strângându-le, ca pentru a le opri tremurul.

— Nu m-aş fi simţit bine abordând un detectiv. Vrei să te ocupi tu de asta, în locul meu?

Cameron aprobă din cap.

Lexie simţea gustul amar al înfrângerii. Orice şansă ar mai fi existat ca el să plece din Blossom în scurt timp părea spulberată.

— Ai atât de mulţi prieteni în Blossom, încercă Lexie. De ce e Harry Tate atât de important? Nu l-ai mai văzut de zeci de ani.

Regretă imediat întrebarea. Privirea Idei se îmblânzi cu o expresie pe care Lexie nu o mai văzuse niciodată pe faţa mătuşii ei, dar pe care, totuşi, o recunoscu imediat. Strălucirea din ochii albaştri exprima dor şi pierdere – două senzaţii care îi erau mult prea familiare lui Lexie.

— El… Am fost foarte apropiaţi. Odată.

Ida zâmbi, cu ochii în lacrimi. Lexie îşi întoarse atenţia spre marginea dantelată a feţei de masă, dorindu-şi ca, brusc, covorul oriental de dedesubtul scaunului ei să o înghită cu totul.

— Sunt prea bătrână ca să mai continui să aştept să se întoarcă.

Capul lui Lexie zvâcni în sus. Ida îl aşteptase toţi anii aceştia pe primul ei iubit? se întrebase tot timpul de ce Ida nu se căsătorise niciodată. Dintr-o dată, avea o mulţime de întrebări de pus, dar nu voia să exploreze subiectul iubirilor pierdute în faţa lui Cameron. Numai gândul la asta îi făcu stomacul să prindă viaţă.

— Sper să-l găsiţi înainte de ziua mea de naştere, spuse Ida, ştergându-şi ochii uzi. Vreau ca voi doi să mă ajutaţi să organizez o petrecere. Voi împlini şaptezeci şi cinci de ani.

— Ziua ta, spuse Lexie, nerăbdătoare să se agaţe de un subiect fără probleme. Uitasem că vei împlini şaptezeci şi cinci de ani.

Privirea ei traversă masa, spre Cameron.

— Nu-mi vine să cred, spuse acesta, zâmbindu-i Idei. Eu aş fi zis că vei face douăzeci şi cinci, flirtă el.

Ida râse şi apoi îl bătu pe palmă.

— Dragă băiete..

Lexie îşi reprimă un pufnet dezgustat.

— Ziua ta de naştere e abia luna viitoare, Ida, spuse Lexie. Poate că el va trebui să plece acasă înainte de asta, adăugă ea, ridicându-şi bărbia şi aruncând o privire sugestivă în direcţia lui Cameron.

— Nu-ţi face griji, Ida, răspunse Cameron. Nu aş rata petrecerea ta nici pentru un reportaj demn de *Pulitzer.*

Deşi i se adresase Idei, privirea lui se îndreptase spre Lexie. Ochii lui o priveau provocator şi în ei se citea o promisiune înflăcărată care o zdruncină cu senzualitatea ei nemascată. Lexie îşi dădu seama în clipa aceea că nu fusese singura invadată de amintiri ale vremurilor de iubire pasionată.

Numai că doar ea fusese cea care iubise. Pentru Cameron, relaţia lor reprezentase doar pasiune. Altfel, el nu ar fi respins-o aşa cum o făcuse.

— Până atunci ar trebui să fie terminate şi renovările mele şi aş vrea să am casa deschisă pentru toţi prietenii, zise Ida, cu o voce tot mai animată, pe măsură ce-şi dezvolta planurile. Am trăit toată viaţa în Blossom, aşa încât cunosc pe toată lumea. Vreau să fie un eveniment mai mult de apreciere pentru ei, decât de aniversare.

Planurile Idei nu o surprindeau pe Lexie. Mătuşa ei fusese întotdeauna mai preocupată de ceilalţi decât de sine. Prea preocupată de soarta celorlalţi, se gândi ea cu amărăciune, amintindu-şi maşinaţiunile Idei de a o aduce alături de Cameron.

— Noi cum te putem ajuta? întrebă Cameron.

— Oh, o petrecere de o asemenea amploare implică tot felul de detalii, replică vag Ida, fluturându-şi mâinile în aer pe deasupra mesei. Vom avea nevoie de un tort special, *hors*

d'oeuvres, flori, şi, bineînţeles, invitaţii. Tot felul de lucruri.

Se opri brusc.

— Dar cel mai important este Harry. Îl puteţi găsi până atunci?

Lexie îi aruncă o privire lui Cameron.

— Vom încerca, spuse el, întinzându-se după mâna Idei.

Bătrâna îi zâmbi.

— Băiete dragă, şopti *ea.*

Ida se ridică, punând efectiv capăt conversaţiei, ceea ce i se păru lui Lexie primul lucru norocos pentru ea din ziua aceea. Ida o recrută rapid pe Lexie să strângă masa, în timp ce Cameron, normal, rămase aşezat, aşteptând să fie servit desertul. Ca şi mai devreme, el părea să găsească amuzantă atitudinea de modă veche a idei, mai ales pentru că asta o irita, în mod evident, pe Lexie, Dar ea era atât de uşurată că acea conversaţie nu se mai învârtea în jurul subiectului stânjenitor al primelor iubiri, încât reuşi să-i servească lui Cameron o porţie de plăcintă fără să i-o trântească în faţă. Dar nu lipsi mult.

Odată terminat desertul şi vasele spălate, Ida explică unde stivuise, în garaj, toate articolele pentru reparaţii – role de tapet şi linoleum, bidoane de vopsea –, după care îi împinse spre uşa din spate. Lexie află că şi Cameron stătea pe gratis în căsuţă, ca schimb pentru executarea renovării.

— Nu o să fii cam ocupat? îl întrebă Lexie cu răceală, în timp ce traversa peluza întunecată,

spre casă..

Uitaseră să aprindă lumina de pe verandă, doar lumina palidă a lunii urmând să le ghideze paşii.

— Cu reparaţia cabanei şi găsirea… prietenului Idei.

Şi cu transformarea vieţii ei într-un iad de amintiri ale pasiunii lor.

— Sunt sigur că asta te va împiedica să te odihneşti. Mai bine ţi-ai muta vacanţa într-un loc mai liniştit.

— Drăguţ din partea ta că te gândeşti la mine, răspunse calm Cameron.

Familiaritatea seducătoare a plimbării sub lumina lunii alături de Lexie nu-i dădea pace. Îşi amintea vremurile când ar fi tras-o spre el şi ar fi sărutat-o până când nu ar mai fi contat decât modul devastator în care îşi răspundeau unul celuilalt. Îşi amintise acele vremuri timp. De cinci ani. Iar acum, dintr-o dată, noaptea şi Lexie erau reale.

— Nu-mi fac griji pentru tine, ripostă Lexie.

O luă repede înaintea lui spre uşa din spate a căsuţei şi se împiedică într-o denivelare de teren pe care nu o observase în lumina slabă a lunii.

Cameron îi prinse talia cu braţul ridicând-o. Parfumul ei de iasomie îi învălui simţurile, în timp ce o privea în ochii surprinşi. Cu braţul în jurul taliei ei, îi simţea moliciunea corpului, sub bluză.

O ţinea strâns, buzele ei fiind la doar o respiraţie distanţă. Cameron cedă tentaţiei care

crescuse în el din clipa în care o văzuse în baie, în acea după-amiază. O trase mai aproape, cu o presiune blândă, cunoscută, şi îşi plecă buzele spre ale ei. Îşi frecă încet gura de a ei, după care îi trasă graniţele buzelor pline cu limba, înainte să avanseze, căutând j intrarea în căldura ei dulce. Simţi cum corpul lui Lexie se înmuia în mâinile lui, răspunzând cu un abandon impetuos care îl surprinse şi îl încântă.

Cu ochii închişi, Lexie ridică mâinile ca să prindă ceafa lui Cameron, trecându-i părul des printre degete, se simţea cuprinsă de o dorinţă dătătoare de fiori, scăpată de reprimarea forţată din ultimele câteva ore. Acele sărutări, acel tango fierbinte şi eroic de pasiune, se întâmpla numai cu Cameron. Toţi anii care trecuseră, toată furia şi durerea dispăruseră când deschise gura în faţa limbii lui cercetătoare, întorcându-i fiecare atingere arzătoare cu propriile ei explorări nerăbdătoare.

Îi simţea duritatea lipită de abdomenul ei, provocând un răspuns identic în adâncul feminităţii ei. Buzele lui îi părăsiră gura şi Lexie gemu un protest, după care suspină de plăcere când el îi trasă o linie încinsă pe gât. Arcuindu-şi capul pe spate, plină de dorinţă, primi tratamentul lui, fiecare fibră a. Corpului fiindu-i trezită de chinul erotic provocat de limba lui.

— Lexie, şopti el răguşit, respiraţia lui fierbinte încingându-i gâtul.

Mâinile lui îşi croiau drum sub bluza ei, mângâindu-i şira spinării cu mişcări seducătoare, ca ale unei pene.

— A trecut atât de mult timp.

Cameron sărută din nou pielea catifelată a gâtului ei..

A trecut atât de mult timp. Cuvintele lui rezonau în mintea lui Lexie. Cinci ani.

Deschise ochi şi zări lumina lunii, umbra întunecată a căsuţei şi arşiţa din privirea lui Cameron. Realitatea se repezi asupra ei cu o forţă copleşitoare.

Capitolul patru

— Nu!

Lexie izbi cu pumnii în pieptul lui Cameron, simţurile ei revenind brusc la viaţă, iar instinctul de; autoapărare ridicându-se la suprafaţă. Cameron îi I dădu drumul atât de repede, încât ea fu gata să cadă pe spate. Lexie îşi netezi bluza şifonată, băgându-i capetele înapoi în blugi, cu nişte degete tremurătoare. Fu invadată de jenă, când pasiunea îmbrăţişării lui – şi a nebuniei temporare pe care o produsese aceasta – dispăru, în absenţa atingerii lui.

— De ce ai făcut asta? strigă ea, apăsându-şi mâinile pe ochi şi încercând să-şi calmeze nervii suprastimulaţi. Nu-mi răspunde, adăugă repede, lăsându-şi mâinile în jos. Numai nu o mai face din nou.

Inspiră adânc, ca să se calmeze, luptând cu amintirea a ceea ce tocmai se întâmplase. A ceea ce era gata să se întâmple. Încă o clipă şi ar fi început să-şi smulgă hainele unul celuilalt. Ea ar fi permis asta. Îl dorea la fel de mult cât o dorea

el. Dar, de altfel, problemele lor nu fuseseră niciodată cele din pat.

— Lexie.

Cameron încercă să întindă mâna spre braţul ei, ca să o liniştească..

Ochii ei sclipiră neliniştiţi.

— Nu am vrut să te sperii.

Ea râse, cu un sunet aspru, forţat. Complet diferit de râsul blând şi vesel pe care Cameron îl asocia întotdeauna în amintire cu Lexie. Asta îi reamintea cât de diferită era, în anumite privinţe, această Lexie, de tânăra fată pe care o cunoscuse el. Această Lexie privea lumea cu mai multă asprime. Se trezi sperând că, în adâncul sufletului, ea era aceeaşi fată dulce şi vulnerabilă, pe care o ţinuse de atâtea ori în braţe.

— Nu mă sperii, zise ea şi se îndepărtă de el.

Deschise repede uşa din spate şi dispăru înăuntru. Uşa bubui în urma ei.

Cameron rămase pe loc, acolo unde îl lăsase ea, singur în noaptea georgiană.

— Poate că tu mă sperii pe mine, zise el încet.

Cameron privea fix în tavan, urmărind dansul, umbrelor întunecate ale nucului de dincolo de fereastră. Ştia ce îl deranja, ţinându-l treaz. Nu era nevoie de prea multă analiză ca să-şi dea seama, se gândi el cu amărăciune.

Pielea catifelată a lui Lexie sub palmele lui, împreună cu supunerea blândă a buzelor ei sub ale lui. Ea îl dorise şi se dăduse de *gol în* dansul sălbatic al sărutului neaşteptat din grădină.

Oare ea *răspunsese cu* acelaşi abandon şi altui bărbat? se întrebă Cameron, amintindu-şi de cărţile pe care le văzuse în cutia din bucătărie. Era însărcinată?

Ceva se întâmpla. Era sigur de asta. Lexie avusese un motiv ca să se mute în Blossom. Un motiv misterios. Întrezărise secretul în adâncurile voalate ale ochilor ei şi în poza defensivă a corpului ei.

Cameron oftă, învins pentru moment de acea enigmă. În acelaşi timp, se hotăra să renunţe la somn. Pentru el era încă devreme. În mod normal, lucra până târziu la serviciu, bucurându-se de intimitatea şi capacitatea de concentrare pe care i le oferea noaptea. Prindea câteva ore de somn de la unu noaptea, după care se întorcea la ziar la şapte treizeci. Verifica repede rapoartele de ştiri de dimineaţă şi mânca câteva gogoşi cu dulceaţă, odată cu prima dintre numeroasele căni aburinde de cafea.

Îşi aminti că, în drum spre Blossom, cumpărase un exemplar din *Atlanta Journal and Constitution.* Nu reuşise încă să-l citească, distras de apariţia neaşteptată a lui Lexie, în baie, nici mai mult, nici mai puţin.

Poate că scufundarea în lectura ştirilor era soluţia prin care putea să-şi uite frustrarea, suficient cât să poată să doarmă. Împinse cearceaful la o parte şi se ridică, îmbrăcat doar în pantalonii de pijama albaştri cu dungi, şi traversă desculţ camera întunecoasă.

Când ieşi în hol, auzi un zgomot în bucătărie, un zăngănit al metalului pe metal. În camera de

zi pătrundea o dâră de lumină.

Cameron urmă lumina, oprindu-se doar ca să ia ziarul pe care-l lăsase pe masa de lângă canapea. Ajuns la uşa bucătăriei,. Se opri.

Lexie stătea cu spatele la el, cu buclele ciocolatii revărsându-i-se pe umeri, şi aranja argintăria într-o tavă de plastic din sertar. Îşi schimbase bluza roz şi blugii cu un halat care se oprea la mijlocul coapsei, dezvăluind un picior lung şi zvelt. În jurul picioarelor ei goale era răspândite cutii goale. Câteva din uşile bufetului erau deschise, conţinutul lor aranjat cu grijă stând mărturie pentru eforturile ei din mijlocul nopţii.

— Nici tu nu poţi să dormi, spuse Cameron, intrând în cameră şi aşezându-se la masă, cu ziarul în faţa lui.

Lexie se răsuci, cu ochii mari.

— Eu… am vrut să. Aranjez bucătăria, reuşi ea să zică.

De ce continua el să o ia prin surprindere? Când se întoarse cu faţa la Cameron, fu invadată de amintirea sărutului lor recent şi a răspunsului ei plin de pasiune. Închise sertarul din spatele ei.

— Am terminat. Poţi folosi bucătăria singur.

— Nu am nevoie să o folosesc singur, comentă Cameron.

Privirea lui căzu pe cele două cărţi despre copii de pe bufetul de lângă ea. Ridicând capul, văzu că Lexie îi urmărise direcţia privirii. Obrajii ei se înroşiră.

— Mă gândeam să citesc ceva. Asta aveai de gând şi tu?

Privirea lui se îndreptă din nou spre cărţi şi apoi reveni rapid la ea.

— Mă duceam la culcare, zise Lexie, cu o expresie inexpresivă şi luă cărţile de pe bufet.

Cameron îşi înălţă o sprânceană şi desfăcu neglijent prima pagină a ziarului.

— Cameron?

El o privi. Blândeţea tonului ei îi trimisese fiori de dorinţă prin vene. Trecuseră cinci ani de când o auzise ultima dată rostindu-i numele cu o intonaţie atât de tandră.,

Lexie îşi trase un scaun şi se aşeză vizavi de el, ţinând cărţile în poală. Îşi muşcă buza de jos.

— Sunt îngrijorată pentru Ida.

Trebuia să vorbească neapărat cu el, în ciuda stingherelii pe care o simţea din cauza interesului lui pentru cărţile de copii, fără a mai vorbi de jena provocată de sărutul din curte. Grija pentru Ida depăşea neliniştea ei personală.

— E vorba de acest Harry Tate.

— Ce e cu el?

Lexie inspiră adânc, ca să prindă curaj. Oricât de mult îi displăcea să aducă în discuţie subiectul iubirii pierdute a Idei, era îngrijorată din cauză că el îi promisese bătrânei ceva ce nu putea face.

— Dacă nu reuşim să-l găsim? Chiar cu ajutorul unui detectiv particular?

Cameron ridică din umeri.

— Atunci îi vom spune că am făcut tot ce era omeneşte posibil, dar că nu am reuşit să-l găsim.

— Dar ea se bazează pe asta.

Lexie se aplecă peste masă şi parfumul ei

dulce îl învălui din nou pe Cameron.

— Se bazează pe tine, completă ea, privindu-l în ochi.

— Nu o s-o dezamăgesc pe Ida.

Hotărârea şi sinceritatea din adâncul ochilor lui albaştri opriră argumentele pe care le pregătise Lexie. Orice se întâmplase în relaţia ei cu Cameron, ştia că putea avea încredere că el nu o va răni pe Ida. Li era la fel de devotată bătrânei ca şi ea.

— Dar dacă nu-l găsim?

— Dacă acest om poate fi găsit, atunci îl vom găsi, spuse el, clătinând din cap. Dar ida nu e nebună, Lexie. Sunt sigur că e conştientă de toate posibilităţile. S-ar putea să nu-l găsim. S-ar putea să fie mort. S-ar putea, chiar dacă-l găsim, să nu vrea să o vadă pe Ida.

Gura lui Lexie se deschise puţin, trădând faptul că ea nu se gândise la acea eventualitate.

— Ideea e că Ida simte nevoia să-l caute. Indiferent de ce va afla. M-a rugat să o ajut şi o voi face.

Hotărârea din. Vocea lui îi aminti lui Lexie cum obişnuia Cameron să-şi întrerupă orice program ca! să îi facă servicii mătuşii ei, chiar şi atunci când era doar băiatul din casa vecină. Îşi amintea, din vizitele ei de vară, cu câtă atenţie îi îngrijea el peluza şi îi tăia gardul viu, trecând, mai târziu, la tăiatul lemnelor şi reparaţii minore ale casei. Pentru aceleaşi servicii, Cameron lua bani celorlalţi de pe stradă, pentru un câştig suplimentar, dar pentru Ida era gratis.

— Mulţumesc, spuse Lexie şi îşi umezi

buzele uscate. Pentru că ţii la Ida.

Cameron înclină din cap.

— Ţin cu adevărat la ea.

Căldura ochilor lui examinatori o făcu, dintr-o dată, pe Lexie să se întrebe dacă el se referea la Ida sau la ea.

La Ida, bineînţeles, se mustră singură. De ce-ar crede că el vorbea chiar despre ea? Se ridică brusc, enervată de incapacitatea de a-şi detaşa emoţiile de Cameron. Cărţile, pe care le uitase, în graba ei, căzură pe podea. În căderea lor scurtă, paginile se deschiseră. Dintr-una alunecă pe linoleum o broşură subţire.

Privirea lui Cameron urmă broşura în locul în care aterizase aceasta, lângă frigider, la câţiva metri I de scaunul lui.

Tu și copilul tău: adevăruri despre, inseminarea.

Lexie rămase înlemnită. Privirea lui Cameron trecu încet de la broşură la Lexie şi se fixă asupra ei.

Ea se repezi să ridice broşura. Apoi porni spre uşă, ca să se întoarcă în dormitorul ei, rugându-se ca el să nu o oprească, să nu-i pun întrebări. Auzi scârţâitul scaunului lui.

— Lexie, opreşte-te.,

Cameron îi puse pe umăr o mână fermă, iar în vocea lui se simţea hotărârea. Lexie se opri în pragul uşii, ferindu-şi privirea de el, strângând cărţile şi broşura la piept. Cameron o întoarse încet cu faţa spre el. Lexie privea fix pieptul lui. Cum el nu purta cămaşă, privirea îi fu întâmpinată de firele de păr întunecat de pe

pieptul lui. Remarcă vag că el nu pierduse niciun pic din masa musculară, în ultimii cinci ani, dar mintea continua să îi lucreze înnebunită, în căutarea unei explicaţii pe care să i-o poată oferi.

Nervozitatea îi agita pieptul. Cameron nu avea să o lase să plece fără să-i pună întrebări.

— Trebuie să mă duc să mă culc, încercă ea, cu o voce slabă.

O mână blândă îi ridică bărbia în sus, până când fu nevoită să privească *în* ochii albaştri cu marea ai lui Cameron. Din acele adâncuri radia hotărârea.

— Ce se întâmplă? o întrebă el.

Lexie îşi simţea gâtul uscat. Presiunea întregii zile îi răscolea stomacul. Ochii albaştri de oţel ai lui Cameron îi ardeau pe ai ei. Vru să se răsucească, dar înlemni.

— Nu este treaba ta, şopti, smucindu-şi bărbia din palma lui. Mă gândesc.

— Ai de gând să fii inseminată artificial, spuse el, mai mult ca pe o afirmaţie, decât ca pe o întrebare. Sau ai fost deja?

— Nu discut asta cu tine, insistă ea, cu o voce mai hotărâtă.

Făcu un pas în spate, încercând să se depărteze de aura lui magnetică, căutând un adăpost care să o ferească de intensitatea privirii lui.

— Nu e treaba ta, repetă ea.

Cameron făcu un pas spre ea.

— Dar eu vreau să fie treaba mea. Iar tu ai să-mi explici de ce vrei să aduci pe lume, în mod

deliberat, un. Copil nelegitim.

Cameron îi prinse braţul, strângând-o cu fermitate de cot şi îndrumând-o înapoi spre masa din bucătărie.

Lexie nu opuse rezistenţă, furia lui devenind dintr-o dată de înţeles, în timp ce creierul ei îi asimila cuvintele. Aproape că uitase că el se născuse nelegitim, mama lui fiind abandonată de un tată pe care Cameron nu-l cunoscuse niciodată. Se aşează la masă, ascultătoare, iar el se aşează vizavi de ea. Cameron împături repede ziarul şi îl împinse într-o parte. Lexie puse cărţile pe masă.

— Şi acum, începu Cameron, forţându-se să menţină o voce uniformă, nu ai vorbit cu nimeni din familie ta despre asta, nu-i aşa?

Din modul în care ea începu să-şi muşte buza de jos, Cameron îşi dădu seama că avea dreptate.

— Ai… ai fost deja…

Lexie îşi strânse buzele. După o tăcere lungă, spuse:

— Nu. Deşi asta nu e treaba ta, completă ea, îndreptându-şi spatele, rigidă.

Pe faţa lui Cameron se citi uşurare, combinată cu îngrijorare. Lexie nu era însărcinată. Încă. Sesiză un alt motiv de uşurare. Iubitul pe care şi-l imaginase el mai devreme nu exista. .

Privirea lui Lexie părea concentrată undeva dincolo de el. Cameron simţi rigiditatea protectoare a spatelui ei.

— Vreau să ştiu de ce faci asta, spuse el

îmblânzindu-şi vocea.

Lexie păru să studieze masa de stejar.

— E treaba mea. Numai a mea.

— Nu am de gând să te judec.

Cameron aşteptă şi Lexie îşi ridică încet privirea.

— Dar se întâmplă să ştiu cum e să creşti fără tată.

Lexie suspină încet. El nu avea de gând să renunţe.

— Vreau să am un copil, spuse ea, cu o voce atât de şoptită, încât Cameron auzi cu greu cuvintele.

Cameron îşi alese cu grijă următoarele vorbe, bucuros că ea se hotărâse să fie sincer că şi temându-se să nu se retragă, în orice clipă. Reuşi să răzbată prin propria confuzie, cu dificultate.

— Asta are legătură cu mutarea ta în Blossom, afirmă el, aşteptând ca ea să dezvolte subiectul, în timp ce el încerca să înţeleagă situaţia.

Lexie aprobă din cap, cu ochii pironiţi pe peretele bucătăriei.

— Vreau să-mi cresc copilul aici, zise ea, întorcând încet privirea spre Cameron. Tu ar trebui să înţelegi asta. Tu ai crescut aici. Nu-mi pot imagina un loc mai bun în care să-mi cresc copilul.

— Înţeleg, spusă el. Ceea ce nu înţeleg este inseminarea artificială.

Lexie zâmbi cu amărăciune.

— Nu sunt căsătorită, Cameron.

Acel punct conduse la situaţia ciudată pe care voise să o evite, păstrându-şi secrete intenţiile. Dar acum, când el ştia, era mai bine să termine cât mai repede subiectul. Şi cât mai hotărât. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să o compătimească, să creadă că el avea vreo legătură cu sentimentele ei legate de găsirea unei noi iubiri.

— Şi nu vreau să mă căsătoresc, adăugă, pe un ton confidenţial. Din fericire, cu tehnologia de azi, obligaţiile sentimentale nu mai sunt obligatorii ca să dai naştere unui, copil.

Cameron îşi păstră o expresie neclintită, în timp ce asculta. Lexie considerase întotdeauna extrem de importantă căsătoria, atât de importantă încât preferase să pună capăt mai degrabă relaţiei lor, decât să prelungească logodna. Şi îşi aminti cât de mult îşi dorea ea copii. Dar aşa?

— Parcă nu ai vorbi tu, spuse el, nereuşind să-şi reprime comentariul.

— Nu *mă* cunoşti, zise Lexie, privindu-l fix, cu nişte ochi provocatori. Nu-i aşa?

— Te-am cunoscut.

— Dar nu mă mai cunoşti acum, îl întrerupse Lexie, nemaireţinându-şi iritarea. M-am maturizat, Cameron. Ştiu ce vreau şi ştiu ce trebuie să fac ca să obţin. Vreau un copil. Ceea ce vreau este un bărbat.

Ridică din umeri şi încheie:

— Răspunsul logic e inseminarea artificială.

Cameron o privi fix.

— Te-ai gândit la impactul pe care-l va avea

decizia ta asupra copilului? întrebă el. Te-ai gândit la toate aspectele în legătură cu asta?

— Este hotărârea mea, problema mea.

— Copilul tău nu va avea tată.

— Va avea o mamă care îl iubeşte.

Trăsăturile lui Lexie înţepeniră şi ea privi în altă direcţie, stânjenită.

— Şi taţii sunt importanţi, ripostă Cameron calm. Tatăl meu nu s-a căsătorit niciodată cu mama. Ştia că ea era însărcinată, dar nu a vrut-o pe mama, şi nici pe mine.

Declara faptele simplu, sec.

— Nu e acelaşi lucru, se opuse Lexie.

— E foarte aproape.

Lexie îşi trecu degetele prin părul des, împingându-şi pe spate buclele care îi cădeau tot timpul peste umeri şi faţă. Îşi aranjă părul la locul lui, după ureche, şi se gândi la ceea pe spunea.

— Vreau un copil, Cameron, zise, pe un ton jos şi hotărât. Îmi pare rău că nu va avea tată. Dar va avea o mamă iubitoare, care va ţine la el şi-l va creşte fără să se ruşineze de ceva. Astăzi, nu se mai aplică acelaşi stigmat mamelor singure, ca atunci când te-ai născut tu.

Expresia posacă a feţei lui Cameron Ti spuse că acesta nu era de acord şi Lexie se îndoi că l-ar fi putut convinge vreodată, dat fiind trecutul lui. În timp ce majoritatea oamenilor din Blossom erau drăguţi şi toleranţi, existaseră câţiva care îl batjocoriseră – sau se certaseră cu el – spunându-i bastard, iar mamei lui îi aruncaseră vorbe şi mai grele. Dar asta se întâmplase pe

vremea aceea, se linişti Lexie singură. Atitudinea oamenilor progresase, chiar şi în punctuleţe mici de pe hartă, cum era Blossom-ul.

— Nici măcar nu vei şti numele tatălui, o înfruntă din nou Cameron. Nu-i aşa?

Lexie clătină din cap.

— Voi completa cererea pentru un donator la următoarea mea vizită. Până acum am fost la vizita preliminară, cu doctorul. La următoarea e vorba de chestionarul pentru donator şi examinarea mea fizică. În curând, vom fi gata să trecem la procesul de inseminare artificială.

Cameron ezită. Nu ştia sigur cum să exprime ceea ce avea în minte. Lexie era o femeie frumoasă. Vibrantă şi senzuală. Era sigur că nu ducea lipsă de potenţiali iubiţi. Simţi un nod în stomac la acel gând. Nu voia să şi-o imagineze pe Lexie cu un alt bărbat.

Nu şi-o putea imagina pe Lexie decât cu el însuşi..

— Trebuie…

Abia reuşea să dea glas gândurilor sale.

— De ce un donator?

Lexie râse brusc, cu asprime.

— Vrei să spui, de ce nu un tată adevărat? întrebă ea, strângându-şi buzele. Nu a existat… niciun alt bărbat important pentru mine, îi spuse ea. Şi nici nu vreau vreunul, completă ea serioasă, ridicându-şi bărbia în sus.

— De ce nu? întrebă Cameron.

Era evident că ea îşi dorise un bărbat, cu cinci arii în urmă, se gândi el, izbit din nou de amintirea despărţirii lor.

Lexie îşi simţea venele vibrând din cauza tensiunii. Cameron se apropiase atât de mult de răspunsul la acea întrebare. Privindu-l sfidător, zise:

— Înainte eram interesată de căsătorie.

Voise ca el să o iubească pentru totdeauna.

— Asta s-a dovedit a fi o greşeală.

Remarcă tremurul unei reacţii indescifrabile, în ochii lui.

Cameron avea senzaţia că ea tocmai îl izbise în stomac.

O greşeală, spusese ea. El considera deranjantă acea evaluare.

— Este din cauza a ceea ce s-a întâmplat între noi?

— Ceea ce s-a întâmplat cu cinci ani în urmă nu are nicio legătură cu asta, sări Lexie, oprindu-l.

Zăbovise prea mult şi prea aproape, în acea zonă periculoasă. Nu voia să-i permită să afle că o afectase atât de adânc, atât de mulţi ani.

— Acum sunt o persoană diferită. Asta e tot. Mă bucur că ţi-am spus-o, continuă Lexie grăbită, nevrând să audă răspunsul lui. E o uşurare, sincer. Acum nu va mai trebui să mă ascund de tine.

Era destul de greu şi faptul că trebuia să-şi ţină secretă reacţia faţă de prezenţa lui.

— Şi mă simt mai bine că am putut vorbi cu cineva. M-a ajutat să-mi clarific câteva lucruri în minte.

Era convinsă de justeţea hotărârii ei. Iar asta însemna să aibă copilul pe care şi-l dorea atât de

mult.

Se ridică în picioare, luându-şi cărţile.

— Noapte bună.

De data aceasta, Cameron o lăsă să plece, iar foşnetul halatului ei dispăru încet, în timp ce Lexie se îndrepta spre dormitor. Rămăsese singur, doar cu un simplu ecou al parfumului ei de iasomie. Îşi trecu degetul printre foile ziarului de pe masă, recapitulând mental cuvintele lui Lexie şi strălucirea hotărâtă a ochilor ei, atunci când îşi exprimase decizia de a avea un copil, fără să însoţească asta cu obişnuitele legături emoţionale.

Ea dorise, odată, să aibă copilul lui. Dacă s-ar fi căsătorit, probabil că acum ar fi avut o droaie.

Dârei alesese calea independenţei şi libertăţii.

Alesese să fie singur şi în siguranţă.

Încercă să citească ziarul, dar nu înţelegea *nimic* din ceea ce citea, căci se trezi citind aceeaşi propoziţie de patru-cinci ori, fără să reuşească să o priceapă. Conversaţia cu Lexie i se învârtea în cap. În cele din urmă, împinse ziarul într-o parte şi se duse la culcare.

În timp ce stătea întins în pat, fără să poată să doarmă şi privind joaca umbrelor pe tavan, în minte începu să i se formeze un gând nou, neaşteptat. Şi, brusc, ideea se cristaliză. Cameron văzu în faţa lui un drum nou, un compromis care le oferea, atât lui, cât şi lui Lexie, o plasă de siguranţă pe care el nu şi-o mai imaginase niciodată înainte. Cu cât se gândea

mai mult, cu atât gândul i se părea mai atrăgător.

În timp ce ieşea cu ochii înceţoşaţi din dormitor, Cameron auzi gâlgâitul cafelei care picura dintr-un filtru de cafea. În pragul uşii bucătăriei *fu* întâmpinat de imaginea lui Lexie, care se îmbrăcase deja în nişte pantaloni scurţi de bumbac şi cu un tricou care îi stătea strâns peste sâni, lăsându-i umerii şi braţele goale. Cameron zâmbi şi se simţi dintr-o dată treaz, în ciuda nopţii trecute nedormite.

Lexie, cafeaua, soarele dimineţii. Următoarele două luni urmau să fie un adevărat rai. Mai ales dacă o convingea să fie de acord cu planul lui, îşi spuse în gând.

Ultima parte a cafelei ajunse în carafă şi Lexie turnă o ceaşcă, după care se întoarse şi în ochii ei de culoarea ambrei se citi surpriza.

— Nu te-am auzit, spuse ea.

Când avea să înceteze să mai fie luată prin surprindere? Puse ceaşca pe bufet.

— Sper că nu te-am trezit eu.

Liniile micuţe din jurul ochilor lui păreau mai adânci în acea dimineaţă, ca şi cum Cameron nu dormise prea mult.

Lexie fu tentată din nou să-l întrebe care erau motivele pentru care îşi luase vacanţă, dar se abţinu. Cameron păruse obosit în noaptea dinainte şi în mintea ei începu să se formeze o întrebare: ce-l împiedicase să doarmă, în noaptea care trecuse? Ştia că el rămăsese treaz mult timp după ce plecase ea din bucătărie. Trecuse mai mult de o oră înainte să-i audă paşii

şi apoi cum închidea încet uşa dormitorului lui.

Ea rămăsese întinsă în patul antic, retrăind ziua aceea. Modul în care o speriase el în baie, sclipirea jucăuşă din ochii lui, atunci când aflase că vor locui împreună, incendiul produs de acel sărut. Şi conversaţia finală din bucătărie, când îşi deschisese sufletul în faţa lui mai mult decât ar fi crezut că era posibil, dezvăluindu-şi intenţiile de a avea un copil singură.

El îi dezaprobase planurile, bineînţeles. Se foise, fără să poată dormi, mai bine de o oră, înainte să-şi mărturisească faptul că dezaprobarea lui o deranja, îi păsa ce gândea el despre ea, chiar dacă ştia că nu ar fi trebuit. După modul în care o părăsise, cu cinci ani în urmă, Cameron nu avea niciun drept să judece ceva din ce făcea ea, chiar dacă el era la baza hotărârii ei de a fi inseminată artificial.

Acum, îl privi cum mergea prin cameră, ocolind masa, cu ochii la filtrul de cafea. Lexie căută în dulăpiorul din faţa ei şi scoase încă o ceaşcă. Luă cafea înainte ea el să poată ajunge la ea şi îi turnă o ceaşcă plină din lichidul fierbinte. Adăugă în mod mecanic o jumătate de linguriţă de zahăr şi îi întinse ceaşca.

— Degetele lui le atinseră pe ale ei, atunci când luă ceaşca.

— Mulţumesc, spuse Cameron.

Ochii lui albaştri, seducători, sclipiră vioi, amintindu-i lui Lexie cum se amuzase el în după-amiaza precedentă, când o găsise afară, lângă fereastra băii.

— Că ţi-ai adus aminte, adăugă Cameron.

Lexie îşi dădu seama că el vorbea despre cafea şi despre faptul că o făcuse exact aşa cum îi plăcea lui. Fu străbătută de un şoc. Nici măcar nu-şi dăduse seama că făcuse asta, înainte să-i atragă el atenţia. Totul păruse atât de instinctiv, de natural.

— Oh, sigur, spuse poticnindu-se şi încercând să treacă peste acel fapt ca peste un nimic, cu speranţa că şi el va face la fel.

Trebuia să fie mai atentă pe viitor, să nu spună ceea ce avea să facă în continuare, instinctiv!

Cameron se răsuci şi, sorbind cu grijă din cafea, se uită afară pe fereastra de deasupra chiuvetei. „Pare atât de calm faţă de aranjamentul nostru”, se gândi Lexie privindu-l. Întreaga scenă era devastator de intimă. Micul dejun în bucătărie. Cameron în pantaloni scurţi, cu pieptul gol, cu părul negru, lucios, răvăşit în urma nopţii.

Era fericită că hotărâse cu ce să se îmbrace în acea zi, înainte să plece din cameră, pentru micul dejun. Cameron, pe de altă parte, nu se obosise cu astfel de gânduri, observă ea. El purta încă pantalonii de pijama cu care fusese îmbrăcat în seara precedentă. Pieptul lui gol era uşor bronzat sub firele de păr scurte. Îşi îndepărtă ochii de imaginea atrăgătoare şi, ridicând privirea, văzu că el se uita la ea.

Cameron îşi înălţă o sprânceană, intrigat.

— Bună dimineaţa şi ţie, spuse el tărăgănat.

Lexie se înroşi, ferindu-şi privirea şi uitându-se la frigider.

— Este lapte în frigider şi fulgi în bufet: Sau ouă şi brânză, dacă vrei o omletă. Ida le-a cumpărat pentru noi.

Îl privi din nou.

— O omletă ar fi minunată.

Ea bănui pentru o clipă că el aştepta să i-o pregătească ea. Simţi cum iritarea îi strângea stomacul.

— Nu sunt bucătarul-şef de aici, spuse ea tăios.

Cameron zâmbi.

— Voiam să mă ofer să-ţi fac şi ţie una.

Lexie fu cuprinsă de stânjeneală.

— Îmi pare rău.

Cameron înclină din cap.

— Nicio problemă, spuse el simplu.

Lexie îşi luă cafeaua şi se aşeză, simţindu-se jenată şi inutilă, în timp ce ei scotea o tigaie şi un vas, apoi ouăle, brânza şi unt din frigider. Lexie îl urmări în tăcere, la fel de înfometată de imaginea lui Cameron pregătind micul dejun, cât era de ouăle propriu-zise..

Înainte, când stăteau împreună, el avea obiceiul să pregătească micul dejun, în weekend-uri. Ea se trezea în clinchetul vaselor, în timp ce Cameron pregătea omletă sau clătite. Aştepta în pat şi el îi aducea mâncarea pe o tavă. Apoi făceau dragoste, uneori înainte să mănânce. Descoperiseră că micul dejun era foarte bun rece, uneori,

Lexie se scutură, revenind la prezent. Iar o făcuse, se cufundase în trecut. Trebuia să înceteze cu asta.

Luă o gură de cafea şi lichidul fierbinte îi arse gâtul şi limba.

— Oh! strigă, cu o expresie de durere inconsolabilă.

Cameron se întoarse de la cuptor cu faţa spre ea, cu o privire îngrijorată în ochii albaştri precum cerul.

— Te simţi bine? o întrebă, apropiindu-se de ea.

— Tocmai mi-am ars limba, spuse Lexie, alungându-l cu o fluturare a mâinii..

Cameron se încruntă la ea. Lexie părea iritată, încă de când îl văzuse în pragul uşii. Spera că nu-i părea rău că i se destăinuise. Simţi un val de îngrijorare. Nu voia ca Lexie să regrete că fusese sinceră cu el. El nu regreta.

Luă omleta cu brânză grasă, o împărţi în jumătate punând în două farfurii mici de mic dejun, pe care le găsise în bufet. Puse o farfurie în faţa lui Lexie şi se aşează în cealaltă parte a mesei. Mâncară în tăcere. De fapt, Cameron mâncă. Lexie abia îşi atinse farfuria cu furculiţa, mai mult învârtind ustensila în jurul omletei şi jucându-se cu ea.

Când îşi goli farfuria, Cameron se ridică şi aduse carafa cu cafea la masă, reumplând amândouă ceştile. Duse carafa înapoi la filtru, după care se aşează şi o privi direct pe Lexie.

— Ştiu că nu te simţi bine din cauza prezenţei mele în căsuţă, începu el direct, prinzându-i privirea şi reţinând-o. Cred că am o soluţie.

Capitolul cinci

„O soluţie?”

Lexie simţi un uşor tremur de nelinişte la cuvintele lui Cameron. Cu o zi înainte, ea îi spusese clar că voia ca el să dispară. Iar acum, dintr-o dată, el părea gata să o ajute.

Ar fi trebuit să fie fericită. În loc de asta, se simţea confuză.

— Ce vrei să spui? întrebă încet.

— Nu e doar o soluţie ca eu să rămân aici, în casă, continuă Cameron, fără să răspundă direct întrebării ei. Cred că am găsit o soluţie care să rezolve şi cealaltă problemă a ta.

— Care cealaltă problemă? întrebă Lexie, rostind cuvintele întretăiat şi defensiv.

Simţi un val de stânjeneală, din cauza a tot ceea ce-i spusese în noaptea precedentă.

— Copilul..

— Asta nu e o problemă, replică ea, nespus de uşurată că el nu voia să sugereze să se mute din căsuţă, dar neliniştită de turnura neaşteptată a conversaţiei. Ţi-am spus. M-am gândit la tot.

— Nu cred, zise Cameron.

— Nici nu ţi-am cerut părerea, ripostă ea, cu o enervare crescândă..

— Cu toate acestea, eu am răspunsul, declară el calm, părând neafectat de iritarea ei din ce în ce mai mare.

— Exact acesta este motivul pentru care nu voiam să-ţi spun! zise Lexie, privindu-l încruntată. Nu e cazul să-mi spui tu ce să fac.

Nu era singurul motiv pentru care ea nu

voise să-i vorbească despre planurile ei. Dar nu era nevoie ca el să ştie că respingerea lui lăsase o rană atât de adâncă, încât ea nu mai reuşise să iubească niciun alt bărbat.

— Nu încerc să-ţi spun ce să faci, replică, pe un ton amabil.

Nu voia să o enerveze. Voia să o convingă raţional. Dacă reuşea să o facă să înţeleagă avantajele planului lui, era sigur că Lexie urma să fie de acord că aşa era cel mai bine.

— Lasă-mă doar să-ţi indic câteva probleme, sugeră el, cu prudenţă.

Lexie îşi înghiţi un nod. Mersese atât de departe, încât îi dezvăluise planurile ei. Acum, putea să-l şi asculte. De altfel, se îndoia că el avea să renunţe. Cameron era extrem de insistent atunci când voia ceva. Din nefericire, ea nu fusese unul dintre lucrurile pe care le voia el.

— Bine, spuse ea, înclinând din cap. Dar apoi lăsăm baltă subiectul acesta. Ai înţeles?

— Am înţeles.

Lexie se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele, într-o poziţie care nu promitea nimic, ca şi cum l-ar fi tolerat doar pentru câteva clipe.

— Poţi face un copil singură, începu Cameron, cu ochii fixaţi într-ai ei. În prezent nu mai e ceva neobişnuit, zise el, ridicând din umeri. Vrei un copil, fără să-ţi doreşti un angajament pe termen lung faţă de un bărbat. Pot înţelege asta.

Lexie înţepeni. Grozav. Exact ceea ce-i trebuia, la prima oră a dimineţii. O amintire

brutală a lipsei de interes a lui Cameron faţă de dragoste. Avea deja mai multe amintiri decât voia în inimă.

— Amândoi vrem acelaşi lucru.

— Care e concluzia? întrebă Lexie, dorind ca acea conversaţie să ia sfârşit, înainte ca ea să se scufunde în podeaua de lemn.

— Copilul. Asta e problema.

Cameron sorbi din cafea şi o privi contemplativ.

— Cred că nici eu nu-mi voi lua un angajament emoţional pe viaţă faţă de cineva. Dar mi-ar plăcea să am un copil.

Faţa lui deveni serioasă şi încheie:

— Cred că am renunţat la această idee.

Lexie îl privi fix, încruntându-se. Tristeţea din vocea lui o mişca. Cameron nu vorbise niciodată despre copii, atunci când erau împreună. Ea fusese întotdeauna cea care vorbea despre familie.

El părea să regrete hotărârea de a nu avea copii. Acest gând o lăsă pe Lexie confuză şi compătimitoare. Ştia şi ea ce înseamnă să regreţi ceva.

— Unde vrei să ajungi? întrebă brusc, încercând să aducă din nou conversaţia în ape mai liniştite.

Dacă permitea sentimentelor ei faţă de Cameron să se îmblânzească, asta nu putea duce decât la durere. El regreta şansa de a fi avut un copil, nu pe ea.

— Cred că ne putem oferi ceva unul celuilalt.

Cameron privi cum buzele ei se deschideau

încet, iar ochii i se lărgeau, din cauza surprizei. Se simţi străbătut de o încordare anticipativă.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, cu o voce joasă.

— Vreau să fiu tatăl copilului tău.

„Şi să redescopăr la ce am renunţat cu atât de mulţi ani în urmă”, completă el în gând. Se întrebase tot timpul cum ar fi fost viaţa alături de Lexie. Acum putea descoperi – fără legături, fără să se aştepte altceva de la el.

Cameron ştia că Lexie nu ar fi fost mulţumită fără acele legături, cu cinci ani în urmă. Dar s-a schimbat, se gândi el, amintindu-şi cuvintele ei din noaptea precedentă. Legăturile emoţionale nu mai sunt obligatorii, declarase ea. Lexie devenise mai practică. Ca el. Se potriveau perfect.

— Dar tu nu ai vrut niciodată să fii legat.

— Exact asta e, sublinie Cameron. Nu voi fi. Copilul va fi al tău, tu îl vei creşte, exact cum ai plănuit. Poţi creşte copilul aici, în Blossom. Eu nu o să mă amestec, mi se va permite doar să vizitez copilul conform unui anumit program. Bineînţeles, am de gând să contribui la sprijinul financiar al creşterii lui.

Lexie îşi simţea capul învârtindu-i-se. Nu-i venea să creadă ceea ce creierul ei îi spunea că auzea.

— De ce? De ce vrei să faci asta? reuşi să zică.

Îşi împreună mâinile pe genunchi, simţind vag umezeala şi tremurul palmelor şi degetelor.

Cameron se aplecă spre ea, sprijinindu-şi

coatele pe masă.

— E singura mea şansă de a avea un copil, explică el.

Şi singura şansă de a izgoni întrebările obsedante pe care ea le lăsase în inima lui.

— Stilul meu de viaţă nu e potrivit cu legăturile sentimentale. Munca e pe primul loc. Aşa îmi place. Iar tu ai hotărât deja să creşti un copil singură.

Îşi înălţă o sprânceană şi continuă:.

— Va fi mai bine dacă copilul va şti cine este tatăl lui, dacă îl va vedea din când în când.

Viziunea unui copil cu părul negru şi des ca al lui Cameron, cu ochii lui albaştri, zâmbitori, invadă creierul lui Lexie şi îşi aminti bărbatul pe care-l visase atunci când îşi planifica răspunsurile la chestionarul de donare.

Acel bărbat fusese Cameron, recunoscu ea. În subconştient, îl considerase întotdeauna modelul pentru tatăl copilului ei.

Îşi aminti toate ocaziile când Cameron apăruse în clasa ei, în Atlanta. Dovedise un talent natural să comunice cu copiii la nivelul lor.

Ea se gândise că asta era minunat pentru viitorul lor ca familie. Dar nu-şi imaginase că se va întâmpla astfel..

— Ar fi mai bine caun copil să-şi cunoască tatăl, recunoscu ea.

Se simţi zguduită auzindu-se rostind cuvintele cu voce tare.

— Nu-mi vine sa cred că am spus asta. E ridicol, Cameron. Nu te-am mai văzut de ani de

zile. Nu înţeleg, planificasem totul.

— Planurile tale lasă de dorit, răspunse Cameron. Un tată, de exemplu.

— Copilul va avea o mamă iubitoare, interveni

Lexie, forţându-se să-şi argumenteze punctul de vedere.

Viteza pulsului o făcea să-i vină greu să gândească în vreun fel, şi cu atât mai puţin ceva raţional.

— Orice copil are nevoie de un tată, obiectă Cameron. Eu nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl meu, Lexie. Crede-mă pe cuvânt.

Lexie rămase tăcută câteva momente. Ştia că el avea dreptate. Îi oferea tot ceea ce ea spusese că doreşte – un tată fără legături sentimentale.

Şi ceva mai mult – un tată pe care copilul ei putea să-l cunoască şi care să-l viziteze din când în când.

Înghiţi în sec. Dacă făcea un copil cu Cameron, asta însemna că urmau să se vadă. Nu aveau să intervină din nou cinci ani între ei.

Se întinse după cafea şi bău o înghiţitură mare din lichidul călduţ, sperând să oprească vârtejul gândurilor. Oferta lui Cameron îi convenea, îşi mărturisi

Lexie, în adâncul sufletului. Şi o înspăimânta. Puse jos ceaşca şi îşi împreună degetele, ca să le ascundă tremurul..

— Lasă-mă să recapitulez, spuse ea încet, străduindu-se să nu se scufunde în adâncurile albastre care o priveau. Te oferi să fii tatăl

copilului meu, fără niciun fel de obligaţii, cu excepţia unor drepturi de vizită stabilite de comun acord?

— Exact. Nu aştepţi nimic de la mine. Nu aştept nimic de la tine, zise Cameron şi ridică din umeri. Fără legături emoţionale şi speranţe înşelate.

Relaţia lor fusese plină de acele dureri, în trecut. Ideea de a fi din nou cu Lexie, de a o ţine strâns şi cu căldură, fără toate acele tensiuni, era un adevărat paradis.

— Fără sentimente, repetă Lexie.

Îşi trecu repede limba peste buza de sus. Sentimentele i se zbăteau deja sălbatic în piept, la simpla sugestie a găzduirii copilului lui în interiorul corpului ei. Oare se putea detaşa cu adevărat? Îi aruncă o privire lui Cameron.

Fu izbită de adevărul atât de violent, încât era aproape dureros – că el putea să-şi elimine atât de uşor emoţiile din acea situaţie.

Apoi îşi imagină cum ar fi fost să legene la sân copilul lui Cameron, să strângă în braţe şi să iubească acea parte micuţă din el care urma să fie a ei. Singura părticică din el care putea fi a ei. Brusc, îşi dorea asta cu disperare.

— Eşti sigur că te-ai gândit bine? reuşi să întrebe.

Voia să accepte, să ia ceea ce-i oferea Cameron, înainte ca el să se răzgândească.

Bărbatul îşi îndreptă umerii.

— Ştiu ce am sugerat, spuse el. Nu iau totul cu uşurinţă.

Albastrul ochilor lui era sfredelitor. Lexie

ştia ce avea să spună, o ştiuse din clipa în care el rostise oferta..

— De acord, acceptă ea, atât de încet, încât Cameron fu nevoit să se întindă peste masă ca să o audă.

El zâmbi, cu buzele ridicate uşor în sus, cu ochii strălucitori. Întinse mâna şi îi luă una din mâini în mâna lui mare.

— Vei fi o mamă minunată, spuse el, strângându-i degetele puţin mai tare. Nu aş încredinţa copilul meu altcuiva.

Şi Cameron ştia că era adevărat. Cu ochii minţii, vedea abdomenul lui Lexie crescând datorită seminţei lui. Ea putea oferi copilului toată dragostea pe care el nu o primise în copilărie.

Ea avea să se dedice creşterii acelui copil. Va fi caldă şi sinceră cu copilul ei, tot ceea ce mama lui, abandonată şi respinsă de tatăl lui, nu fusese.

— O să-mi sun doctorul şi o să stabilesc o şedinţă pentru tine, la clinică, zise Lexie, forţându-se să aibă o voce indiferentă.

În definitiv, tocmai încheiaseră o afacere, nu? Fusese gata să izbucnească în lacrimi, când el îi spusese că va fi o mamă bună. Cheia era detaşarea, îşi reaminti singură. Dacă reuşea asta, urma să aibă control asupra sentimentelor ei răscolite.

— Trebuie să o facem cât mai curând posibil.

— Ştiu că sună destul de… clinic, continuă ea. Şi, sinceră să fiu, şi eu simt cum mi se învârte capul. Dar ai dreptate. Aşa va fi cel mai

bine pentru copil.

Iar ea avea să-l revadă. Să aibă copilul lui. O parte din el va fi întotdeauna a ei.

— Dar, dacă vom face asta, eu… eu sunt foarte regulată, se poticni ea, cu obrajii roşii. S-ar putea să fie posibil să fiu inseminată foarte curând. Doctorul voia să aştepte până luna următoare, din cauza tuturor testelor şi procesului de selecţie a donatorului. Dar acum…

Fraza rămase neterminată. Expresia lui Cameron devenea din ce în ce mai ciudată, la fiecare cuvânt rostit de ea.

Între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Dacă vrei să te mai gândeşti la asta, înţeleg, spuse Lexie, cu o voce ezitantă.

Cameron se răzgândise deja?

— Poate că amândoi ar trebui să ne mai gândim. Îşi îndepărtă mâna de a lui, strecurând-o sub masă, în poală.

— Mi-e teamă că nu ai înţeles ce am vrut să spun, începu Cameron încet, privirea lui albastră ca oceanul învăluind-o.

— Nu am de gând să merg la clinică cu tine.

Lexie îl privea fix, începând să-şi dea seama ce voia el să spună.

— Suntem perfect capabili să creăm un copil în vechiul stil demodat, zise el cu blândeţe. Nu e necesară niciun fel de tehnologie ştiinţifică.,

Cameron voia să facă dragoste cu ea. Nu, voia să facă sex cu ea, se corectă Lexie. Nu ştiu dacă îi venea să râdă sau să plângă. El voia să procreeze un copil. Asta era tot.

Simţi un nod de tensiune în partea inferioară

a abdomenului. Riscă o nouă privire rapidă spre Cameron. Ochii lui o priveau fix.

— Nu! izbucni Lexie, revenind brusc la viaţă.

Nici nu se putea gândi la acea idee. Oare?

— Îmi pare rău, spuse Cameron încet, privind-o. Credeam că ai înţeles.

— Bineînţeles că nu am înţeles, ripostă Lexie, pe un ton mai scăzut. Nu mă aşteptam… Nu am crezut că vrei să… asta.

Putea ea să facă. Dragoste cu Cameron – deoarece pentru ea ar fi însemnat dragoste, nu sex – şi totuşi să-şi ţină sentimentele în frâu? Se părea că el nu se îndoia de capacitatea lui de a face asta.

— Am mai făcut dragoste, Lexie, îi aminti calm Cameron. De ce ţi-e teamă?

Chiar aşa, de ce? Lexie fu gata să izbucnească în râs. El încerca doar să-i facă inima să explodeze într-un milion de fragmentele. Dacă făcea dragoste cu el, avea să-l iubească.

Îşi aminti pasiunea arzătoare a sărutului lor din noaptea precedentă. Atunci, fugise de el. Dacă accepta să facă un copil cu Cameron – în modul demodat, cum se exprimase el – atunci nu mai putea fugi.

Dulceaţa dureroasă a mângâierilor lui Cameron îi pătrunse încet în minte. Noaptea trecută nu voise cu adevărat să fugă de atingerea lui.

Ar fi vrut să facă dragoste cu el, dar se desprinsese, din instinct de autoapărare. Acum el îi oferea o nouă şansă de a ceda dorinţei care

existase, în secret, în sufletul ei, în toţi acei ani.

— Gândurile ei înotau în temeri şi emoţii contradictorii. Va suferi. El va pleca. Aşa stabiliseră, de comun acord. Aceia erau termenii înţelegerii.

Dar va avea copilul lui. Gândurile ei se opriră, brusc. Va avea copilul lui Cameron. Înainte, el nu-i lăsase nimic.

De data aceasta, nu va mai exista control al sarcinii. De data aceasta el va lăsa în urmă mai mult decât o simplă amintire..

Cameron privea cu atenţie tumultul de sentimente de pe faţa lui Lexie. Avea de gând să dea înapoi acum? Nu-şi putea imagină că ar fi putut crea un copil cu Lexie prin cine ştie ce metodă ştiinţifică.

Voia ca acel copil să apară din pasiunea lor, din sentimentul de apropiere care exista între ei încă din copilărie.

În acelaşi timp, ştia că ştiinţa *nu ar fi* putut *spăla* regretele pe care le purta în el de atâta timp. Numai strângând-o în braţe pe Lexie putea să se elibereze de fascinaţia amintirii ei.

Realitatea avea un mod ciudat de a destrăma perfecţiunea imaginaţiei. Dacă făcea dragoste cu Lexie şi aprindea focul care mocnea în amintirea lui de atâta timp, putea să-l stingă, în sfârşit.

Şi, apoi, avea să fie şi copilul. Copilul pe care el nu crezuse că-l va avea vreodată.

Tăcerea continuă a lui Lexie îl aduse, în cele din urmă, la realitate. Ea privea în jos, fără să facă nicio mişcare.

— Lexie? o îndemnă el să vorbească.

— Da.

— Ce este?

— O voi face. Spuse ea, îndepărtându-şi privirea. În vechiul mod demodat.

Un râs aproape isteric stătea gata să izbucnească din gâtul ei. Îl înăbuşi cu greu.

Cameron respiră uşurat, realizând abia în clipa aceea că îşi ţinuse respiraţia. Lexie acceptase.

— Atunci mergem în Atlanta imediat după ce mă îmbrac, zise el.

— De ce?

Lexie părea nedumerită.

Cameron se încruntă.

— Trebuie să facem teste sanguine, să facem cerere pentru certificat. Cred că va dura vreo două zile. Şi ar trebui să pornim procesul, din moment ce ai spus că, ei bine, că în curând va fi momentul potrivit pentru tine…

Lăsă propoziţia neterminată, stânjenit.

— Despre ce vorbeşti? întrebă ea, îndreptându-se pe scaun şi privindu-l fix.

Cameron îşi înclină capul într-o parte, privind-o cu seriozitate.

— Despre căsătorie, bineînţeles. Lexie, doar nu crezi că vreau să fiu tatăl unui copil nelegitim. Nici nu se pune problema.

Lexie se sprijini de spătarul scaunului, simţind că era gata să se topească şi să se scurgă pe podea. Se prinse cu forţă de marginea mesei.

— Căsătorie?

Vocea i se păru străină chiar ei, slabă şi

subţire.

— Nu vreau un copil nelegitim..

— Dar cum rămâne cu lipsa de legături, de…

Lexie se opri.

Un gest tandru

Era gata să spună: „fără implicare emoţională”. Dar nu reuşi. Cuvintele îi rămaseră în gât.

— Căsătoria e o simplă formalitate, Lexie, explică el cu răbdare, ca şi cum ar fi îndrumat-o în rezolvarea unei ecuaţii matematice. Avem drept scop legitimitatea. E cel mai bine pentru copil.

— Nu va şti nimeni? întrebă Lexie şi îl privi pe Cameron, remarcând modul în care acesta îşi odihnea neglijent mâinile pe volan, ghidând maşina închiriată pe autostrada lungă ce ducea în Atlanta.

Părea extrem de degajat, în timp ce Lexie simţea cum tensiunea îi zvâcnea în vene cu viteză.

— Până rămân însărcinată, căsătoria noastră va rămâne secretă?

Cameron îi aruncă un zâmbet liniştitor, după care îşi întoarse din *nou* atenţia la *drum.* Lexie îşi îndreptă spatele şi privi în faţă, spre autostrada aglomerată.

— Bineînţeles. Va rămâne secretul nostru, deocamdată, spuse el.

Lexie stătea încordată, în ciuda interiorului pluşat al maşinii închiriate de Cameron. Copacii groşi aliniaţi în lungul drumului treceau pe lângă ei.

Nu-i venea să creadă ce făceau. Se îndreptau spre Atlanta, pentru teste sanguine – ca să se poată căsători. Ieri, pe vremea aceea, nici măcar nu credea că o să-l mai vadă vreodată pe Cameron. Iar acum urma să se mărite cu el.

Iar lucrul cel mai înspăimântător era că acea căsătorie nu avea nicio legătură cu copilul. Oh, fusese de acord cu el că un copil cu tată cunoscut era ceva mai bun decât unul cu un bărbat necunoscut, care ar fi rămas pentru totdeauna un străin.

Şi economisise cheltuielile cu procedura medicală. Înţelesese chiar şi dorinţa fermă a lui Cameron de a procrea un copil nelegitim, cunoscând trecutul lui.

Dar niciunul dintre acele argumente nu stătea în picioare. Lexie cunoştea adevăratul motiv pentru care acceptase căsătoria cu Cameron. Îl lăsase să plece, cu cinci ani în urmă. Iar Ida avea dreptate – nu-l uitase niciodată. Pierderea lui Cameron era cel mai mare regret al vieţii ei.

Nervozitatea îi răscolea stomacul, transformând micul dejun frugal într-un vârtej circular. Pentru o clipă, se temu că va fi nevoită să-i ceară lui Cameron să oprească maşina, ca să poată să vomite.

Strânse tare poşeta din poală, cu articulaţiile strălucind, albe. Inspiră şi expiră încet.

O căsătorie de convenienţă – ca să procreeze un copil căruia să-i dea numele tatălui lui, în mod legitim. Fără emoţii, fără legături, fără aşteptări înşelate.

Lexie îl privi din nou pe Cameron, pe furiş. Se spălase şi se îmbrăcase repede, ieşind din camera lui în mai puţin de o jumătate de oră, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi un tricou negru. Expusese calm planurile lor pentru acea zi, ca şi cum ar fi plecat în ceva la fel de trecător ca un simplu drum la cumpărături.

Mai întâi trebuiau să se oprească la departamentul medical al districtului, pentru testele sanguine, apoi să meargă la tribunal, să se intereseze de detaliile pentru obţinerea certificatului de căsătorie şi să stabilească actul ceremonial cu un judecător. După aceea avea să înceapă să facă investigaţii în beneficiul Idei,

Totul ca o simplă zi de lucru pentru Cameron, după cum deducea Lexie din atitudinea lui nonşalantă. Nu era nicio problemă. Şi atunci, ea de ce era nevoită să se forţeze să menţină micul dejun în interiorul corpului?

— Dar numai până când rămâi însărcinată, reluă Cameron, aducând-o brusc în prezent.

Ea îi întâlni privirea pierdută pentru o clipă în păienjenişul propriilor ei gânduri.

— Vorbeam despre secretul căsătoriei, explică el, aruncându-i o privire rapidă. În definitiv, tocmai ăsta este scopul.

Lexie îşi simţi sufletul strângându-se la modul indiferent în care Cameron îi amintea de ce încheiaseră acea înţelegere.

— Dacă naşti, vom mărturisi că suntem căsătoriţi. Până atunci, nu am nimic împotrivă să păstrăm secretul. Dacă aşa doreşti tu.

Lexie aprobă din cap; – Mulţumesc.

Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l asculte erau felicitările şi urările de bine pentru căsnicia lor. Ipocrizia ar fi fost prea chinuitoare. Iar explicarea adevărului ar fi fost extrem de complicată şi de jenantă. Brusc, se întrebă cum aveau să explice nunta lor secretă, dacă şi când va rămâne însărcinată.

— Dacă…

Se opri. Erau atâtea detalii pe care nu le discutaseră. Detalii uşor jenante. Stabiliseră doar cadrul general al înţelegerii. Căsnicia lor avea să dureze toată vara – cele două luni cât stătea Cameron.

După aceea, el urma să se întoarcă la Washington şi, dacă ea nu rămânea însărcinată, urmau să divorţeze în secret, fără să afle cineva ceva. Dacă era însărcinată, îşi anunţau căsătoria şi divorţau fără zarvă; curând după naşterea copilului. O afacere legală, cu un anumit scop.

— Cum o să le spunem oamenilor că ne-am căsătorit, dacă va exista un copil? întrebă încet Lexie. Ce le vom spune?

Cameron aşteptă până reuşi să iasă de pe drumul aglomerat şi opri la un semafor de pe o stradă din Atlanta. Îi aruncă o privire lui Lexie, soarele strălucitor al dimineţii strălucind pe pielea lui netedă şi bronzată. Îi zâmbi şi îşi sprijini braţul de volan, într-o poză nonşalantă.

— Cred că va trebui să le spunem că am fost copleşiţi de o pasiune nebună, glumi el, sperând să slăbească tensiunea dintre ei.

Observă că Lexie arăta ca un iepuraş speriat, ca şi cum ar fi fost gata în orice clipă să

ţâşneascâ afară din maşină şi să o ia la fugă.

Era extrem de neliniştit că nu se puteau căsători imediat. Neştiind sigur care era perioada de aşteptare între teste şi obţinerea efectivă a certificatului, spera doar că Lexie nu se va răzgândi.

Se gândise, la un moment dat, să o ia pe sus la aeroport şi să zboare amândoi la Vegas, unde se puteau căsători fără întârziere. Dar se îndoia că Lexie ar fi acceptat, ştiind cât de important era pentru ea să păstreze secretă căsătoria lor.

Cel puţin pentru moment. O călătorie bruscă în afara oraşului ar fi făcut în mod sigur câteva sprâncene să se ridice, mai ales pe cele ale Idei.

Lumina semaforului deveni verde şi Cameron îşi desprinse privirea de la Lexie, împotriva voinţei lui. Era palidă, aproape lividă.

— Am glumit doar, încercă el, neştiind dacă o supărase. Le vom spune ce vrei tu.

Ezită şi apoi o întrebă:

— Te simţi bine?

— Da, zise ea, impunându-şi în voce o forţă simulată.

Pasiune nebună. Cameron se purta, ca şi cum totul ar fi fost o glumă. Bineînţeles, el nu simţea nimic, îşi reaminti Lexie.

Şi nici ea nu ar fi trebuit să simtă, dacă voia să treacă teafără de următoarele două luni.

Din nefericire, bănuia că durerea abia începuse, pentru ea. Se forţă să-şi imagineze copilul micuţ şi brunet pe care avea să-l strângă în braţe, atunci când se va termina totul. Trebuia

să se concentreze asupra copilului.

După câteva minute, Cameron localizase departamentul medical al districtului şi parcă în faţa lui. Descoperi că labirintul din centrul Atlantei îi revenise în memorie cu o acurateţe uimitoare, o reminiscenţă a zilelor petrecute la ziarul oraşului.

Şi pe Lexie şi-o amintea la fel de perfect. Pielea ei palidă, coama ondulată, curbele ei frumos rotunjite, atât de perfecte pentru atingerea unui bărbat. Suspinele ei slabe şi pasiunea arzătoare.

— Am ajuns, anunţă el, smulgându-se din şirul disperat de amintiri în care căzuse în timp ce parcă.

Lexie ieşi din maşină, ca şi cum abia ar fi aşteptat să scape de apropierea lui.

Nu vorbiră deloc, în timp ce-şi aşteptau rândul, la clinica publică. După ce o informară pe asistentă că urmau să depună actele pentru un certificat de căsătorie, femeia în halat alb parcurse procedurile necesare, informându-i pe un ton sec că se puteau întoarce pentru rezultate la sfârşitul săptămânii.

‚Sfârşitul săptămânii? repetă Cameron.

Îi aruncă o privire lui Lexie. Aceasta arăta şi mai bolnavă după recoltarea sângelui, dar îndurase acul cu stoicism, fără să scoată niciun sunet.

— Vineri, replică ferm asistenta.

Se opriră la telefonul cu fise din clădire, hotărând să scape de călătoria până la tribunal. Cameron află rapid că judecătorul îi putea

căsători vineri după-amiază, după ce îşi luau rezultatele şi plăteau certificatul.

Vineri va fi, îi spuse lui Lexie.

Ea se sprijini de perete, lângă telefon, cu pielea şi mai palidă.

— Hei, te simţi bine? întrebă Cameron, îngrijorat.

— Sunt bine, insistă Lexie, apăsându-şi degetele pe frunte. Doar o durere de cap.

Şi chiar aşa era. Capul începuse să-i zvâcnească, când realiză care era semnificaţia datei de vineri.

O privire aruncată lui Cameron îi spuse că acesta nu-şi amintise. Vineri era exact data nunţii planificate de ei cu cinci ani în urmă, cea de la care el plecase, pentru o slujbă.

Vinerea care urma ar fi fost a cincea lor aniversare. Lexie înghiţi cu. Greu. Se întrebă dacă va reuşi să scape de acea senzaţie de rău, în timpul dimineţii.

Reţinerea emoţiilor se dovedea deja o sarcină imposibilă. Evită privirea cercetătoare a lui Cameron şi se strădui să-şi adune toate forţele.

— Haide să continuăm cu investigaţiile noastre de detectivi, spuse ea. Suntem aici. Am putea să vedem dacă putem contacta pe cineva în dimineaţa asta.

Cameron se încruntă, după care începu să răsfoiască registrul gros de telefon. Lexie observă rapid că el căuta la paginile pentru abonaţi particulari, nu la cele pentru firme.

— Ce faci? întrebă, îndepărtându-se de

perete ca să privească peste umărul lui.

Parfumul lui senzual, de mosc, o învălui. Ochii lui albaştri străluciră scurt.

— Îl caut pe Harry Tate.

— Nu o să-l găseşti acolo, spuse Lexie, ironică. Dacă ar fi fost atât de uşor, Ida l-ar fi găsit singură.

Cameron nu se obosi să-şi ridice privirea, ci se opri la o pagină şi începu să verifice numele. Îşi mişca atent degetul pe pagină şi apoi pe coloana următoare.

— Nu ignora niciodată evidenţa, Lexie, murmură el, în timp ce căuta. Ida nici măcar nu a căutat.

Lexie se retrase şi se sprijini din nou de perete, aşteptând. Nu ignora niciodată evidentul. Asta făcea ea? se întrebă.

Cameron stabilise clar, încă de la început, că avea să fie o căsătorie cu un unic scop şi, totuşi, de fiecare dată când ochii ei îi întâlneau pe ai lui, simţea un val de energie sexuală pură, combinată cu durere.

Şi el simţea acea electricitate. Cel puţin partea fizică. Era sigură de asta, altfel nu ar fi sărutat-o aşa cum o făcuse, cu o noapte înainte. Dar pe buzele lui cuvântul *divorţ* venea la fel de uşor ca şi *căsătorie.*

Oare el va ţine la ea – cu adevărat – mai mult decât la mama copilului lui? Nu, nu, nu. Lexie se răsuci şi privi în lungul coridorului.

Nu putea să gândească aşa. Nu putea să spere că acea căsnicie avea să dureze mai mult decât vara. Un astfel de vis ar fi fost o nebunie

totală.

Se întoarse din nou spre Cameron şi privi spatele lui larg, talia îngustă, picioarele musculoase care apăreau din pantalonii scurţi. Îşi ridică privirea şi Simţi imboldul intens de a se strecura în spatele lui, ca să se joace cu degetele în părul negru, moale şi des de la baza gâtului lui.

Cameron se întoarse cu faţa spre ea, ochii lui ca oceanul sclipind. Lexie fu nevoită să admită, cu o durere adâncă în piept, că nu putea pretinde că nu-l iubea.

Nu încetase niciodată să-l iubească. Abia reuşi să rămână în picioare, când realiză acest lucru.

Cameron îi zâmbi şi flutură cartea de telefon spre ea.

— L-am găsit pe Harry Tate.

Capitolul şase

— Glumeşti.

Lexie făcu un pas spre Cameron, cu ochii fixaţi într-ai lui. Inima îi bătea cu putere, încă, în urma şocului produs de recunoaşterea lăuntrică a faptului că îl iubea. Trebuia să se forţeze să se concentreze asupra lui Harry Tate, depărtându-şi privirea de ochii albaştri, senzuali, ai lui Cameron, ca să examineze coloanele din cartea de telefon.

Acolo era într-adevăr un Harry Tate, scris negru pe alb: Mai erau listaţi un Henry Tate şi un H. Tate.

Lexie îşi ridică privirea şi observă cu iritare zâmbetul de satisfacţie de pe faţa lui Cameron.

— Nu înţeleg. Dacă Tate a fost acolo tot timpul, atunci de ce Ida nu a...

— Nu cred că l-a căutat mai înainte, o întrerupse

Cameron, încruntându-se. Poate că i-a fost teamă să-l caute, teamă că el n-ar dori să o vadă.

Căută în buzunarul din faţă şi scoase mărunţişul pe care-l găsi acolo. Introduse o fisă în fantă şi formă numărul de telefon al lui Harry Tate.

Telefonul sună zece minute, după care Cameron renunţă. Meticulos, continuă sunându-i pe Henry Tate şi H. Tate. Henry Tate spuse că nu cunoştea nicio Ida Barret şi, oricum, Cameron avu impresia că era prea tânăr, după voce. H. Tate se dovedi a fi o Helen.

După ce notară numărul de telefon şi adresa lui Harry Tate pe o bucăţică de hârtie, se îndreptară spre maşină. După câteva minute erau din nou pe autostradă, de data aceasta îndreptându-se spre casa lui Harry Tate.

Cartierul lui era plin de nuci şi stejari reconfortanţi, bătrâni şi înalţi, aliniaţi în lungul străzilor. Casele de cărămidă şi lemn erau retrase faţă de drum, făcând loc în faţa lor unor peluze mari şi îngrijite, cu alei lungi şi trotuare. Casa lui Harry Tate era o clădire cu un etaj, de cărămidă roşie, întunecată, având în faţă un gard verde şi arătând la fel de bine îngrijită ca şi celelalte.

Singurul zgomot de pe întreaga stradă

liniştită se auzea de la casa vecină. Draperiile groase de la ferestre mascau interiorul. Ciocăniră, dar nu răspunse nimeni. O cutie poştală de aluminiu de lângă uşă anunţa că acea rezidenţă aparţinea lui H. Tate.

— Nu e acasă.

Lexie se aşeză pe treapta ce cobora de pe verandă pe alee. Cameron coborî de pe verandă şi se duse să se uite pe fereastră, în garaj. Băiatul de la casa vecină îşi puse mingea sub braţ şi traversă iarba dintre cele două case.

— Îl căutaţi pe domnul Tate? strigă băiatul, apropiindu-se.

— Da, zise Lexie, zâmbindu-i încurajator.

— Este la fiica lui, spuse băiatul.

Cameron se întoarse pe verandă, privindu-l pe băiat..

— Pentru două săptămâni.

Lexie îi aruncă un zâmbet lui Cameron. Se îndoia că domnului Tate i-ar fi făcut plăcere ca planurile lui de vacanţă să fie atât de uşor dezvăluite, dar, cum conversaţia le oferea exact informaţia pe care o doreau, nu-l certă pe băiat.

— Chiar aşa? murmură ea, zâmbindu-i copilului. E un om bătrân, nu? întrebă ea cu blândeţe.

— Mda. Foarte bătrân.

Băiatul ridică din umeri, lovind de două ori cu mingea în podeaua verandei.

— De când a plecat? întrebă Cameron.

— De alaltăieri.

Băiatul îşi puse din nou mingea sub braţ şi se duse la cutia poştală. Deschise uşiţa şi scoase

o mână de scrisori şi o revistă.

— Noi îi ţinem corespondenţa.

— Doamna Tate a plecat cu el? întrebă Lexie, mirată că băiatul menţionase o fiică.

Copilul îi aruncă o privire ciudat".

— Nu. Ea a murit. Dumnezeule.

Se întoarse şi plecă spre casa lui.

Lexie prinse privirea lui Cameron şi râseră amândoi.

— Haide, Miss Marple, spuse el zâmbind şi îi întinse mâna. Cred că ne-am făcut datoria pentru ziua de azi.

Lexie îi acceptă mâna, degetele lui calde cuprinzându-le pe ale ei, când o ajută să se ridice. Ea simţi fiorul magnetic al atingerii lui şi îşi aminti principalul motiv pentru care veniseră în Atlanta.

Peste trei zile urmau să se căsătorească.

Se întoarseră la Blossom în tăcere. Cameron părea obosit, în ciuda cafelei pe care o băuse, iar Lexie, se concentra bucuroasă asupra peisajului. Vorbi doar atunci când trecură pe lângă o băcănie locală, din Blossom.

Îi spuse lui Cameron să oprească, iar apoi insistă ca el să rămână în maşină. Ea intră înăuntru, luă un coş mic şi înghesui în el o diversitate de articole îngheţate şi umplutură pentru sandvişuri. Deşi în scurt timp avea să devină soţie, nu avea de gând să-şi schimbe nivelul talentelor culinare, sau, mai bine zis, absenţa lor. Şi, lipsindu-i creativitatea unui bucătar, nu se aştepta ca stocul de conserve din căsuţa Idei să le ajungă prea mult.

Traversă rapid parcarea, balansând sacul plin pe un şold şi îndreptându-se spre maşina lui Cameron, îl găsi cu capul sprijinit de tetieră, părând adormit.

Lexie îl privi în tăcere o clipă, amintindu-şi cum îl descoperise odihnindu-se acasă la Ida, cu o seară înainte. Se miră din nou de vacanţa lui, impusă..

Cameron deschise ochii şi o privi, cu ochii lui albaştri confuzi pentru o clipă, după care se limpeziră şi el îi luă sacul din mână.

— Adormisei? întrebă Lexie, uşor deranjată că fusese surprinsă privindu-l fix,

Cameron învârti cheia de contact şi motorul maşinii, reveni la viaţă.

— Doar îmi odihneam ochii, răspunse el, intrând din nou pe strada îngustă.

— N-ai dormit prea bine în ultima vreme? întrebă Lexie, nereuşind să-şi înfrâneze curiozitatea. Acesta e motivul?

— Nu am nevoie de prea mult somn, spuse Cameron tăios.

— Chiar aşa, zise Lexie, dându-şi ochii peste cap. Atunci cum de te-am găsit practic pierdut în vise?

Cameron ridică uşor din umeri, parcând în faţa cabanei.

— Nu ştiu.

Opri maşina şi continuă:

— Nu mi-am mai luat o vacanţă de câţiva ani. Probabil că asta mi-a scos sistemul din ritmul normal. Nu mai sunt eu însumi.

Ieşi din maşină şi o lăsă pe Lexie privind

lung în urma lui. *Nu mai sunt eu însumi.*

"Asta e sigur", se gândi ea. Dacă ar fi fost el însuşi, nu s-ar fi căsătorit cu ea.

Nu-i spuseră nimic Idei despre ceea ce descoperiseră în Atlanta, amândoi dorind să afle mai multe despre Harry Tate, înainte să alimenteze speranţele bătrânei. Deocamdată nu aveau nicio dovadă că acel Harry Tate pe care-l descoperiseră ei era Harry Tate al ei.

În timpul după-amiezei, Lexie îşi târî una din cutiile cu componentele computerului în dormitor, unde avea intenţia să-şi instaleze biroul. Se întoarse să ia şi a doua cutie şi se ciocni de Cameron. Acesta puse o cutie mare lângă biroul ei.

— Încă mai scrii? întrebă el, aşezându-se pe marginea patului.

Intimitatea patului nefăcut şi a cutiilor şi bagajelor cu haine răspândite prin cameră o făcu pe Lexie să-şi simtă obrajii încălzindu-se. Se lăsă în scaunul de la birou, sperând că arăta mai indiferentă decât simţea. Nu avea niciun rost să se simtă stânjenită că el pătrundea în intimitatea ei. Deocamdată.

— Da, răspunse. Am vândut trei cărţi pentru copii, anul trecut. Am abandonat predatul în şcoală, ca să mă ocup numai de scris.

Împărtăşirea realizării visului ei atât de vechi aduse o notă de încredere în vocea lui Lexie. Îşi amintea nopţile pe care le petrecuse în braţele lui Cameron, vorbindu-i despre visul ei de a deveni scriitoare, într-o zi. El spunea că voia să scrie romane cu intrigă politică. Dat

Lexie se îndoia că avea timp. Pentru aşa ceva, cu programul lui încărcat.

— Felicitări, spuse Cameron, cu un ton pătruns de o încântare autentică. Am ştiut întotdeauna că poţi să o faci, Lexie.

Îi prinse privirea, învăluind-o în căldura ochilor lui.

Brusc zdruncinată, Lexie îşi îndepărtă privirea, cotrobăind printr-un sertar. Scoase un volum subţire, cu o copertă colorată.

— Asta a fost prima mea carte, spuse ea, întinzându-i-o.

— *Tully şi tigrul,* citi Cameron.

Îşi ridică *privirea şi* zâmbi.

— Tully a fost tipărit, până la urmă.

— Tully are propria lui serie, acum, îi spuse Lexie, cu mândrie. Am un contract pentru mai multe cărţi cu Tully.

Băiatul de nouă ani, cu tigrul lui zburător, care-i dădea puteri secrete, avusese un impact neaşteptat, iar editorul era nerăbdător să publice mai mult.

— Este un vis devenit realitate.

— Sunt mândru de tine, zise Cameron, degetele lui plimbându-se uşor pe redarea artistică a lui Tully, care zâmbea şmechereşte, călare pe tigrul lui fantastic.

Îşi ridică privirea spre Lexie şi îi examină trăsăturile serioase.

— Eu nu mai scriu, spuse el brusc. Ficţiune, vreau să spun. Nu am timp.

Simţea un val neaşteptat de regret, iar în clipa aceea fu izbit de faptul că simţea o mulţime

de regrete, de când se întorsese în Blossom. Unele erau regrete pe care nici nu ştia că le avea, înainte să sosească acolo. Altele îl urmăreau de mult timp. Cum era Lexie.

— Pot să o păstrez? Aş vrea să o citesc, zise el, luând cartea.

Lexie ridică din umeri şi Cameron îşi puse cartea sub braţ şi ieşi să aducă celelalte cutii.

Lexie rămase în dormitor restul zilei, aranjându-şi computerul. Şi evitându-l pe Cameron.

Nu ştia ce să spună, în preajma lui. Nu ştia cum să se comporte. Urmau să se căsătorească şi ei îi era teamă să petreacă zece minute alături de el, îi era teamă de propriile ei emoţii. Dacă el îşi dădea seama că încă îl iubea, era posibil să anuleze căsătoria.

Fără sentimente. Ea încălcase deja prima regulă a înţelegerii lor.

— Ţi-e foame? Putem merge să mâncăm ceva, înainte să ne întoarcem în Blossom.

Cameron o privi pe Lexie, care stătea lângă el, în maşină, soarele de după-amiază târzie pătrunzând pe fereastră şi luminând trăsăturile ei serioase.

Tocmai fuseseră declaraţi soţ şi soţie şi ea arăta ca şi cum fusese la o înmormântare, toată ziua.

— Lexie?

— Nu, nu mi-e foame, zise ea, foindu-se pe scaun. Hai să mergem acasă.

Cameron simţi un val de frustrare clădindu-se în interiorul lui. Doar nu o forţase să facă

asta. Copilul fusese ideea ei şi Lexie fusese de acord cu pianul lui modificat, pentru a-şi îndeplini scopul. Iar acum se purta ca şi cum el ar fi răpit-o.

— Te-ai răzgândit? o întrebă. Nu e prea târziu.

Lexie îşi ridică privirea spre el. Vulnerabilitatea din ochii ei căprui ajunse la Cameron, domolindu-i furia şi umplându-l de dorinţa de a o cuprinde în braţe.

— Încerci să spui că tu te-ai răzgândit? întrebă ea timid.

— Nu, îi răspunse Cameron cu fermitate, dar blând, înfrânându-şi dorinţa de a o atinge. Vreau să avem un copil. Nu m-am răzgândit.

Întinse mâna, în cele din urmă, şi îşi trecu degetele peste pielea catifelată a palmei ei, într-un gest de liniştire pe care nu reuşi să şi-l stăpânească.

— Cu cât mă gândesc mai mult la faptul că tu vei avea copilul meu, cu atât îmi doresc mai mult să se întâmple.

— Sincer? întrebă ea, în timp ce expresia feţei i se lumina..

— Sincer.

Un camion trecu gălăgios pe lângă ei. Lexie îşi retrase mâna.

— Să mergem acasă, spuse ea.

Apoi, realizând cât de nerăbdător păruse tonul ei, adăugă:

— Nu mi-e foame deloc.

Nu voia ca el să creadă că aştepta cu nerăbdare noaptea. Nerăbdarea nu era cuvântul

cel mai potrivit. În noaptea aceea urma să fie din nou în braţele lui Cameron. În sufletul ei se luptau teama şi dorinţa.

Se trase nervoasă de o şuviţă de păr care-i căzuse pe umăr. Foenul tot nu apăruse. Renunţase să-l mai caute.

Se gândi la ceremonia scurtă de la tribunal. Acum erau căsătoriţi legal. Spuseseră cuvintele care-i legau unul de celălalt. Ea le spusese cu sinceritate, pe toate. El, pe niciunul.

Lexie nu comentase ironia datei căsătoriei lor. După trei zile în care se gândise la acea problemă, îşi dăduse seama că acea dată nu însemnase nimic pentru Cameron, aşa că nu era de mirare că o uitase..

Cameron porni motorul şi intră în traficul aglomerat din Atlanta.

— Ţi-am citit cartea, spuse el, zâmbindu-i. *E* grozavă, Lexie.

— Mulţumesc, zise ea, simţindu-se dintr-o dată timidă.

Se uită fix la mâinile pe care le ţinea încleştate în poală.

— Mă bucur că ţi-ai urmat visul, adăugă el, în timp ce-şi croia drum pe autostradă.

— E greu să renunţi la visuri, spuse ea încet.

„Chiar şi cele fără speranţă, adăugă în gând. Cum ar fi să-l iubeşti pe Cameron.”

Când ajunseră la cabană, Cameron o urmă înăuntru şi rămase privind-o fix, în timp ce dispărea în partea din spate a casei. După câteva secunde auzi zăngănitul vaselor şi ustensilelor din bucătărie. Soţia lui pregătea cina.

Soţia. Cuvântul îi lăsă un gust ciudat pe buze, dar nu era un gust neplăcut. De fapt, era chiar liniştitor.

Se aşeză pe un scaun, scoţându-şi sacoul sport pe care-l purtase la tribunal. Îşi slăbi cravata, apoi o scoase şi o puse pe măsuţa de cafea. Se gândi dacă să se ducă în bucătărie, să o ajute pe Lexie. Ea păruse foarte retrasă, toată ziua. Se hotărî să o lase câteva minute singură şi apoi să se ducă la ea. În definitiv, nu era sigur că voia să încerce să mănânce ce gătea ea. În ultimele trei zile, el pregătise micul dejun, făcuseră sandvişuri sau încălziseră mâncarea conservată, la prânz, iar Ida îi invitase la cină.

Între mese, Lexie petrecuse o cantitate foarte mare de timp în camera ei. Lucrând, spunea ea, dar Cameron nu se putea abţine să nu se întrebe dacă ea nu-l evita, de fapt.

Îşi descheie nasturele de sus al cămăşii şi scoase certificatul de căsătorie din buzunarul interior al sacoului. Despături documentul şi îl examina. Data îi atrase atenţia, ceva zgândărindu-i memoria.

Brusc semnificaţia datei îşi făcu loc în mintea lui. Lăsă certificatul să cadă pe măsuţa de cafea.

— Lexie? strigă el, apropiindu-se de bucătărie.

O găsi cu capul băgat în frigider.

Ea îşi ridică privirea, cu nişte ochi întrebători şi părul creţ încadrându-i faţa ca o aură neagră.

— Credeam, că nu ţi-e foame, comentă el.

Uitându-se din nou în frigider, Lexie scoase O salată verde. Nu-i era foame, dar nu avea de gând să-i spună asta. Cina era singurul motiv care-i venise în minte ca să amâne inevitabilul: intimitatea cu Cameron. Aştepta cu dorinţă şi cu teamă noaptea.

— Acum mi-este.

Aruncă salata pe bufet şi se întoarse din nou la frigider. Cameron aşteptă, ezitând, neştiind cum să aducă în discuţie subiectul datei căsătoriei lor, şi nici dacă era bine să o facă.

— Tocmai mi-am dat seama ce zi e azi, începu el, neîndemânatic.

— Da? Ce zi este?

Lexie îl privi provocator, cu o roşie în mână. Închise frigiderul cu piciorul şi puse leguma sub ţeava chiuvetei, deschizând robinetul cu cealaltă mână.

— Ziua căsătoriei noastre.

Lexie îşi ridică privirea doar atât cât să se încrunte la el, după care se întoarse din nou spre chiuvetă. Opri apa şi luă cuţitul ca să taie roşia.

— Vreau să spun ziua primei noastre căsătorii. Cameron traversă camera şi îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţa lui Lexie. Ea ridică spre el o privire vulnerabilă.

— Oh! exclamă în cele din urmă, dându-şi seama că el aşteptase un răspuns.

Nu ştia ce să spună. O înţepătură neaşteptată de emoţie îi atinse ochii.

— Mă gândeam, poate, că nu ar fi trebuit să ne căsătorim astăzi, spuse Cameron. Am fi putut aştepta până vinerea viitoare.

Lexie îşi îndepărtă privirea şi puse feliile de roşie într-un vas. Apoi începu să cureţe salata. Ultimul lucru pe care-l voia era să-i dezvăluie lui Cameron că îi păsa dacă el îşi amintea sau nu data nunţii lor, anulată cu cinci ani în urmă.

— Nu văd de ce, zise ea, ridicând din umeri cu o nonşalanţă exersată, hotărâtă să nu-i arate că era mişcată de grija lui. Nu contează data.

Îşi ridică privirea şi îi zâmbi indiferentă, în timp ce buzele ei simţeau încordarea acţiunii forţate.

— În plus, weekend-ul acesta este perioada mea optimă pentru concepţie, îl informă, făcând tot posibilul să aibă o voce uniformă şi lipsită de emoţie. Săptămâna viitoare ar fi prea târziu. Să nu ne îndepărtăm de obiectivul nostru.

Degetele ei prinseră salata atât de tare, încât se temu că-i strivise miezul.

Cameron îşi simţea stomacul agitându-se, în timp ce asculta. Se îndepărtase el de la obiectiv? se întrebă. Poate că valoarea sentimentală a jurămintelor pe care le rostiseră îl afectase mai mult decât se aştepta..

Apoi, înţelese semnificaţia restului cuvintelor rostite de Lexie. Perioada ei optimă pentru concepţie.

— Vrei să spui…? începu, dar fu oprit de un sunet din partea din faţă a casei.

— Lexie, scumpo? Cameron?

Vocea Idei se auzea puternică, din faţa cabanei.

În mintea lui Cameron apăru brusc imaginea certificatului lor de căsătorie, rămas deschis, pe

măsuţa de cafea.

— Certificatul, l-am lăsat pe măsuţa de cafea, şopti el.

Privirea lui Lexie rămase prinsă de a lui.

— Oh, nu, icni ea.

Ţâşni în salon doar cu câteva secunde înaintea lui Cameron. Ida stătea în mijlocul camerei, cu certificatul în mână. Imediat ce îi văzu pe Lexie şi Cameron, lăsă documentul să cadă şi se repezi la ei, prinzându-i pe amândoi într-o îmbrăţişare sufocantă.

— Oh, dragii mei, strigă Ida, gata să izbucnească în lacrimi.

Se retrase puţin..

— Sunt atât de fericită. De ce nu mi-aţi spus?

Dădu drumul braţului lui Lexie, ca să-şi şteargă ochii umezi. Apoi îşi strânse buzele, cu o expresie acuzatoare.

— Cum aţi putut face asta fără să-mi spuneţi şi mie… sau altcuiva? Lexie, părinţii tăi vor fi atât de supăraţi că nu au fost aici.

Lexie înghiţi în sec, nervoasă, îndreptând o privire rugătoare spre Cameron.

— Ce v-a venit? îi întrebă Ida privindu-i fix.

Cameron ridică din umeri spre Lexie, într-un gest de neputinţă. Ea înţelese că el aştepta ca ea să dea tonul, deoarece ea fusese cea care insistase cel mai mult asupra păstrării secrete a acelei porţiuni a înţelegerii lor.

Dar ce putea spune? Ida văzuse certificatul.

Cameron îi zâmbi Idei.

— Băiete, dragă, spuse Ida, trăgându-l din nou spre corpul ei mare şi moale şi, strângându-i

talia.

Ochii îi rămăseseră fixaţi asupra lui Lexie, în adâncurile lor albastre persistând încă o întrebare.

Băiatul ei drag. Lexie se simţi cuprinsă de iritare. Dintr-o dată, totul scăpase de sub control. Mult. Iar Cameron nu părea dispus să o ajute.

— O pasiune nebună, îi spuse Lexie Idei, făcând semn cu capul spre Cameron, cu nişte ochi batjocoritori şi inima îndurerată. Asta ne-a apucat. Probabil că am fost copleşiţi de o pasiune nebună.

— Cât de romantic! spuse Ida, dându-i drumul lui Cameron, ca să bată din palme fericită. Dar trebuie să mai faceţi o ceremonie, totuşi. În biserică. Nimic pretenţios, o simplă repetare a jurămintelor. Îi vom chema doar pe părinţii voştri şi pe câţiva dintre prietenii mei. Şi, bineînţeles, pe oricine altcineva vreţi voi să invitaţi.

— Nu mai vrem altă ceremonie, zise repede Lexie.

— Oh, dar trebuie, neapărat, insistă Ida.

Se întoarse spre Cameron.

— Trebuie să mă ajuţi să o conving pe soţia ta.

Se opri, zâmbetul ei părând să zăbovească asupra cuvântului „soţie”.

— Ai vrăjit-o pe nepoata mea şi te-ai căsătorit cu ea fără ştiinţa familiei. E singurul copil al părinţilor ei. Trebuie să aibă loc o ceremonie.

— Oh, nu, noi am dorit să se întâmple aşa, încercă Lexie, disperată.

Simţea cum situaţia îi scăpa complet de sub control, căpătând o viaţă proprie, pe care nu o putea conduce.

— Nu vrem agitaţie.

— Ar însemna atât de mult pentru mine, zise Ida încet, strângându-l din nou pe Cameron lângă ea.

Cameron simţi o senzaţie de durere la panica de pe faţa lui Lexie. Ea nu era pregătită pentru asta, pentru facerea publică a căsătoriei lor de convenienţă. Dar Ida aflase. Nu mai aveau cum să împiedice răspândirea veştii.

— Nu mai este necesară o altă ceremonie, zise Cameron, încercând să micşoreze răul produs, pentru Lexie. Poate doar ceva mai puţin formal.

Lexie se încruntă şi Cameron speră că ea va înţelege că încerca doar să-i fie de ajutor.

— Poate o simplă recepţie, sugeră el.

Lexie se încruntă la el, ochii ei aruncând flăcări.

— Ce idee încântătoare, ciripi Ida, bătând din nou din palme. Bineînţeles, asta este.

Privi o clipă în gol, gândindu-se.

— Am nevoie de cel puţin o săptămână ca s-o pregătesc. Va fi ceva mic. Doar părinţii lui Lexie şi câţiva prieteni.

— Nu aveam nevoie de o petrecere, protestă Lexie. Vrem să ţinem totul secret, sincer.

Simţea cum pierdea teren în faţa hotărârii Idei. Vedea *mental cum mătuşa ei* scria deja,

lista de invitaţi şi, fără îndoială, îşi imagina felurile de mâncare şi decorările..

— Şi va trebui să pregătesc o petrecere a fetelor pentru tine, Lexie, continuă Ida.

— Oh, nu, obiectă Lexie.

— Nu fi timidă, spuse Ida, zâmbind. Cameron poate să vină. Acum vin şi bărbaţii la chestiile astea, ştii? Mirii au participat şi ei la ultimele trei petreceri la care am fost. Va fi minunat şi amuzant. O să vii, nu-i aşa, Cameron?

— Cum hotărâţi voi, doamnelor, murmură Cameron, abia reţinându-şi râsul care îi umflă pieptul, în timp ce Ida se lansa într-o nouă serie de pălăvrăgeli exuberante cu privire la petrecerea anticipată.

Totuşi, privind-o pe Lexie, îşi dădu seama că ea nu primea planurile entuziasmate ale Idei cu aceeaşi uşurinţă. Expresia proaspetei lui soţii exprima groază sau teamă autentică. Nu înţelegea de ce.

— Nu! explodă Lexie. Sunt absolut împotriva unei petreceri a fetelor. Nu.,

Gândul de a înapoia cadourile atunci când căsnicia se încheia aduse o notă de finalitate refuzului ei.

— Bine, scumpo, dacă eşti atât de hotărâtă să nu o faci… acceptă Ida, evident dezamăgită.

— Sunt, declară Lexie cu fermitate, uşurată că mătuşa ei părea să asculte, măcar o dată.

— Ida, interveni Cameron, hotărând că Lexie avea nevoie să fie salvată urgent, înainte ca mătuşii. Ei să-i mai vină şi alte idei.

Îşi înălţă sprâncenele şi continuă:

— Este noaptea nunţii noastre, zise el şi aşteptă.

Gura Idei se deschise, într-o expresie plină de înţelegere.

— Desigur! zâmbi ea. Plec acum. Venisem să vă invit la cină, dar e mai bine să continuaţi să… să sărbătoriţi. Am atâtea de făcut, ca să pregătesc recepţia..

Îi îmbrăţişă, continuând să vorbească, după care se îndreptă spre uşă.

— Vă iubesc pe amândoi. Sunteţi nişte scumpi. Şi când mă gândesc, eu v-am adus împreună din nou. Sunt atât de fericită, încât îmi vine să plâng.

Închise cu putere uşa căsuţei. Înăuntru se lăsă liniştea.

Lexie se prăbuşi pe canapea şi îşi îngropă faţa în palme. Cameron se aşează lângă ea şi îi atinse umărul. Ea îşi lăsă mâinile în jos şi îl privi.

— Ce ne facem? şopti ea. — Nu putem face nimic, zise Cameron, clătinând din cap. Ida s-ar fi simţit rănită, dacă nu o lăsam să dea o recepţie.

— Asta a fost ideea ta, spuse Lexie acuzator.

— Ce preferi: recepţia sau ceremonia la biserică? o întrebă el.

Ignorându-i logica, Lexie îşi dădu drumul mâniei.

— Toate acestea nu s-ar fi întâmplat niciodată, dacă n-ai fi lăsat certificatul pe masă, strigă ea.

Cameron o privi fix.

— Ai dreptate, spuse el liniştit. Îmi pare rău.

Era gata să-i explice că uitase să ascundă certificatul pentru că fusese izbit de recunoaşterea datei căsătoriei lor. Fusese îngrijorat să nu o jignească prin necomentarea datei şi ajunsese să o rănească şi mai mult, lăsând certificatul la vedere.

— Nu am vrut să te rănesc, zise fel.

Lexie suspină şi îşi îndepărtă privirea, cuvintele lui blânde înmuindu-i furia la fel de repede cum apăruse. Se simţi cuprinsă de deprimare, care luă locul frustrării. Acum, toată lumea avea să afle despre căsătoria lor. Oamenii urmau să vină să o felicite, să-i pună întrebări, toată vara. Apoi, ea avea să fie cea care rămânea acolo, ca să explice divorţul, la fel cum tot rămăsese ca să explice anularea nunţii.

Se ridică şi se îndreptă spre bucătărie.

— Ţi-e foame? întrebă, în timp ce el o urma în camera puternic luminată. Cred că mie nu-mi mai e.

Sesiză singură înfrângerea din vocea ei. Simţi cum Cameron se oprise în spatele ei, atât de aproape, încât parfumul lui de mosc îi invada simţurile.

— Lexie, spuse el încet.

Îi atinse umărul, întorcând-o încet cu faţa spre el. Ochii lui erau negri, în umbrele amurgului.

— Ştiai că aveau să afle cu toţii despre căsătorie, până la urmă, dacă rămâi însărcinată. Ştiu că nu erai pregătită pentru asta în seara asta…

— Nu, nu eram pregătită pentru asta acum,

aprobă ea calmă.

Lexie îşi aminti ce-i spusese lui Cameron despre faptul că acel weekend era cea mai bună şansă pentru ca ea să rămână însărcinată. Îşi lăsă pleoapele în jos, privind pieptul lui, atât de aproape de al ei, concentrându-se asupra bulinelor de pe materialul bleumarin al cămăşii lui. Pantalonii lungi, strânşi cu o curea neagră, acopereau picioarele lungi.

— Lexie.

Tandreţea cu care el îi rostise numele o făcu să-şi ridice din nou privirea.

— Între noi nu o să se întâmple nimic, dacă tu nu o vrei. Totul s-a întâmplat atât de repede, în ultimele câteva zile. Dacă mai ai nevoie de timp.

— Nu avem prea mult timp la dispoziţie, îi aminti

Lexie, cu o voce slabă şi tremurată.

— Cameron ridică un deget spre faţa ei, un fior de căldură, urmând atingerea lui. Lexie dorea, avea nevoie să simtă gura lui lipită de a ei. Se sprijini de el, parfumul lui bărbătesc învăluind-o, în timp ce-şi lipea buzele de ale lui.

Simţi căldura gurii lui, în timp ce-şi spunea că nu-i păsa că acea căsnicie nu era reală. Sărutările şi mângâierile lui erau reale.

Cameron se trase în spate şi ochii ei se ridicară spre ai lui, în timp ce inima îi bătea nebuneşte.

— Lexie, spuse Cameron, căutându-i privirea. Eşti sigură că asta vrei?

Ea îşi trecu limba peste buze, nervoasă.

„Da!” ar fi vrut ea să strige. Voia asta, îl voia pe el. Dar, şi mai mult, voia ca el să o dorească.

Corpul îi era străbătut de o teamă adâncă, viscerală. Profunzimea minciunii pe care o construiseră între ei când îşi repetaseră jurămintele i se învârtea în permanenţă în minte. Acum toată lumea avea să afle despre căsnicia lor, toată lumea avea să creadă că ei o iubea. Numai că ea ştia că nu era adevărat.

— Nu, şopti Lexie. Nu sunt sigură.

Se răsuci şi fugi în dormitorul ei, trântind uşa în spate şi aruncându-se în pat. Obrajii îi erau scăldaţi în lacrimi. Nu plângea pentru noaptea aceea, pentru minciuna jurămintelor lor sau din cauză că ceremonia lor secretă fusese descoperită. Plângea pentru nunta care nu avusese loc niciodată, pentru cea. La care Cameron nu apăruse.

— Lexie?

Mână blândă care îndepărta şuviţele de păr ude de lacrimi de pe obrazul ei rămase nemişcată. Lexie deschise ochii şi-şi ridică privirea spre Cameron, ai cărui ochi străluceau în întunericul din dormitor. Stătea lângă ea, pe patul răvăşit, aplecat deasupra ei. Se schimbase din nou în pantalonii lui scurţi, fără cămaşă.

— Îmi pare rău, şopti ea, învingând. Nodul care-i rămăsese în gâţ. Am făcut o înţelegere şi eu…

— Te comporţi perfect normal, spuse Cameron cu fermitate.

O mângâie pe obraji, cu dosul degetelor.

— Nu vreau să se întâmple nimic între noi,

dacă nu eşti pregătită.

Ea simţi în întuneric cum el ridica din umeri.

Lexie aprobă din cap. Faptul că ştia că şi Cameron se simţea straniu o făcea să-i fie puţin mai bine. Dar ştia că el nu simţea durerea ei.

— Suntem căsătoriţi şi, totuşi…

Cameron se opri din nou. Îi îndepărtă părul de pe tâmpie şi apoi îşi plimbă un deget pe obrazul şi bărbia ei.

— Mai vrei copilul? Copilul meu?

— Da, răspunse ea, acela fiind singurul adevăr pe care se simţea liberă să-l rostească.

Toate celelalte adevăruri din inima ei l-ar fi făcut să o ia la fugă, cu siguranţă. El nu voia să ştie că ea îl iubea, că nu încetase niciodată să-l iubească.

— Dar tu? Tu mai vrei să avem un copil?

— Da.

Atingerea lui delicată se deplasă spre linia fină a gâtului ei.

— Vreau ca tu să ai copilul meu.

Se aplecă şi îşi lipi buzele de fruntea ei.

— Dar nu trebuie să ne grăbim. Putem aştepta.

O tăcere lungă urmă cuvintelor lui.

Lexie se ridică în pat şi apoi, fără ca măcar să se gândească la asta, se sprijini de el. Cameron o cuprinse în braţele, susţinând-o în tăcere, liniştind-o. Încet, căldura şi grija lui o relaxară. Acela era Cameron de care se îndrăgostise ea, realiză Lexie, lipindu-şi faţa de pieptul lui gol. În timp ce cuvintele mângâietoare i se păreau lui Cameron uneori

dificile, dacă nu chiar imposibile, el îşi arăta deseori sentimentele în acţiunile sale.

— Nu vreau să aştept, şopti Lexie, cu faţa lipită de pieptul lui.

Se trase în spate şi-şi ridică privirea spre el.

— Te doresc, adăugă ea, aproape imperceptibil, în noaptea asta.

Cameron o privi în tăcere câteva secunde.

— Şi eu te doresc, răspunse el cu o voce răguşită şi o trase la pieptul lui, într-o îmbrăţişare bruscă, strânsă.

Te doresc. Exprimarea dorinţei lui atinse inima lui Lexie. În ciuda fricii, produsă de durerea a ceea ce urma, îl dorea pe Cameron. Voia ca el să facă dragoste cu ea. Voia oricât de puţin era dispus Cameron să-i ofere.

Eliberându-se din îmbrăţişarea ei, Cameron se ridică. Se aplecă şi o ridică şi pe ea de pe pat.

— Unde…?

— O să vezi, o asigură el şi o duse în braţe afară din dormitor.

Capitolul şapte

Lexie se lipi de pieptul lui Cameron, bucurându-se de senzaţia produsă de acesta pe obrazul ei. Masculinitatea de mosc a parfumului lui şi forţa caldă a braţelor, în timp ce o purta o linişteau şi, în acelaşi timp, îi aţâţau simţurile,

Ieşiseră din dormitor şi traversau holul micuţ spre bucătărie. Lexie îl privi întrebător. Cameron zâmbi misterios, lăsând-o jos şi apoi luă de la capătul bufetului un scaun de bar. Îl

duse lângă chiuvetă şi îi făcu semn cu capul spre el.

— Mă întorc imediat, îi spuse, în timp ce Lexie se aşeza.

Buzele ei se curbară în sus. Acum ştia ce avea el de gând. Simţi pe şira spinării un fior anticipativ.

Cameron se întoarse după jumătate de minut, cu două prosoape, un pieptene şi şamponul cu parfum de căpşuni al lui Lexie.

În mintea lui Lexie apărură amintirile vremurilor trecute, când Cameron executase aceleaşi mişcări. Era preludiul lui favorit, înainte să facă dragoste. Şi al ei, la fel.

— Mi-a lipsit… asta, zise Lexie.,

Ar fi vrut să spună că i-a lipsit el.

— Şi mie, spuse Cameron.

Lexie nu ştia dacă el se referise la pieptănat sau la clipele când făceau dragoste. Sau poate chiar la ea. Dar în clipa aceea, când vechea vrajă copleşitoare dintre ei părea să o învăluie din nou, cu fiecare respiraţie, cu fiecare bătaie a inimii, nu-i mai păsa.

Cameron aşează pe bufet instrumentele sale de seducţie, apoi ridică pieptenele şi începu să-l treacă încet, cu tandreţe, prin părul lui Lexie, stând în faţa ei. Ochii lor se înlănţuiră, în timp ce el trăgea pieptenele prin buclele ei lungi şi ondulate, cu o încetineală senzuală.

Lăsând jos pieptenele, întinse mâna şi îşi trecu degetele prin câteva şuviţe mătăsoase, urmărind tremurul ei de plăcere, începutul pasiunii care strălucea în ochii ei căprui. Îşi

îndepărtă pentru o clipă mâna de părul ei, ca să o plimbe pe pielea catifelată, terminând cu o trasare languroasă a liniei bărbiei ei. Buzele lui Lexie se depărtară şi Cameron ar fi vrut să le soarbă dulceaţa, dar se abţinu.

Cunoştea drumul lung până la excitarea lui Lexie. Nu voia să o ia pe nicio scurtătură. Nu în noaptea aceea.

O răsuci cu o atingere fermă pe spate şi îi pieptănă meticulos coama deasă şi lucioasă. În timp ce-i ridica părul, privirea lui căzu pe mătasea pielii de deasupra gulerului rochiei de vară pe care o purta.

Nereuşind să reziste şi acelei plăceri, se aplecă inhalându-i parfumul feminin, un amestec subtil al uleiului ei de baie de iasomie şi al şamponului de căpşuni şi îşi lipi gura de pielea expusă.

Modul în care ea se încleştă de el, de plăcere, îl trimise pe Cameron înapoi, în trecut. Încântarea produsă de lipirea buzelor pe pielea ei aduse la viaţă toată pasiunea şi fanteziile care îl urmăriseră timp de cinci ani. Dar de data aceasta ea nu mai era o fantomă. Era reală, în carne şi oase, în bătăi puternice ale inimii, aici, la depărtare de o răsuflare de el.

Jos, la baza abdomenului, simţea tăria propriei dorinţe şi îşi retrase buzele de pe pielea ei, ştiind că ar fi fost obligat să o ia pe scurtătură, dacă nu reuşea să-şi păstreze controlul. Atingerea cu gura a corpului moale era periculos de erotică atât de devreme, când plăcerea era doar la început.

Trase pieptenele încă de câteva ori prin desimea strălucitoare. Lăsă apoi pieptenele deoparte şi netezi coama de culoarea cafelei cu degetele..

— Ai cel mai frumos păr, zise, cu o voce răguşită.

Ea se învârti ca să-i vadă ochii. Cameron se întinse să-şi treacă din nou degetele prin părul ei, încadrându-i faţa.

— Îmi place desfăcut, ondulat, exact aşa natural.

Lexie aproape gemu, simţind atingerea lui Cameron pe părul ei.

— Ştiu, recunoscu ea încet.

Ochii lui îi ardeau pe ai ei cu o senzualitate pură şi lumea privată care le aparţinuse când erau îndrăgostiţi părea din nou a lor. Păşiră din nou în ea, fără probleme, uşor, aproape ca şi cum nu ar fi pierdut-o niciodată.

Cameron îşi împleti o şuviţă în jurul unui deget, se aplecă şi sărută buclele strălucitoare, ridicând ochii încet Ca să-i întâlnească pe ai ei într-un moment lung, de tăcere. Lexie era răvăşită de dorinţă. Exact în clipa în care ea, pierzându-şi răbdarea în ritualul preludiului, vru să se întindă şi să-l tragă spre ea, Cameron făcu un pas înapoi, ca să ia prosoapele de pe bufet.

Împături unul dintre prosoapele albastre în două şi o aplecă pe Lexie puţin în faţă. Trecu prosopul peste spătarul jos al scaunului de bar, formând o pernă pentru spatele lui Lexie. Ea se lăsă pe spate şi îl privi pe Cameron, care luă celălalt prosop şi îl împături, ca să formeze o

rezemătoare de cap confortabilă. O învârti pe Lexie, aşa încât să ajungă cu spatele la chiuvetă şi o apăsă uşor pe umeri, aşezându-i prosopul împăturit la ceafă.

Lexie închise ochii, în timp ce zgomotul apei care curgea în chiuveta închisă îi umplu urechile. Sunetul se retrase, când simţurile ei deveniră mai intense, datorită modului în care Cameron îi mângâia părul. El îi udă repede coama, cu mişcări îndemânatice, împiedicând cu grijă apa să o stropească pe faţă.

Se opri ca să adauge şamponul cu parfum de căpşuni, deliberare lipsită de grabă, relaxând tensiunile săptămânii trecute din muşchii ei şi alinând flăcările de dorinţă din adâncurile feminităţii ei.

Motivele pentru care erau împreună nu contau. Singurul lucru care conta pentru Lexie era că erau împreună. Toate grijile ei în legătură cu viitorul şi trecutul se evaporaseră sub minunea tandră a mâinilor lui în părul ei. Lexie permise seducţiei să o ia pe sus, până când nu mai rămase nimic şi nimeni, decât Cameron, şi căpşuni sălbatice, şi dorinţa copleşitoare care îi alerga prin vene.

— Lexie.

Vocea lui se auzise lângă urechea ei, joasă şi senzuală, aducând-o treptat în realitate. Cameron îi ridică încet capul, cu o atingere uşoară. Ea îşi dădu seama că apa se oprise şi că şamponul îi fusese spălat din păr. Coama deasă şi curată se ondula udă pe spatele ei.

Îşi ridică pleoapele, ca să îl privească direct

în adâncurile albastre. Cameron îi întoarse privirea, între ei licărind o pasiune arzătoare. El se juca cu nasturii din faţă ai gulerului în formă de V al rochiei de bumbac. Desfăcând nasturele de sus, ridică din nou ochii spre ea, ca şi cum i-ar fi cerut permisiunea să pătrundă prin portalul cel mai secret.

Lexie aprobă din cap, aproape imperceptibil, dar grosimea vocii ei când murmură:

— Te rog, îl aduse pe Cameron aproape dincolo de limita de reţinere.

Încet, deliberat de încet, el descheie restul nasturilor, mâinile tremurându-i în anticiparea paradisul. Scoase cureaua rochiei şi o desfăcu cu o grijă tremurândă. Privirea îi căzu pe un sutien de satin alb şi pe mugurii roz întăriţi, care încercau să iasă prin marginea dantelată.

Cameron se simţi străbătut de o dorinţă intensă.

— Lexie, nu mai pot să aştept. Te doresc, gemu el.

Ca răspuns, ea desfăcu încheietoarea din faţă ă sutienului, oferindu-şi sânii rotunzi şi goi. El privi fix pentru o clipă, înmărmurit de farmecul imaginii, de frumuseţea pe care i-o oferea ea.

Rămase nemişcat, simţindu-se dintr-o dată ca şi cum s-ar fi mişcat printr-un vis prea preţios ca să fie real, şi o privi pe Lexie cum îşi lăsa sutienul să cadă în spatele ei şi îşi scotea rochia de pe umeri. Materialul căzu în jurul taliei ei şi, în urma unei ondulări a şoldurilor, rochia de bumbac şi o pereche de chiloţi dantelaţi căzură

pe podea.

Cameron înghiţi în sec, închise ochii pentru o clipă şi apoi îi deschise. Duritatea dorinţei lui devenise aproape dureroasă în intensitate.

Apoi, ca şi cum s-ar fi trezit la realitate, îşi strecură degetele în talia elastică a pantalonilor săi scurţi şi îi scoase, împreună cu chiloţii de bumbac, dintr-o singură mişcare rapidă.

Se îndreptă spre ea, simţind electricitatea apropierii încă înainte să o atingă. Apoi îşi lipi corpul de al ei. Lexie se lăsă pe spate pe scăunelul de bar, părul lung şi ud căzându-i pe spate.

— Nu ştiu cât de încet pot să o fac, începu el să se scuze, ştiind că toate promisiunile de încetineală senzuală pe care şi le făcuse se evaporaseră în aer.

Curbele feminine şi delicate ale lui Lexie lipite de el îi transformau dorinţa într-o nevoie carnală fierbinte, lipsindu-l de orice control.

— Nu vreau să o faci încet, gemu Lexie lângă urechea lui, când Cameron îşi coborî buzele ca să sărute pielea udă a gâtului ei. Apoi îi posedă gura, devorând-o, împletindu-şi limbile într-o cerere explozivă.

— Te-am dorit din acea primă clipă, şopti el, depărtându-se de buzele ei.

— Şi eu la fel.

— Eşti atât de frumoasă, de moale, de…

Gura lui acoperi un sfârc tare-şi îşi învârti limba în jurul vârfului ferm, după care îl trase mai adânc în gură, sugându-l.

— Cameron, gemu ea. Te doresc.

Lexie îşi arcui corpul, presându-se de masculinitatea lui tare. Gura lui îi părăsi sânul şi. Cameron îşi ridică privirea spre ea. În ochit ei pe jumătate închişi văzu ca răspuns o dorinţă strălucitoare.

Îşi coborî mâna ca să-i cuprindă feminitatea, împingând înainte, dincolo de pliurile aurii, în căldura umedă, pregătită.

— Acum, şopti ea. Nu mai pot aştepta. — îşi înfăşură picioarele în jurul lui, încurajându-l să între. El îi cuprinse cu fermitate spatele cu un braţ, susţinându-i coloana vertebrală, în timp ce se mişca pentru a accepta darul care i se oferea.

Alunecă în căldura ei, împingând-o în scăunelul de bar. Senzaţia fierbinte, sexuală a lui Cameron o umplu. El ieşi, doar ca să între din nou, mai tare, mai adânc. Iar şi iar.

Lexie îi strigă numele şi îşi înfipse unghiile în spatele lui, agăţându-se de umerii lui musculoşi, în timp ce corpul şi inima ei trepidau împreună într-o creştere frenetică, care amenința să explodeze, lăsând-o în nesimţire. Iar apoi explodă, jos, în miezul feminităţii ei, eliberând valuri de împlinire care se sparseră în jurul ei într-un abandon total, ca în faţa asaltului unui uragan.

Cinci ani de dorinţă explodară în sufletul ei, eliberaţi în sfârşit de pânza viselor reprimate, eliberaţi în arşiţa flăcării cu care îi răspundea el, în timp ce pătrundea în ea.

Îl iubea, mai mult ca oricând. I se păru că-l auzi şi pe el strigând ceva, dar nu era sigură, din cauza vârtejului propriilor simţuri. Pe obraji

începură să-i curgă lacrimi, datorită dulceţii şi forţei împingerilor lui continue, darul şi primirea continuând la nesfârşit, în timp ce Cameron o conducea pe culmi şi eliberări repetate, până când ea de-abia dacă mai reuşea să geamă…

Cameron auzi strigătele lui Lexie şi răspunse adâncind şi grăbind fiecare pătrundere, simţind valurile cedării ei pasionate venind iar şi iar.

Lexie îi strigă numele, cu o voce joasă şi răguşită, apoi spuse şi altceva, dar mintea lui nu se mai putea concentra asupra cuvintelor. Suspinele ei încete şi arcuirea în sus hrăneau propria lui nevoie crescândă, până când nu mai rezistă. Cu o împingere finală, îşi revărsă sămânţa în ea şi se prăbuşi deasupra lui Lexie, transpirat, secătuit, moale.

— Nimeni, şopti el răguşit, cu respiraţia tăiată, cu buzele lipite de pielea ei udă de transpiraţie. Nu mai există nimeni ca tine, Lexie. Niciodată.

Îşi simţea inima gata să erupă din cauza sentimentelor care-i umpleau dintr-o dată sufletul. Nu le examină, nu voia să le examineze, ştiind doar că erau puternice, devastatoare şi înspăimântătoare. În schimb, îşi îndreptă concentrarea asupra bubuitului ritmic al inimii ei, asupra modului în care curbele ei se mulau pe corpul lui şi asupra împlinirii totale a îmbrăţişării ei. Mintea lui începu să plutească şi Lexie îşi coborî mâinile pe spatele lui, suspinând. Respiraţiile lor erau singurele sunete din cameră, cu excepţia picuratului constant al robinetului, pe care nu-l închisese complet. În

cele din urmă, când bătăile inimilor lor se răriră, îşi ridică pieptul de pe al ei, realizând de-abia în clipa aceea că stătea în picioare, devenind de-abia atunci conştient că o posedase, brusc şi nebuneşte, pe un scăunel din bucătărie.

Deschise gura să spună ceva, în timp ce ochii i se îndreptau spre ai lui Lexie. Zâmbetul ei, drăguţ şi seducător, îl opri. Ochii ei. Erau întunecaţi, mai întunecaţi decât îi văzuse el vreodată, aproape negri.

— A fost perfect, şopti Lexie.

Îşi plimbă degetul pe bărbia lui, pe gâf şi apoi spre pieptul fierbinte şi umed. Îşi întinse degetele peste pectoralii lui mari, simţind plăcerea atingerii pielii lui, simţindu-i bătăile inimii.

— Nu am vrut să o facem aici, aşa, spuse Cameron, captat de expresia de pasiune din ochii lui Lexie.

Realiză că ar fi fost atât de uşor, de natural, să se piardă în acele adâncuri de culoarea mierii.

Fu izbit brusc de faptul că visele lui, în *loc* să fie spulberate de realitatea braţelor lui Lexie, fuseseră mai curând umbrite de aceasta.

— Cum voiai să fie? întrebă Lexie, respiraţia ei adiind pe pieptul lui gol.

Cum voia ei să fie? Cameron privi peste capul ei, dincolo de cârlionţii ei. Sentimente vechi, aceleaşi sentimente pe care le reprima cu atâta abilitate înainte, i se învârteau în creier, rotindu-se în senzaţiile produse de modul în care făcea ea dragoste.

Fizică. Relaţia lor era pur fizică, îşi reaminti

singur. Fără sentimente, fără obligaţii.:

Împinse în spate acele emoţii ameninţătoare şi neformate care îi ardeau în inimă, nedorind să le examineze mai mult. Îşi putea permite să se piardă în Lexie într-un singur mod, în parfumul ei dulce şi în îmbrăţişarea înfierbântată.

— Voiam să fie aşa, spuse Cameron răguşit, lipind-o de el.

Picioarele ei zvelte îi înlănţuiră un braţ, în timp ce îşi sprijinea capul pe umărul opus.

Ea îi dezmierdă lobul urechii, în timp ce Cameron o ducea în braţe. Ajunseră în dormitorul umbrit, în care lumina lunii pătrundea printre draperiile pe jumătate deschise. El o lăsă încet pe pat şi se întinse lângă ea.

— Ai fost sincer, când ai spus că nu mai e nimeni ca mine? întrebă Lexie încet.

Se tensionă puţin, în aşteptarea răspunsului lui. Felul în care făcuse dragoste cu ea îi spunea că el o dorea la fel de mult, fizic, ca întotdeauna. Dar ea nu se putea abţine să dorească mai mult, chiar dacă ştia că nu ar fi trebuit

Cameron ezită. Mai existaseră şi alte femei în ultimii cinci ani, femei care nu însemnaseră nimic, ale căror nume şi feţe era înceţoşate, pierzându-se în nefiinţă, atunci când o privea pe Lexie. Niciuna dintre acele femei nu îi obsedase. Nici măcar pentru o clipă.

Şi niciuna dintre acele femei nu îi atinseseră scutul protector aşa cum o făcuse Lexie, şi cum o mai făcea încă. Însă nu-i putea explica asta. Nu îşi putea explica temerile.

Examinarea lor ar fi fost prea dureroasă. Nu voia să se piardă în altcineva. Îşi făcuse această promisiune încă de când era copil, înainte să realizeze pe deplin ce însemna să-şi dăruiască inima. Cunoscuse doar rezultatele, durerea. O văzuse în mama lui, în viaţa ei amară, distrusă.

Ca să rămâi întreg, trebuia să rămâi detaşat. Fără obligaţii, fără promisiuni.

Ajunsese aproape, atât de aproape să se piardă în Lexie. Durerea separării fusese şi aşa destul de adâncă. Dar el se desprinsese la timp, înainte să-i dăruiască sufletul lui. Ea voise mai mult decât îi putea oferi.

— Cameron?!

Lexie îl privea, faţa lui fiind întunecată pe fondul, luminos al ferestrei din spate, în timp ce îşi ferea privirea de a ei.

— Îmi pare rău. Uită că te-am întrebat.

Lexie îi atinse încet obrazul. Simţea retragerea lui, amintindu-şi foarte clar cum el părea să se detaşeze întotdeauna, atunci când conversaţia devenea prea personală, prea intimă.

Cameron nu fusese niciodată capabil să discute despre sentimentele lui. Nu-i spusese nici măcar o dată că o iubea, nici măcar atunci când o ceruse în căsătorie. Ea nu îl forţase, simţind o durere ascunsă în ochii lui, de câte ori se apropiau prea mult de acel subiect. Va încerca să se mulţumească cu ce îi putea el oferi.

— Când ceruse mai mult, Cameron o părăsise. Nu trebuia să uite asta.

— Ia-mă din nou, şopti ea. Arată-mi cum

voiai să fie.

„Arată-mi cum ar fi putut fi viaţa noastră împreună”, adăugă ea în gând.

Cameron îşi întoarse privirea spre faţa ei. Blândeţea şi frumuseţea ei străluceau spre el, în timp ce lumina lunii îi revela trăsăturile fine.

În timp ce o privea, se simţi copleşit de durere.

Cunoscu brusc o durere autentică pentru ceea ce nu putea avea, pentru ceea ce nu era capabil să ofere.

Îşi împinse deoparte emoţiile, cu disperare, în timp ce durerea îi creştea în piept. Strânse din ochi ca să o învingă, iar când îi deschise o văzu pe Lexie privindu-l, cu o expresie confuză pe faţă.

Trebuia să-şi recâştige controlul emoţiilor. Îşi îndepărtă privirea de a ei şi îşi plimbă mâna pe pielea ei catifelată, în adâncitura taliei ei, peste povâmişul şoldurilor, spre reţeaua de feminitate dintre picioarele ei., încercă să se concentreze asupra imaginii lui

Lexie, asupra atingerii nerăbdătoare a mâinii lui pe pielea ei.

Se mişcă încet, plimbându-şi limba peste sânii ei, posedându-l pe fiecare individual, mugurii întărindu-se, când degetele alunecau în canalul lor încins. Lexie era pregătită pentru el, aşteptând, grăbindu-l cu fiecare împingere în jur a şoldurilor spre mâna lui. Apoi, Cameron se mută mai sus şi îi gustă gura, găsind-o caldă şi tandră, în timp ce se ghida în ea, potrivindu-se perfect în ea, cu vechea familiaritate. Odată

trecută graba de mai devreme, rămase nemişcat în ea.

Lexie îl prinse cu braţele de spate, ca şi cum nu ar fi vrut să-l lase să plece, şi rămaseră întinşi în tăcere, doar îmbrăţişându-se unul pe celălalt.

Apoi ea se mişcă, un tremurat uşor al şoldurilor, şi el i se alătură în dans, lipindu-se unul de celălalt iar şi iar. Ea îi strigă numele şi se priviră direct în ochi, în timp ce plonjau împreună în asaltul final al pasiunii lor, atingând amândoi satisfacţia în acelaşi timp. Cameron se prăbuşi peste ea, cu inima explodând, cu mintea năucită.

Dintr-o dată, în acel moment de vulnerabilitatea explozivă, Cameron ştiu să o iubea, recunoaşterea acelui sentiment atât de mult reprimat se transformă într-un gând conştient.

Se strecură de lângă Lexie, cu o respiraţie aspră şi dureroasă. Asta nu trebuia să se întâmple. Nu plănuise asta. Aveau o înţelegere. El nu trebuie să aibă sentimente faţă de ea. Trebuia să creeze un copil. Iar el trebuia să o scoată din visurile lui. Nu să iubească.

Nu putea, nu trebuia să o iubească. Hotărâse asta cu cinci ani în urmă. După o pauză lungă, Cameron ieşi de sub braţul ei şi se ridică, trecându-şi degetele prin păr. Îi aruncă o privire furişă lui Lexie, sperând că ea dormea. Ochii ei întunecaţi îi întâmpinară privirea,

— Cât timp? se forţă el să întrebe.

Vocea lui era aspră, plină de încordare.

— Poftim?

Prin venele lui Lexie curgea confuzie şi teamă. *Nu* înţelegea ce se întâmpla, nu ştia cum să-l oprească să se îndepărteze de ea. Nu voia decât să-l ţină în braţe toată noaptea. Corpul ei transpirat fu străbătut de un fior.

Cameron se răsuci puţin, astfel încât ea să-i vadă profilul. Avea o expresie tensionată, chiar plină de amărăciune.

— Cât timp va trece până vei şti dacă eşti însărcinată?

Lexie simţi cum respiraţia i se oprise în gât, iar în suflet îşi făcea loc o durere profundă. Ridică o mână tremurătoare la buze, ca să îşi reţină un ţipăt. Fusese atâta pasiune şi tandreţe în modul în care el făcuse dragoste.

Începuse să spere, realiză ea brusc. Îşi permisese să spere că el o putea iubi.

Îşi permisese să viseze, momente îndelungate de vrajă, când el o posedase cu o fervoare care o mişcase până în adâncul inimii. Dar el nu simţea nimic, nimic altceva decât o relaxare fizică de plăcere sexuală.

El îşi îndeplinise partea lui din târg. Asta însemnase pentru el toată pasiunea lor.

— Două săptămâni, reuşi să spună, cu un calm care o surprinse chiar pe ea.

În suflet, tremura ca o frunză. Se aştepta ca patul să înceapă să vibreze în orice clipă, din cauza forţei nervilor ei încordaţi.

Cameron o privi, în cele din urmă. Privirea lui era indescifrabilă, umbrită de noapte. Lexie ar fi vrut să se întindă după el, dar ezită, tremurătoare.

— Cred că ţi-e foame, sugeră el, dorind doar să găsească un mod de a scăpa de durerea arzătoare produsă de faptul că era cu ea şi totuşi departe de ea.

Ştia acum ceea ce nu ştiuse cu câteva zile în urmă, putea suporta mult mai uşor visele, decât realitatea. Aici, atât de aproape de Lexie, ea îi smulgea scântei din suflet cu fiecare privire tandră.

Dar dacă se depărta oricât de puţin de înţelegerea lor, ar fi ajuns din nou acolo unde fusese cu cinci ani în urmă, pe marginea prăpastiei, gata să-şi dedice viaţa lui Lexie. Iar rezultatul final, atunci când pasiunea lor avea să scadă, ar fi fost o durere şi mai adâncă.

Lexie crezuse că îl iubea. Nu ar fi durat. El era doar cel care îşi dăduse primul seama de asta, înaintea ei. Ştia că o rănea, atunci, dar o salva de o rană şi mai profundă, de mai târziu. Şi se salvase şi pe el. Nu voia să fie acolo când Lexie avea să-şi dea seama că dragostea ei faţă de el dispăruse, odată cu pasiunea.

— Nu, nu mi-e foame.

Lexie trase de cearceaful răsucit în sus, acoperindu-şi protector corpul, ca pentru a se apăra cumva de durerea plecării lui. Cameron se întoarse şi se ridică în picioare.

— Nu pleca, şopti ea, cu inima distrusă.

Cuvintele slabe îl sfâşiară pe Cameron, oprindu-l.

— Rămâi cu mine toată noaptea, spuse ea, înghiţind cu greu.

Exista un singur mod în care îl putea opri

lângă ea.

— Noaptea, nu s-a terminat încă. Mai e timp să încercăm.

Copilul. Cameron se învârti pe călcâie, privind ochii căprui mari care se uitau la el. Dacă se concentra asupra copilului, totul avea să fie în regulă. Acolo nu era niciun risc, nicio durere.

Dar putea el să petreacă noaptea în braţele lui Lexie, toată noaptea, atunci când sufletul şi mintea lui se războiau deja lăuntric?

— Şi atunci, brusc, realiză că voia să stea cu ea, numai acea noapte. Se va ocupa de sentimentele care explodaseră în el în ziua următoare.

În noaptea aceea, era Lexie, şi lumina lunii, şi nimic altceva. Se strecură înapoi în pat şi Lexie îşi puse capul pe umărul lui. Cârlionţii ei mătăsoşi îi mângâiară pielea, iar parfumul ei senzual îl învălui. În jurul lor se lăsă tăcerea şi Cameron bloca în minte numai clipa prezentă.

Se întinse după ea şi Lexie îl primi. Aprinseră, împreună, focul pasiunii lor, încă o dată, ajungând la culme în acelaşi timp.

Când se termină, Lexie se lipi de el, uşurată că el se întorsese la ea, cel puţin pentru moment. Adormi, în pacea îmbrăţişării lui.

Trezindu-se în lumina dimineţii, Lexie întinse o mână peste pat, dar degetele ei întâlniră doar cearceaful rece. Deschise pleoapele şi privi printre ochii întredeschişi, apărându-i de lumina zilei.

Cameron plecase.

Capitolul opt

Lexie se ridică din pat, creierul ei somnoros limpezindu-se rapid, în timp ce căuta nerăbdătoare vreun semn al prezenţei lui Cameron. Găsi imediat dovada că noaptea precedentă fusese reală în forma rămasă pe perna moale pe care dormise el şi în durerea bruscă şi dulce a amintirii existente adânc în feminitatea ei.

Un zgomot în afara căsuţei îi atrase atenţia spre fereastră. Se ridică, dezbrăcată şi merse la geam. Îl zări pe Cameron, care căra o scară şi un bidon cu vopsea, ieşind din garajul Idei şi traversând curtea spre căsuţă.

Se trezise visând că simţise mirosul clătitelor lui Cameron şi că aveau să facă dragoste, ca pe vremuri, în timp ce micul dejun se răcea. Se părea că el se trezise cu gândul la promisiunile pe care i le făcuse mătuşii ei.

În definitiv, şi-a îndeplinit deja partea lui din târgul marital, se gândi Lexie, îndurerată. Se părea că sentimentele lui faţă de faptul că făcuseră dragoste erau la fel de profunde ca stratul de vopsea pe care se pregătea să-i aplice pe exteriorul de lemn al căsuţei.

Lexie se întrebă cum avea să reziste toată vara prefăcându-se că nu avea niciun sentiment legat de orele de cutremure de pământ pe care le împărtăşiseră în noaptea precedentă. Mai mult, se întreba cum va reuşi să treacă de recepţia lor de nuntă, jucând rolul unei neveste

tinere, fericite.

Se întoarse în pat, inhalând ceea ce rămăsese din parfumul lui Cameron. Zâmbi, amintindu-şi cum făcuseră dragoste. Apoi zâmbetul dispăru, când îşi aminti întunericul din ochii lui, urma de durere pe care ea o văzuse reflectându-se brusc în adâncurile lor întunecate.

El făcuse dragoste cu ea, apoi o întrebase despre copil. Târgul lor se încheiase.

La un moment dat, în zori, el se trezise şi o atinsese, excitând-o. Făcuseră dragoste, cu tandreţe şi fără grabă, iar apoi ea adormise în braţele lui. Acum, Cameron plecase.

Se căsătoriseră cu un anumit scop – să procreeze un copil. El părea să se mulţumească să aştepte şi să vadă dacă reuşiseră.

Lexie se aştepta ca fiecare clipă a săptămânii ce urma să fie un adevărat chin. Nu-l putea atinge, nu putea să-l iubească, să facă dragoste cu el. Nu mai avea copilul drept scuză. Până luna următoare.

Îşi apăsă o mână pe abdomen şi închise ochii, sperând cu disperare că nu era însărcinată. Sperând, cu disperare, că mai exista un motiv ca el să vină din nou la ea, luna următoare.

Ida?

Lexie se opri în uşa din spate a casei mătuşii. Traversase curtea fără să-l vadă pe Cameron, descoperind recunoscătoare că el zugrăvea în partea opusă a căsuţei, faţă de casa Idei. Nu era

pregătită să-l vadă. Nu încă. Nu reuşise încă să-şi consolideze total sistemul de apărare.

— Înăuntru, strigă Ida.

Lexie urmă vocea bătrânei, intrând într-un hol lung şi îngust ce se întindea de-a lungul unei laturi a casei, un loc pe care Ida îl folosea ca ceva între bibliotecă şi cameră de zi. Pe rafturile ce ocupau tot peretele, de la podea la tavan, erau aliniate cărţi şi reviste vechi, printre care erau intercalate fotografii decolorate, în rame lustruite, ca nişte semne.

Ida stătea pe podea, înconjurată de un maldăr de cărţi despre decoraţiuni interioare.

— Încerc să mă decid asupra tapetului pentru dormitor. Haide să mă ajuţi, scumpo.

Lexie se aşeză, strângându-şi picioarele sub ea. Ridică o carte şi o răsfoi neinteresată.

— Ida, începu ea, lăsând cartea să se închidă.

Trebuie să vorbesc cu tine.

Ida îşi ridică privirea, zâmbind.

— Te aşteptam, spuse ea nerăbdătoare, cu ochii strălucind. Ştiam că vei veni la mine, când vei fi pregătită.

Închise cartea cu mostre pe care o studia,

— Spune-mi cum te-a luat Cameron pe sus. Vreau să aflu fiecare amănunt.

— Nu asta…

— Cred că a fost atât de tulburător, de romantic, ugui Ida. Şi Cameron, cred că e atât de fericit.

Lexie simţi cum inima i se strângea. Dacă el ar fi fost fericit că se căsătorise cu ea. Dacă ar fi

fost o căsătorie adevărată. Dar nu-i putea explica asta Idei.

— E vorba de recepţie, spuse ea. Nu vrem aşa ceva. Sincer.

— Oh, dar trebuie să dăm o recepţie! insistă Ida. Nici nu vreau să aud altceva. M-aţi lipsit de nuntă. Trebuie să dau o recepţie.

— Ida, gemu Lexie. Vrem să fie ceva liniştit.

Şi cât de adevărat este, se. Gândi cu amărăciune.

— Acum, când Cameron face parte din familie, trebuie să-i arătăm cât de bucuroşi suntem şi cât de mult îl iubim cu toţii, continuă Ida grăbită, ignorând protestul lui Lexie. Nu a prea avut parte de asta în copilărie, te asigur.

Lexie se încruntă.

— Despre ce vorbeşti?

Ida îşi strânse buzele pentru o clipă.

— Ei bine, nu-mi place să-i vorbesc de rău pe morţi, spuse ea, coborând vocea la un ton respectuos. Dar acea Elsa Reed a fost cea mai neiubitoare şi mai anormală mamă pe care am văzut-o vreodată.

Lexie rămase cu gura căscată. Îşi amintea că mama lui Cameron era puţin distantă, dar nimic atât de neobişnuit. Ea şi Cameron se jucau, de obicei, în faţa casei Idei. Lexie nu o văzuse prea mult pe mama lui.

— N-am ştiut… nu mi-ai spus niciodată…

— Acum eşti adult, scumpo, zise Ida clătinând din cap. Când veneai şi îţi petreceai verile la mine erai doar un copil.

Ochii ei albaştri o priviră direct pe Lexie.

— Tu ai grijă doar să fii sigură că îl iubeşti pe băiat. Nu a primit nici măcar un cuvânt de dragoste de la mama lui. N-am cunoscut o femeie mai acră. Orice problemă întâlnea, dădea vina pe ratatul acela care a părăsit-o.

Lexie rămase nemişcată, sorbind cuvintele mătuşii ei. Îşi aminti cum Cameron nu voia să vorbească niciodată despre dragoste şi legături.

— Băiatul nu a mai avut pe nimeni pe care să iubească înainte sau care să-l iubească, continuă Ida. Slavă Domnului, acum te are pe tine.

Clătină din degetele ei noduroase spre Lexie.

— Întotdeauna am Crezut că lui i-a fost cam frică, acum cinci ani. Emoţiile de dinaintea căsătoriei, aş spune.

Teamă. Lexie se agăţă o clipă de acel cuvânt.

Privea fix tapetul din faţa ei. Modelul i se înceţoşă în faţa ochilor.

Nu. Se agăţa de rămăşiţe. Ida nu ştia toată povestea. Ida nu ştia de ce se căsătoriseră acum sau de ce o părăsise Cameron înainte de nuntă, în urmă cu cinci ani. El nu o iubea acum, aşa cum o iubise atunci. Dacă îşi permitea să creadă că lui Cameron îi era teamă de dragoste şi nu că el pur şi simplu nu o iubea pe ea, însemna doar că se pregătea singură pentru o altă cădere.

— Eram logodiţi încă din colegiu, Ida. Nu cred că a fost vorba de emoţiile de dinaintea căsătoriei. Avusese destul timp să se obişnuiască cu ideea.

Ochii Idei se îngustară.

— Lexie, dragă, oamenilor le trebuie câteodată o viaţă întreagă să scape de temerile

lor.

Îşi îndepărtă privirea rapid, îndreptând-o spre o pagină din cartea de decoraţiuni din poală. Lexie bănui că Ida se referea la ea şi la Harry Tate.

O bufnitură pe veranda din faţă, urmată de sunetul soneriei o împiedicară să-i pună mai multe întrebări bătrânei. O urmă pe Ida, privind cum intră o echipă de zugravi. Scena se animă rapid, când Ida începu să comande acoperirea mobilei, în timp ce-i conducea pe muncitori prin casă, spre camerele de unde trebuiau să înceapă.

Lexie plecă, dar cuvintele Idei nu-i dădeau pace. Încercă să lucreze la următoarea aventură a lui Tully, dar afară îl putea auzi pe Cameron, zăngănitul cutiei cu vopsea care se lovea de scară, în timp ce el lucra.

În cele din urmă, la prânz hotărî că îl evitase destul. Dacă reuşeau să ajungă amândoi la un asemenea abandon total în timpul nopţii, era sigură că puteau mânca un sandviş împreună, la lumina zilei.

Ieşi pe verandă, cu un coş cu sandvişuri într-o mână şi un termos mic cu ceai rece, în cealaltă. Deasupra prânzului erau aşezate ceştile de plastic şi şerveţele.

Puse mâncarea pe scândurile verandei şi ocoli casa. Îl găsi pe Cameron întinzându-se, cu pensula într-o mână şi aplicând vopseaua albă sub streaşină. Era îmbrăcat în pantaloni scurţi, picioarele şi pieptul fiind goale şi bronzate în lumina soarelui. Pe spate i se scurgea sudoarea,

amintindu-i lui Lexie de transpiraţia pe care o produseseră împreună cu câteva ore în urmă.

Aşteptă până când el lăsă pensula în jos şi îi întâlni privirea, îngustându-şi ochii ca să-i ferească de strălucirea zilei senine.

— Bună.

Faţa lui căpătă o expresie serioasă.

— Bună.

O conversaţie sclipitoare, se gândi Lexie, cu nervozitate.

— Am pregătit prânzul, continuă ea.

Cameron coborî încet pe scară şi aşează cutia cu vopsea pe pământ.

Lexie se întoarse la verandă. Cameron apăru câteva clipe mai târziu arătând încins şi obosit şi devastator de sexy.

Se prăbuşi în balansoarul de lângă Lexie şi ea îi întinse o ceaşcă de ceai, pe care el o bău dintr-o înghiţitură, cu gâtul arcuit pe spate, în timp ce golea ceaşca. Îi întinse ceaşca să-i mai pună şi zâmbi, oferindu-i imaginea dinţilor albi strălucitori şi a gropiţelor copilăreşti.

— Mulţumesc, zise el. Aveam nevoie de asta.

Lexie îi zâmbi şi ea şi tensiunea dintre ei păru să dispară pentru o clipă. Îi întinse un sandviş şi ceaşca de ceai reumplută, scormonindu-şi mintea ca să găsească ceva de spus. Ce putea spune unui bărbat cu care făcuse dragoste toată noaptea, cu care se căsătorise cu o zi în urmă, unui bărbat care o privea doar ca pe un partener într-un angajament temporar, cu beneficii comune.

— Îmi pare rău că nu am fost acolo când te-

ai trezit, spuse Cameron, privind-o cu atenţie, în ochi.

Ea înclină din cap, părând aproape stânjenită.

— Am vrut să încep înainte să se facă prea cald.

De fapt, nu mai putuse suporta să stea lângă ea nicio clipă. După ce făcuseră dragoste, la răsărit, ea adormise din nou, în timp ce el rămăsese treaz, ţinând-o în braţe şi retrăind fiecare secundă a nopţii petrecute împreună.

— Nu-i nimic. Am dormit.

Lexie muşcă din sandvişul ei. Înghiţi şi apoi adăugă:

— Totuşi, mi-a lipsit micul dejun împreună.

— N-am luat decât nişte cafea, spuse el.

Se hotărâse să nu aştepte micul dejun, ştiind că, după noaptea. Petrecută împreună, ar fi făcut din nou dragoste, în mod inevitabil. Iar el ştia că repetarea trecutului, cum fuseseră momentele în care îi spălase părul, era o greşeală. Acel preludiu familiar îl aruncase brutal în trecut. Apoi, fusese cotropit de toate emoţiile confuze ale perioadei tensionate în care el şi Lexie fuseseră despărţiţi. Fusese copleşit de nivelul pasiunii lor, căci uitase cât de intens putea fi totul alături de Lexie.

Iar dacă se implica prea serios în acea relaţie, nu ar fi ajuns nicăieri. Aproape că îşi pierduse controlul, pentru câteva ore, dar acum era din nou la comanda propriilor sentimente.

— O să termin cu vopsitul săptămâna asta, zise Cameron, legănându-se cu balansoarul şi

sorbind din ceai. Apoi mă voi ocupa de tapet şi podele.

N-ar trebui să dureze prea mult.

Ridică sprâncenele spre Lexie.

— Tu o să-l suni pe Tate în fiecare zi, da? Nu vrem să-i ratăm întoarcerea. S-ar putea ca băiatul acela să fi greşit în legătură cu perioada cât va fi plecat bătrânul. Trebuie să verificăm zilnic. Şi, cât de curând posibil, trebuie să aflăm dacă ai rămas însărcinată.

— Lexie îl privi fix, şocată. El rostise partea legată de copil ca şi cum s-ar fi potrivit perfect cu restul sarcinilor.

Întreaga listă de îndatoriri în care Cameron o introdusese şi pe ea era atât de rece, de detaşată, încât ea îşi dădu seama, cu o claritate totală, că era doar o faţadă.

Cameron nu era atât de insensibil.

Îşi aminti cum el se ridicase ca să plece, iar ea îi ceruse să rămână peste noapte. Aşa că el plecase după ce adormise ea.

Lui Cameron îi era teamă, spusese Ida. Lexie se întrebă dacă mătuşa ei nu avea dreptate. Dar era sigură că ea avea să facă totul ca să afle.

Terminându-şi prânzul, Cameron puse şerveţelul şi ceaşca pe verandă şi se ridică. Lexie se ridică şi ea şi se apropie de el. Îşi trecu braţele pe după gâtul lui şi îl sărută zgomotos, introducându-şi limba în mod seducător spre a lui, după care o retrase repede. Cameron o privi, în ochii lui albaştri citindu-se surpriza.

Lexie ridică din umeri.

— Suntem în luna de miere. Şi suntem afară,

exact în raza vizuală a ferestrelor Idei. Se presupune că suntem doi tineri căsătoriţi în al nouălea cer. În cazul acesta, am putea face bine să ne şi distrăm, nu?

Să se distreze. Pulsul lui Cameron se iuţi instantaneu.

— Ce vrei să spui?

Nu era sigur dacă bătăile puternice ale inimii se datorau cuvintelor lui Lexie sau sărutului pe care ea tocmai i-l aplicase pe gură, cu un abandon atât de sălbatic.

Lexie nu se purta ca de obicei. Nu era Lexie cea serioasă, conservatoare, îngrijorată pentru viitorul femeii. Iar Cameron găsea atitudinea ei incredibil de excitantă şi de tulburătoare.

— Ei bine, uite cum văd eu lucrurile, începu Lexie, coborându-şi languros un braţ de pe ceafa lui şi îngăduindu-i să zăbovească o clipă pe pieptul lui gol.

Degetele ei se jucară puţin cu firele de păr negru de acolo, părând concentrată asupra mişcărilor pe care le făcea, după care îşi ridică brusc privirea spre el.

— Ida nu va anula recepţia. Şi nici nu are de gând să păstreze secretul căsătoriei noastre. Ar fi însemnat să-i cer prea mult, tocmai Idei! spuse ea zâmbind. Aşa că va afla toată lumea. Nu e planul nostru original, dar nu avem ce face. Şi atunci, de ce să nu profităm de asta? sugeră ea, în timp ce ochii şi modul în care-şi legăna şoldurile sugera mult mai mult..

Cameron simţi că respiraţia i se oprise în gât. Ea mirosea ca un rai al căpşunilor. Şi el îşi

amintea I foarte clar cum ajunsese Lexie să miroasă aşa. Îi Venea din ce în ce mai greu, cu fiecare secundă, să reziste impulsului de a o cuprinde în braţe, ca să o ducă în dormitor sau poate doar pe canapea.

— Nu am discutat niciodată detaliile. „afacerii noastre, nu? reuşi Cameron să rostească.

Ea continua să-şi învârtă degetele pe pieptul lui, în jurul sfârcurilor tari, în jos, pe abdomenul lui şi apoi mai jos..

— Nu, nu am făcut-o, spuse ea încet, nescăpându-l deloc din ochi, în timp ce mâna ei ajunsese la tivul pantalonilor scurţi.

— Presupun că eu am crezut că vrei doar să… hm, numai atunci când e momentul potrivit pentru…

Îi era din ce în ce mai greu să se concentreze asupra propriilor cuvinte, corpul lui fiind înnebunit de mângâierile tulburătoare ale degetelor ei.

— De ce? întrebă Lexie, cu privirea întoarsă inocent spre el, ca şi cum nu ar fi fost conştientă de chinul la care supunea puterea lui de concentrare.

— De aceea, hm, de aceea ne-am căsătorit, îi aminti el lui Lexie şi sieşi.

Buzele ei se curbară în sus.

— Şi aşa cum ai spus chiar tu, doar am mai făcut dragoste şi înainte, nu? Atunci, de ce te temi? zise Lexie, ale cărei degete erau acum în interiorul părţii din faţă a pantalonilor lui scurţi. De altfel, fertilitatea mea ar trebui să dureze

câteva zile.

Mângâierea ei atinse vârful masculinităţii lui.

— Şi, după aceea…

Lăsă propoziţia neterminată, în mod sugestiv.

Cameron îşi pierdu orice capacitate de a gândi. Şi uită complet de vopsitul părţii din faţă a căsuţei.

— Mă surprinzi.

Lexie îl privi lung pe Cameron, ai cărui ochi se aflau la doar câţiva centimetri depărtare, în timp ce stăteau îmbrăţişaţi pe canapeaua din camera de zi, care reprezenta locul unde reuşiseră să ajungă, după prânzul pe verandă. Făcuseră dragoste, iar ea nu ar fi vrut să se ridice niciodată.

— De ce?

— Pari sălbatică.

Excitantă. Fascinantă. Şi liberă. Mai ales liberă, se gândi Cameron. Poate că doar el se complicase făcându-şi griji pentru viitor şi pentru faptul că el urma să plece, trebuia să plece. Pentru că nu avea să mai rămână, nu putea să mai rămână cu ea pentru totdeauna.

— Ştii că această căsătorie e doar…

— Ştiu, îl întrerupse Lexie. Ştiu.

Înţelegerea căzuse, în ceea ce o privea, aşa că nu mai avea rost să-şi facă griji în legătură cu ea. Nu avea nimic de pierdut. Îşi pierduse deja inima, dăruindu-i-o lui Cameron, cu mulţi ani în timp. Ştia că el avea de gând să plece.,

Dar asta nu însemna că nu putea să spere că el va rămâne. Voia să-i facă viaţa în Blossom atât de perfectă, încât plecarea să fie ultimul lucru care să-i vină în minte. Dacă se temea de ea, de dragoste sau de orice altceva, ea avea să afle.

— Tu ai fost tot timpul cel care spunea să ne bucurăm de moment şi să nu ne facem griji pentru viitor. Aşa că, bucură-te.

Cameron se holbă la ea. Nu era sigur că auzise acele cuvinte impetuoase ieşind din gura lui Lexie. Dar oferta ei era tentantă. Copleşitor de tentantă!

Se hotărâseră să nu existe niciun fel de obligaţii, atunci când se căsătoriseră, dar nu crezuse că Lexie se referise la o legătură totală. În acele clipe, se concentraseră doar asupra copilului.

Ei bine, avea de gând să afle ce pierduse, părăsind-o pe Lexie. Iar ea îi arătase, în Technicolor, în ultimele douăzeci şi patru de ore. Şi îi oferea şi mai mult.

Fără obligaţii. Dintr-o dată, propriile griji păreau lipsite de sens. Lexie nu făcea nimic mai mult. Nu mai era ca în urmă cu cinci ani. Ea cerea căldură, iubire, tovărăşie, nimic mai mult. Şi ştiau amândoi deznodământul: el urma să plece, după două luni.

Se aplecă şi îi gustă buzele dulci, înainte să înceapă să-i sărute obrazul.

— Mă bucur de această clipă, şopti el, în timp ce buzele coborau pe gâtul ei. Şi de acesta, continuă răguşit, mâna lui găsindu-şi un adăpost călduros între picioarele ei. Şi mai ales de

acesta.

— Slavă Domnului, aţi venit, în sfârşit. Tocmai voiam să vin după voi.

Ida privi încruntată, cu mâinile în şolduri. Aroma bunătăţilor pregătite în casă îi înconjura.

Întregul bufet era ocupat de tăvi de prăjituri şi de *hors d'oeuvres.* Pe masă erau două plăcinte şi un vas de cristal cu un lichid verde.

Lexie îl privi pe Cameron şi zâmbiră amândoi, gândindu-se peste ce ar fi dat Ida dacă venea să-i caute. După ce se îmbrăcase cu o rochie roşie mulată, fără bretele, care îi lăsa picioarele bronzate goale de la jumătatea coapsei până la pantofii negri strălucitori, Lexie intrase în camera de zi, unde o aştepta Cameron, îmbrăcat într-un costum de comandă albastru. El îi aruncase o privire şi imediat rochia şi costumul căzuseră la podea.

Douăzeci de minute mai târziu, îşi aduseseră aminte de ce se îmbrăcaseră aşa, petrecerea de nuntă improvizată a Idei, care devenise din ce în ce mai improvizată odată cu trecerea săptămânii. Pe la mijlocul săptămânii, Lexie realizase că pentru Ida o petrecere restrânsă era una în care nu-i invita şi pe toţi locuitorii oraşului vecin.

Cel mai greu moment al săptămânii trecute fusese cel în care Lexie le telefonase părinţilor ei, ca să le spună veştile. Fuseseră extaziaţi, aşa cum se aşteptase. Erau amândoi foarte ataşaţi de Cameron, ca şi Ida. Şi, ca şi Ida, păleau nerăbdători şi dornici să uite tot ce era legat de nunta anulată din urmă cu cinci ani. Se purtau

cu toţii ca şi cum anii care trecuseră ar fi fost o simplă întârziere nefericită a căsătoriei lui Lexie cu Cameron.

Părinţii ei veneau cu maşina din Augusta, numai pentru acea seară, urmând să plece acasă imediat după petrecere. Roger Barret era implicat într-un. Caz care se bucura de o bună parte a atenţiei publicului pentru faţada pe care o afişa lumii, de când se căsătorise.

Se aruncase atât de puternic în rolul de soţie a lui Cameron, încât aproape că îl credea şi ea adevărat. Dar în faţa părinţilor ei, care aveau o căsnicie fericită de peste treizeci şi cinci de ani, i-ar fi venit greu să pretindă ceea ce ştia sigur că nu era posibil şi anume că ea şi Cameron vor atinge aceeaşi longevitate maritală. Treizeci şi cinci de zile, da. Dar treizeci şi cinci de ani?

Soarta căsniciei lor la sfârşitul verii rămânea nesigură pentru ea. Din ziua în care făcuseră pactul să trăiască clipa prezentă, niciunul dintre ei hu mai adusese în discuţie viitorul. Lexie ştia ce voia, îl voia pe Cameron, pentru totdeauna. Dar Cameron…?

— Lexie, tu ia plăcintele, zise Ida, întrerupându-i gândurile lui Lexie. Cameron, tu. Ia vasul cu punch. E greu. Abia dacă vom avea timp să aşezăm totul, înainte să înceapă să sosească oamenii.

— Ce e chestia asta? întrebă Cameron, în timp ce ridica vasul, privind spuma verde.

— Şerbet de lămâie, dragule, spuse rida, împingându-l de la spate. Şi acum, grăbiţi-vă. Mai avem multe altele de scos afară, după astea.

La sosirea primului invitat, pe masa din camera de zi erau întinse toate preparatele Idei. Ea reuşise să-i grăbească pe zugravi să termine parterul, unde se hotărâse să dea recepţia, aşa încât salonaşul strălucea cu o sclipire nouă, când soarele la apus se strecură prin ferestrele înalte. Singurul lucru care lipsea era, bineînţeles, canapeaua.

Cameron adusese câteva scaune în plus din sufrageria Idei, ca să umple spaţiul liber.

Faptul că majoritatea copleşitoare a vechilor lui colegi de şcoală plecaseră din Blossom ca să-şi urmeze; carierele nu era surprinzător. Blossom-ul nu era locul ideal pentru afaceri şi comerţ. Cameron se întâlni cu un fost coleg, care preda acum la şcoala locală şi cu un altul care lucra cu tatăl lui, la magazinul alimentar al familiei. Dar niciunul dintre ei nu fuseseră prieteni apropiaţi, aşa încât în câteva minute epuizară subiectele de conversaţie şi el începu să o caute cu privirea pe Lexie.

O găsi amestecând încă un vas cu punch, în bucătărie, cu reţeta îngălbenită a Idei în faţă. Se strecură în spatele ei şi îi cuprinse talia cu braţele, sărutând-o pe gât.

— Te ascunzi, o acuză el.

— Nu, te asigur că nu, minţi ea. Numai că am fost sigură că vom avea nevoie de mai mult punch, zise zâmbind. Invitaţii îl golesc cu o viteză uimitoare. Probabil că e un favorit local. Sau e un complot?

Vărsă o cutie de şerbet într-un vas mare.

— Nu sunt sigură că îl fac cum trebuie,

murmură ea, privind din nou reţeta. Aici sunt toate ingredientele, dar nu scrie în ce ordine trebuie făcut totul.

Cameron o îmbrăţişă, plăcându-i senzaţia oferită de forma ei caldă şi zveltă lipită de el.

— Cunoşti pe cineva de acolo? o *întrebă.*

— Nu.

Lexie scăpă lingura, cedând plăcerii oferite de gura lui pe pielea sensibilă a gâtului ei.

— Doar pe Ida şi pe părinţii mei.

— Crezi că ar observa cineva dacă am putea. Pleca? întrebă el.

Gura lui coborî mai jos, spre sânii lui Lexie.

— Nu, şopti ea.

— Atunci…

Oh, Cameron!

Se desprinse de lângă el.

— Nu putem face asta.

Ochii lui albaştri o priveau jucăuşi şi provocatori.

— Nu! strigă ea.

— Iată-vă, bubui o voce adâncă din pragul uşii bucătăriei.

Roger Barret se îndreptă spre ei, cu părul argintiu pieptănat perfect, cu bărbia pătrată proaspăt rasă, cu costumul călcat frumos. Ca întotdeauna, arăta impecabil, observă Cameron.

— Bună, tată, spuse Lexie.

Întinse din nou mâna după lingură, simţindu-se cuprinsă de stinghereală. Reuşise până atunci să nu rămână singură cu părinţii ei şi sperase că norocul acela va ţine tot restul serii.

— Speram să vă găsesc singuri, zise Roger.

Privirea lui trecea de la Lexie la Cameron.

— Voiam să vă dau asta, spuse el, întinzându-i lui Lexie o broşură colorată.

— Ei,. Arat-o proaspătului tău soţ, o îndemnă tatăl ei.

Lexie i-o întinse lui Cameron, năucită.

— O croazieră, spuse Cameron, holbându-se la broşură.

— Nu orice croazieră, zise tatăl lui Lexie, plesnindu-l peste spate pe noul lui ginere. O croazieră, de Anul Nou. E cea mai mare din tot anul.

Se întoarse spre fiica lui.

— Primul vostru Revelion împreună ar trebui să fie ceva special.

Îi zâmbi cu indulgenţă lui Lexie şi apoi se răsuci ca să-l cuprindă şi pe Cameron în comentariul următor.

— Dacă nu v-am putut oferi o nuntă, permiteţi-mi să vă asigur o lună de miere perfectă. Sper că asta vă oferă timpul necesar ca să vă aranjaţi programul.

— Mulţumesc, domnule, zise Cameron strângându-i mâna.

— V-aţi hotărât unde o să locuiţi? întrebă Roger, în Georgia sau la Washington?

— Nu am făcut prea multe planuri, tată, interveni

Lexie.

— Ei bine, aveţi destul timp pentru asta, zise tatăl ei, înclinând din cap. Nu rămâneţi prea mult timp aici, înăuntru. Ida a organizat o recepţie minunată, spuse el şi dispăru din nou în

salon.

Lexie se întoarse cu spatele şi amestecă şerbetul în vas, în timp ce nervii neliniştiţi îi bubuiau în vene. Se vedea de Revelion, explicându-le părinţilor ei că nu mai avea nevoie de o lună de miere.

— Îmi pare rău, spuse Cameron, încercuindu-i talia cu braţele, de la spate. Ştiu că este greu.

Văzuse sclipirea de durere din ochii lui Lexie, la plecarea tatălui ei. Ştia că îi venea foarte greu să pretindă că acea căsnicie era reală, în faţa părinţilor ei. Şi lui îi fusese greu. Un sentiment profund de vinovăţie îi pătrunsese în creier în clipa în care ei intraseră pe uşă şi îi îmbrăţişaseră, urându-i bur venit în familie.

Totul fusese atât de frumos, de bine.

— Familia ta este foarte caldă, spuse el.

Lexie înlemni, scăpând din nou lingura.

— Eşti norocoasă că ai crescut cu…

Cameron se opri brusc. Nu vroia să alunece în acea direcţie.

Lexie se întoarse în braţele lui, cu ochii ei mari întrebători.

— Cred că îţi e dor de mama ta, spuse ea încet. Mai ales acum, când vrem să avem un copil.

Făcu o pauză.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre…

— Nu am despre ce să vorbesc, zise el, aproape tăios.

Se trase un pas.

— Tatăl tău are dreptate. Ar fi mai bine să ne

întoarcem la recepţie. Nu vrem să o dezamăgim pe Ida, după ce s-a străduit atât de mult.

Lexie rămase privind lung în urma lui.

— Familia Foster se mută.

Briciul din mâna lui Cameron rămase în aer, nemişcat. El îşi ridică privirea de pe podeaua din bucătărie, unde stătea îngenuncheat şi tăia linoleumul nou albastru şi alb ca să se potrivească contururilor camerei.

— Cine sunt? întrebă, evaluând silueta în bikini a lui Lexie.

Ea făcea din nou plajă şi el se simţise aproape toată după-amiaza tentat să i se alăture, dar era hotărât să termine *cu* podelele în acea zi. Era în Blossom de aproape trei săptămâni şi neglijase frecvent renovările, preferind plaja alături de Lexie, dormitul târziu alături de Lexie, culcatul devreme, alături de Lexie…

— Îi ştii. Sunt cuplul care locuia în cealaltă căsuţă de închiriat a Idei, în fosta casă a mamei tale, îi aminti Lexie.

Oh, da, se gândi el posac. Reuşise să ignore discursul lui Lexie despre perechea care se mutase în căsuţa galbenă, după ce mama lui plecase în Macon. Reuşise chiar să pretindă că acea căsuţă galbenă nici nu era acolo. Amintirile dureroase din copilărie erau ultimul lucru de care avea nevoie.

— Şi? spuse el, întorcându-şi din nou atenţia la tăiat..

— M-am gândit că poate vrei să arunci o privire prin casă, după plecarea lor, sugeră

veselă Lexie.

Picioarele ei goale decorate cu ovale palide de culoarea piersicii, făcură un pas mai aproape..

— De ce?

Cameron începu să taie din nou, mişcând cuţitul încet şi regulat prin linoleum.

— Acolo ai crescut.

Lexie simţea rezistenţa opusă de el sugestiei ei. Cameron o închidea afară. Din nou. De fiecare dată când aducea vorba de ceva care avea măcar o legătură îndepărtată cu mama lui, el o îndepărta.

Se încruntă, studiind părul negru răvăşit de pe ceafa lui. Deşi Cameron se relaxase vizibil în ultimele săptămâni, singurul lucru care părea să readucă tensiunea în umerii lui era doar menţionarea mamei lui.

— Ştiu că te necăjeşte ceva, se aventură ea, în cele din urmă. Poate că dacă am discuta.

— Pariez că astăzi nu l-ai sunat pe Harry Tate, o întrerupse Cameron, fără să-şi ridice privirea.

— Oh, nu, nu l-am sunat, recunoscu Lexie.

Încruntătura i se adânci.

— Dar…

— Atunci de ce nu îl suni?

Lexie privi în jos, la ceafa lui, cu frustrare. Oftă. Cameron nu voia să vorbească cu ea.

Se decise să se retragă. Pentru moment. Ştia că el îl folosise pe Harry Tate ca să schimbe subiectul, dar cum nu dăduse acel telefon, – iar umerii încordaţi ai lui Cameron sugerau că el se

va opune până la capăt discutării sentimentelor lui, ca de obicei, hotărî să-i urmeze indicaţia.

Trei minute mai târziu, intră în fugă în bucătărie şi îl sperie pe Cameron, care scăpă cuţitul şi fu gata să taie un unghi nedorit în podeaua bucătăriei.

— A răspuns! Am vorbit cu el!

Cameron o privi lung.

— Vrea să ne vadă?

— Acum. A spus că ne putem duce astăzi, zise Lexie cu un zâmbet larg. I-am spus că suntem nişte prieteni ai Idei Barret şi că vrem să discutăm cu el.

A părut surprins, dar a spus că este în regulă. Cred că ar trebui să ne ducem înainte să se răzgândească.

Ochii lui Cameron sclipiră cu căldură văzând-o atât de încântată. Apoi privirea lui alunecă pe corpul ei aproape gol.

— O să te schimbi, nu-i aşa? Hai să nu-i producem un atac de cord bătrânului.

Lexie îşi ridică privirea în sus.

— Ne întâlnim la maşina ta exact peste dopă minute, îi promise ea.

Capitolul nouă

— Sunteţi siguri că nu vreţi să beţi ceva? întrebă Harry Tate, plimbându-şi privirea de la Lexie la Cameron.

— O claie de păr alb încorona faţa lui slabă, cutată. Era scund pentru un bărbat, cu cel puţin trei centimetri mai mic decât ea, se gândi Lexie.

Slab, manierat şi foarte agitat.

— Nu, mulţumim, îl asigurară Lexie şi Cameron.

În cele din urmă, Harry se aşeză pe un fotoliu cu model floral, vizavi de canapeaua pe care se aşezaseră Lexie şi Cameron. Măsuţa din spatele lui era plină de fotografii înrămate, unele dintre ele înfăţişând o femeie brunetă, la diverse vârste, până când părul ei devenise argintiu, iar în alte poze se vedea un copil la diverse vârste, o fată roşcată drăguţă, cu un zâmbet larg şi ochi veseli.

— Nu ştiu exact de ce v-am spus să veniţi, zise brusc Harry, în liniştea stânjenitoare. Tocmai m-am întors dintr-o călătorie la casa fetei mele, locuieşte în Virginia.

Îşi împreună mâinile şi le aşeză în poală.

— Presupun că m-aţi luat prin surprindere. A trecut mult timp de când nu am mai auzit numele Idei Barret.

Blândeţea bruscă a vocii lui din momentul în care rostise numele Idei nu trecu neobservată de Lexie. Ochii lui Harry, întreaga lui expresie se îmblânzeau atunci când o menţiona pe Ida.

— Eu sunt strănepoata Idei, explică Lexie. Iar el este soţul meu, îl prezentă ea pe Cameron, sperând că poticnirea ei din momentul în care spusese cuvântul soţ nu fusese prea evidentă.

Menţionarea stării ei civile o făcea să se simtă jenată. Era mult mai uşor să o ignore, să trăiască momentul actual.

— Vă mulţumesc că ne-aţi permis să vă vizităm. Am vrea să discutăm cu dumneavoastră

despre Ida, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

Harry se aplecă puţin în faţă.

— Ce mai face Ida? întrebă el, cu un interes pronunţat în privire.

— Minunat, spuse Cameron, înclinând din cap. Se simte foarte bine. Trăieşte tot în Blossom.

Se hotărî să treacă direct la subiect, neştiind cât mai era până în clipa în care Harry avea să. Se ridice şi să-i dea afară. Bătrânul domn arăta încă destul de nervos.

— Ne-a spus că acolo v-aţi cunoscut, acum mai mult de cincizeci de ani.

— Aşa e, zise Harry, privind pe deasupra capetelor lor, parcă pierdut în gânduri. Lucram la fermă, pentru tatăl ei. Ea stă tot la fermă? întrebă, întorcându-şi privirea spre Lexie.

— Nu, răspunse ea.

Aproape că uitase de veche fermă a familiei Barret. Ida se mutase în oraş, împreună cu tatăl ei, cu mulţi ani în urmă. Soţia lui murise aproape în aceeaşi perioadă în care el se îmbolnăvise şi nu mai putea face faţă muncii la fermă. Fratele Idei, bunicul lui Lexie, devenise avocat în Augusta şi nu mai fusese nici el interesat de întoarcerea la fermă. Ida stătuse la tatăl ei până la moartea acestuia, câţiva ani înainte de naşterea lui Lexie.

— Ferma a fost vândută de ani de zile, explică

Lexie. Ea locuieşte în oraş, într-o casă victoriană încântătoare..

— Oh!,

Harry păru să evalueze informaţia, timp de câteva momente.

— Deci, este sănătoasă?

— Oh, da, afirmă Lexie.

— Este văduvă? întrebă brusc Harry.

Lexie se holbă la el.

— Ah, nu, zise ea încet.

Îi aruncă o privire lui Cameron.

— Ida nu s-a căsătorit niciodată, spuse acesta.

În adâncurile ochilor cenuşii ai lui Harry Tate *apăru* un licăr de surprindere, apoi o umbră a unei alte emoţii.

— Ei bine, mă bucur mult să aflu că e bine, spuse el, ridicându-se.

Lexie şi Cameron îl urmară.

— Domnule Tate…

— Harry, vă rog, insistă bătrânul.

— Harry, zise Cameron, zâmbind! Ida ne-a rugat să vă găsim. Vrea să vă vadă.

Îşi scoase portofelul şi scoase din el o carte de vizită.

— Aveţi un stilou?

Bătrânul se aplecă şi luă un stilou dintr-un sertar, iar apoi i-l întinse lui Cameron.

După ce scrise adresa şi numărul de telefon al căsuţei lor din Blossom, precum şi data petrecerii pe care o dădea Ida de ziua ei, Cameron îi întinse cartea de vizită lui Harry.

— Aveţi aici adresa şi numărul nostru de telefon, explică el. Vă rog să vă gândiţi, poate vă hotărâţi să participaţi la petrecerea Idei, de ziua ei de naştere. Ar însemna mult pentru ea.

Harry privea fix cartea de vizită, încruntându-se.

— *Nu* cred că e o idee prea bună, spuse el, cu o voce tensionată. A trecut mult timp, cum aţi spus şi voi. Peste cincizeci de ani.

Porni spre uşă.

Lexie îl privi disperată pe Cameron.

— Domnule Tate, zise ea, urmându-l repede şi atingându-l pe braţ. Harry se opri şi o privi.

— Ar însemna foarte mult pentru Ida. Vă rog să vă mai gândiţi.

Harry rămase nemişcat pentru o clipă.

— Ida e norocoasă să aibă o fată atât de drăguţă care să aibă grijă de ea, zise el încet, şi continuă, mai ferm. Dar nu cred. Ida s-a hotărât acum mai mult de cincizeci de ani că nu pe mine mă voia.

Se opri.

— Întotdeauna am crezut că a existat un alt bărbat, spuse Harry, încruntându-se. Dar cred că nu trebuie să fiu supărat că ea a preferat să trăiască singură, decât să se căsătorească cu mine.

Porni spre uşă şi o deschise.

— Îmi pare rău că v-aţi pierdut timpul. Nu ar fi trebuit să vă chem aici.

— Domnule Tate…

Lexie se opri, simţind cum Cameron o împingea uşor de la spate. Ajunseră pe trotuarul din faţa casei lui şi Harry Tate închisese uşa în urma lor, când ea reuşi să întoarcă spre Cameron o pereche de ochi frustraţi.

— De ce ai făcut asta? Nu ar fi trebuit să

plecăm!

— Aveai de gând să aştepţi să ne dea afară?

— Bătrânul acela drăguţ…

— A vrut sa plecăm, încheie Cameron în locul ei.

O luă de cot şi o conduse spre maşină.

— Ceva îmi spune că Ida nu ne-a zis toată povestea. Şi e timpul s-o facă.

— Nu-i poţi spune Idei ce a zis Harry! Se va simţi rănită, protestă Lexie.

— Vreau să ajung la originea acestei probleme, spuse Cameron. Ceva nu e în regulă aici. Simt asta.

— Dacă nu o să vină la petrecere, aş prefera să-i spunem Idei că nu l-am găsit, ripostă Lexie. Ea va fi rănită.

— Are dreptul să ştie că l-am găsit şi ce simte el în legătură cu ideea de a o vedea. După spusele lui, ea e cea care…

— După spusele lui? izbucni Lexie, a zis că a obosit să-l aştepte să vină la ea, îţi aminteşti?

El e cel care a părăsit-o.

Cameron îi aruncă o privire tăioasă, în timp ce conducea maşina.

— De obicei, există mai multe moduri de a privi o relaţie, Lexie, mai multe puncte de vedere.

Ea rămase tăcută. Cameron vorbea despre Ida şi Harry? Sau despre ei doi?

— Mă îndoiesc, zise ea, cu încăpăţânare. Ea e cea care a rămas să sufere. El a plecat şi s-a căsătorit cu altcineva. Sau ai uitat de fiica din Virginia?

— Nu, nu am uitat nimic, Lexie, spuse Cameron, privind-o din nou în ochi. Dar există două păreri, în toate. Iar eu o să-i vorbesc Idei despre Harry Tate.

— A spus că eu am…

Ida rămase cu gura deschisă, în timp ce emoţia îi blocase cuvintele. Îşi lipi degetele de buzele tremurătoare.

— Locuieşte aici, în Atlanta. A locuit aici tot timpul acesta?

Ochii ei, blânzi şi umezi, îl priveau fix pe Cameron, aflat în celălalt capăt al salonaşului. Lui începuse să-i pară rău, în secunda în care îi povestise Idei despre vizita la Harry Tate.

Era foarte evident că veştile o îndureraseră, dar nu ştia cum altfel ar fi putut descoperi ce se ascundea acolo.

— Nu ştiu sigur de când locuieşte aici, recunoscu Cameron. Întâlnirea a durat puţin.

Se trase pe marginea canapelei nou tapiţate a Idei.

— Avem nevoie de mai multe informaţii, Ida, înainte să încercăm să discutăm din nou cu el.

Îşi aminti cât de potrivnică fusese ea ideii de a da amănunte, atunci când le ceruse să-l găsească pe Harry Tate. Nu-i făcea plăcere să o preseze, dar nu avea de ales..

— Dacă e prea dureros pentru tine, Ida, putem uita totul, interveni Lexie, de pe un scaun de lângă mătuşa ei. Insistenţa lui Cameron de a-i spune adevărul Idei o enerva încă.

Iar, acea aluzie străvezie că existau două părţi la capătul fiecărei relaţii o deranja şi ea. Ca

şi cum ar fi putut exista două puncte de vedere referitoare la modul în care se terminase relaţia lor! El nu voise să se căsătorească cu ea, el nu o iubise. Nu voise să se lege de ea. Sfârşit.

Îndepărtă iritată acele gânduri şi o privi pe mătuşa ei.

— După un moment de tăcere, Ida oftă.

— A venit să lucreze pentru tatăl meu, atunci când aveam şaisprezece ani, începu ea cu o voce blândă, aproape visătoare. Cred că m-am îndrăgostit de el imediat. Şi el a spus că mă iubea şi el.

Se opri brusc, apoi continuă:

— Făceam plimbări lungi la pârâu şi el îmi culegea flori sălbatice şi mi le punea în păr.

Ida ridică mâna şi îşi atinse cârlionţii argintii de deasupra urechii.

— Le prindea aici şi îmi spunea cât de frumoasă eram şi cât de mult mă iubea. Nu am mai cunoscut niciodată pe nimeni ca el, atât de romantic, atât de tandru. Era diferit de toţi băieţii din. Oraş.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lexie.

Ida îşi strânse puternic buzele, ca şi cum ar fi vrut să plângă, după care se calmă.

— A plecat.

Îşi lăsă mâna să-i cadă din păr.

— M-a cerut în căsătorie şi eu am acceptat, imediat ce terminam şcoala. Apoi, dintr-o dată, a anulat totul.

A spus că pleca la colegiu şi că ne vom căsători mai târziu. A spus că se va întoarce la mine.

Ida îşi privea mâinile, încleştate strâns în poală.

— Dar nu mi-a scris niciodată. Nu am mai auzit nimic de el. Şi nu am ştiut unde era, ca să pot lua legătura cu el. În camera întunecată se lăsă o tăcere grea.

— Ce e cu bărbatul pe care l-a menţionat Tate? întrebă Cameron. Părea să creadă că tu aveai pe altcineva,pe vremea aceea.

Ida îl privi nedumerită.

— Nu ştiu, zise ea. Am fost logodită cu Robby Hunt, câţiva ani mai târziu, dar nu am ţinut niciodată la el cu adevărat. Am acceptat să mă căsătoresc cu el pentru că ştiam că asta l-ar fi făcut fericit pe tatăl meu. El îl adora pe Robby. Dar nu am putut să o fac. Nu îl iubeam.

Ochii i se întunecară de tulburare.

— Dar de unde ştie Harry?

Lexie îl privi pe Cameron.

— Nu ştiu, zise acesta. Dar o să aflăm.

— Cum rămâne cu petrecerea? întrebă Ida, cu o voce brusc agitată şi cu ochii plini de speranţă.

— Oh, Ida, îmi pare rău, a spus că nu crede că o să vină, zise Lexie, clătinând din cap..

— Poate că se va răzgândi, spuse Ida.

Privea spre fereastră, spre stradă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l vadă sosind.

— Va veni. Ştiu că va veni.

— Cameron?

Cameron îşi ridică privirea de la studierea podelei bucătăriei. Linoleumul alb cu albastru

era în sfârşit potrivit la locul lui, scoţând în evidenţă tapetul nou, punctat cu flori albastre şi fundiţe între linii. Lexie era în pragul uşii, cu nişte ochi deosebit de serioşi.

— Ce zici? întrebă el, făcând semn cu capul spre bucătărie.

— Arată grozav, spuse ea calmă.

Ceva din vocea ei îi spuse lui Cameron că era supărată. Se ascunsese aproape toată seara în dormitorul ei. Lucrând la carte, după spusele ei.

— Acum eşti de acord că am făcut bine spunându-i Idei, nu-i aşa? E clar că e în neregulă ceva în povestea asta.

Lexie aprobă din cap, sprijinindu-se de cadrul uşii.

— Mda, recunosc. Ai avut dreptate să vorbim cu ea. Cred că eram prea protectoare, spuse, ridicând din umeri. Dar sunt puţin îngrijorată din cauza convingerii ei că Harry va veni la petrecere.

Cameron o examină.

— Totuşi mai e şi altceva, nu?

Lexie aprobă din cap.

— Nu sunt însărcinată. Am făcut test şi…

Ar fi putut să mai aştepte. Probabil că ar fi aflat! oricum, în câteva zile. Dar era nerăbdătoare. Şi dezamăgită.

Fusese surprinsă de cât de mult regreta. La început, sperase să nu rămână însărcinată imediat, ca să aibă scuze pentru încă o lună cu el.

Dar, în acelaşi timp, voia să crească în ea

copilul lui. Dorea să aibă un copil cu părul negru şi cu ochii albaştri ca şi cerul şi cu gropiţe care să-i răpească sufletul, exact ca tatăl lui.

Braţele lui Cameron o cuprinseră brusc, liniştitor.

Parfumul lui moscat o învălui, alinându-i dezamăgirea.

— Îmi pare rău, şopti Cameron, cu gura lipită de părul ei. Ştii ce înseamnă asta?

Ea se retrase un pas şi-l privi.

— Va trebui să continuăm să încercăm, spuse el.

Lexie zâmbi.

— Mai avem o lună, ai uitat?

Lumea ei se prăbuşi la auzul acelor cuvinte.

Încă o lună. Planurile lui de plecare nu se schimbaseră deloc. Se forţă să menţină zâmbetul pe buze, care o dureau din cauza forţării.

El tot mai voia să o părăsească.

Legănatul calm al hamacului în briza după-amiezei îl liniştea pe Cameron, care se scufundă şi mai adânc în balansoar. Nu petrecuse atâta timp în hamacul agăţat între nucii Idei, aşa cum plănuise când alesese Blossom-ul pentru vacanţa lui impusă. Iar acum mai avea peste o lună în care să se odihnească în el.

Până la petrecerea Idei mai era doar o zi. Gândurile îi zburară la Harry Tate. Bătrânul refuzase să mai vorbească cu el sau cu Lexie, de la vizita pe care i-o făcuseră.

El şi Lexie. Încercaseră, fără succes, să-l facă să se răzgândească, în cele două săptămâni

care trecuseră. Harry nu voise să-i asculte,. Cu atât mai puţin să-i ajute să înţeleagă ce nu mersese în relaţia lui cu Ida..

Dar Lexie şi Cameron găsiseră multe alte moduri de a-şi umple timpul, Lexie lucra la cartea ei şi la bronzul ei, în timp ce Cameron terminase renovarea căsuţei şi găsise, în sfârşit, timp să se scufunde ore întregi în hamacul Idei. Şi făcuseră dragoste, făcuseră dragoste…

Cameron trebuia să-i fie recunoscător lui Phil. Vacanţa fusese exact ceea ce îi trebuia.

Traiul alături de Lexie fusese exact ceea ce îi trebuia.

Deschise ochii. De unde apăruse acel gând? Sigur, voia să afle cum ar fi fost dacă ar fi. Rămas alături de Lexie, toţi acei ani. Şi aflase. Ar fi fost fabulos, îmbătător, excitant, ca o oprire a bătăilor inimii…

Inimii?

Nu. Îşi promisese să îşi ţină inima departe de asta. Căsnicia lor era doar un exerciţiu de eradicare a fantasmei lui Lexie din visurile lui. Şi crearea unui copil. Ceva la care renunţaseră amândoi.

Fără legături. Fără sentimente. Dar el avea sentimente, se îndrăgostise de Lexie.

Nu. Acel sentiment, sau ce o fi fost el, era trecător, iraţional, un miraj al pasiunii.

Stomacul i se agita atât de tare încât se aştepta ca hamacul să se răstoarne. Ştia că nu mai credea ce spunea. O iubea pe Lexie..

Şi ea îl iubise, odată. Dar ceea ce nu înţelegea ea, nu putea să înţeleagă, era faptul că

el nu mai era bărbatul care credea ea că este. Nu era capabil să ofere dragoste, sau să primească dragoste. Nu avea decât să o rănească iar, dacă încerca, aşa cum o făcuse înainte.

Ochii îi alunecară spre căsuţa galbenă de dincolo de peluză, de dincolo de gardul Idei. Casa mamei lui.

— Cameron?

Îşi desprinse privirea de la casa copilăriei lui şi o privi pe Ida, care traversa grăbită. Grădina, spre el.

— Peste o oră vine un cuplu să se uite la casă, zise ea, când se opri în faţa hamacului. La căsuţa de închiriat galbenă. Sunt atât de ocupată cu gătitul pentru mâine, încât nu mă pot duce acolo. Nu am mai fost de când a fost o echipă să facă curăţenie şi reparaţii, după plecarea ultimilor chiriaşi. Vrei să-mi faci un serviciu şi să te duci acolo, să te asiguri că totul e în ordine? Bărbatul acesta părea foarte drăguţ şi e atât de greu să găseşti chiriaşi în Blossom.

Cameron clipi.

— Te duci, da? repetă Ida.

Cameron o privi fix.

— Eşti un drăguţ.

Se întoarse şi plecă, în aparenţă sigură că el va verifica imediat căsuţa în locul ei.

Cameron privi în urma ei, având a senzaţie de sufocare şi de rău nedefinit, care ameninţa să-l înece, îşi strânse ochii, apoi îi deschise şi văzu din nou grădina verde acoperită de umbre, veranda lungă a casei Idei, rândul de

cârciumărese purpurii din lungul fundaţiei.

Şi dincolo, căsuţa galbenă în care crescuse el. Era doar o casă, îşi aminti singur. Patru pereţi. Zugrăveală. Ferestre. Câteva decoraţiuni interioare, câteva podele de lemn. Nimic mai mult.

Îşi reprimă nervii nedoriţi şi îşi coborî picioarele pe pământ, lăsând hamacul gol să se balanseze în spatele lui. Traversă peluza şi intră pe portiţă, traversă o altă porţiune de iarbă şi urcă pe veranda casei de închiriat.

Pantofii lui sport cu talpă de cauciuc nu făceau prea mult zgomot pe scândurile verandei. Uşa era descuiată, după cum se aştepta. Ida nu încuiase niciodată vreo uşă, în toată viaţa ei.

Împinse uşa, lăsând să între un fascicul de lumină pe podeaua goală. Pe lăţimea casei se întindea o cameră de zi mare, care îl întâmpină. Spre deosebire de căsuţă, această casă era închiriată nemobilată.

Lăsă uşa deschisă în urma lui şi intră. Strânsoarea din piept îi spuse că nu voia să fie închis în această casă.

Îşi aminti canapeaua uzată. Era aşezată chiar acolo, lângă perete. Şi masa laterală care dispăruse odată cu canapeaua, şi-o amintea şi pe ea.

Televizorul, mic, alb-negru, era aşezat în colţ. Cameron se uita rar la televizor. Prefera să se joace afară. În general, prefera să fie afară din casă.

Înghiţi cu greu, forţându-se pentru Ida să examineze casa cu un ochi practic, în căutarea

murdăriei. Podeaua strălucea.

Se îndoia că avea să găsească vreo fisură în munca echipei trimise de Ida. Dar ea îl rugase să verifice. Aşa că o va face.

Inima îi bătu puţin mai repede, când intră în bucătărie. Camera pătrată era la fel cum şi-o amintea, acelaşi cuptor şi frigider vechi, acelaşi bufet galben, crestat. Acelaşi linoleum cu flori portocalii.

Cameron ieşi cu spatele din cameră, aproape împiedicându-se într-o ridicătură a podelei, când pătrunse în holul mic.

Aproape terminase. Mai avea cele două dormitoare şi baia. O privire rapidă şi îi putea spune Idei că totul era în ordine.

Inspiră adânc şi rapid, forţându-se să-şi calmeze nervii. Era în pericol să-şi lase emoţiile, trecute, îngropate, să-l copleşească. Trebuia să le oprească, să le controleze. Ştia că putea să o facă. Doar o făcuse ani de zile, nu?

Primul dormitor era cel al mamei lui. Gol şi umbrit de după-amiază. Pare curat, se gândi el. Închise repede uşa.

Baia mică părea şi ea în regulă.

Mai rămăsese doar celălalt dormitor. Camera lui. După care îşi termina inspecţia. Deschise Uşa.

Camera era mică, pătrată şi goală, O fereastră mică lăsa să treacă puţină lumină, filtrată printre ramurile pline de frunze ale unui nuc. Acolo fusese patul lui mic, lângă fereastră. Biroul, în colţul acela. Cărţile, acolo.

Ochii lui Cameron cercetau camera, oprindu-

se din nou la fereastră, vederea lui spre lume, când era copil. Câte ore petrecuse privind pe acea fereastră, întrebându-se cum arăta tatăl lui necunoscut, dorindu-şi ca acesta să vină şi să-l ia. Ştia că semăna cu tatăl lui. Mama sa îi băgase acest fapt nefericit în cap de mai multe ori. Şi întotdeauna existase amărăciunea permanentă cu care spunea că dragostea faţă de tatăl lui îi distrusese viaţa.

Dragostea pentru tatăl lui se transformase în ură şi, uneori, singur în camera lui, Cameron se întrebase dacă mama lui îl ura şi pe el.

Închise ochii strâns, stând în mijlocul camerei. Încerca să blocheze amintirea ochilor mamei lui, arzând de durere şi ură. Ea îl avertizase să nu iubească niciodată.

Cameron simţi că se sufoca. Tensiunea se extindea în cap şi piept, în timp ce restul corpului părea amorţit. Deschise ochii, aproape aşteptându-se s-o vadă pe mama lui.

Camera era goală, tăcută. Frunzele nucului de la fereastră formau un model de lumini şi umbre pe podea.

Singurul sunet era bubuitul inimii lui, bătându-i în piept mai tare ca oricând, mai tare ca în ziua aceea de la birou, când Phil fusese sigur că suferise un atac de cord..

Gândurile i se îndreptară brusc spre Lexie şi se opriră. Ce îl făcuse să creadă că se putea întoarce acolo, că putea fi din nou cu Lexie?

Nu avea dreptul să fie cu ea. El nu-i putea oferi singurul lucru pe care Lexie îl merita mai mult ca oricine, dragoste.

Ieşi, lăsând uşa de la intrare să se bălăngăne în urma lui.

— Ohm, cred că Cameron s-a întors la căsuţă, spuse Lexie, aplecată peste chiuvetă, ca să se uite pe fereastra din bucătăria Idei.

Terminase de şters toate articolele de argintărie. Ida gătise toată după-amiaza, dar ştiind talentul lui Lexie de a strica orice reţetă de care se ocupa, nu voise ajutorul ei în acel domeniu. O desemnase să lucreze în camera de zi..

— Probabil că e la casa de închiriat, zise Ida, cu spatele la Lexie, mişcându-şi braţele înainte şi înapoi, în timp ce amesteca aluatul.

Gătise şi spălase toată ziua, convinsă că, indiferent de ce spusese Lexie, Harry avea să vină totuşi la petrecere. Şi totul trebuia să fie perfect pentru Harry.

Lexie renunţase, în cele din urmă, să încerce s-o convingă că îşi făcea speranţe deşarte.

— Cum? întrebă Lexie, holbându-se la mătuşa ei.

— Să vadă dacă echipa de muncitori şi-a făcut treaba, explică Ida. Aştept nişte chiriaşi.

Aruncă o privire ceasului de pe bufet.

— Oh, vor sosi curând. Ar fi mai bine să mă spăl.

Traversă camera şi deschise robinetul, în timp ce Lexie se dădea la o parte.

— S-a dus alături, la vechea lui casă? se încruntă Lexie.

Îşi amintea cum se opusese Cameron ideii de a se duce acolo. Atitudinea lui stranie o

deranjase, dar trecuse peste ea, în favoarea armoniei, a trăirii clipei, aşa cum hotărâseră. Dar acum o îmboldea ceva, ceva îngrijorător şi adânc. Acea umbră pe care o văzuse în ochii lui, când vorbise despre mama sa.

— Ne vedem mai târziu, Ida.

Fără să aştepte vreun răspuns, Lexie traversă grăbită camerale zi şi salonaşul şi ieşi pe uşa din faţă. Traversă repede peluza observând imediat uşa deschisă a fostei case a lui Cameron. Intră şi îl strigă, dar. Fu întâmpinată de tăcere.

O parcurgere rapidă a casei o convinse că el nu era acolo.

Aceeaşi tăcere deplină o întâmpină şi în căsuţa lor. Maşina lui Cameron era pe stradă, în faţa casei.

Lexie se simţi cuprinsă de o teamă inexplicabilă.

— Cameron? strigă ea, băgând capul pe uşa din spate.

Nu răspunse nimeni.

Capitolul zece

Oriunde ar fi plecat Cameron, o făcuse pe jos, se gândi Lexie. Poate că se dusese în oraş, la câteva cvartale distanţă. Dar se îndoia de asta. Părea mai probabil să fie vorba de un loc intim, secret. Îşi aminti de pârâu.

În timp ce uşa bubuia în spatele ei, Lexie traversă aproape în fugă curtea. În spatele şirului de case, un grup mic şi rar de stejari şi

nuci se îndesi în curând, transformându-se într-o fâşie de pădure, Lexie înaintă repede prin tufişurile joase dintre copaci, cu un pas sigur, bazându-se pe amintirile ei, în timp ce mirosul de caprifoi şi pin verde îi asalta simţurile. Apoi auzi şipotul subţire al apei alunecând peste stânci.

Cameron stătea cu spatele la ea şi cu faţa la pârâu, cu un băţ lung în mână. Înfigea băţul în apa limpede şi puţin adâncă, bălăngănindu-şi picioarele deasupra stâncii mari şi plate pe care se aşezase.

La apropierea lui Lexie, rămurelele uscate de pe jos începură să se frângă sub paşii ei. Îşi încetini pasul, cu inima bătându-i nebuneşte, în urma goanei printre copaci. Cameron nu se întoarse la auzul zgomotului.

O adusese pe Lexie în acel loc special, lângă pârâu, în aceeaşi vară în care o scăpase de furnici, prima vară pe care şi-o amintea Lexie ca jucându-se cu el.

Şi petrecuseră zile lungi şi fericite la pârâu în fiecare vară după aceea, stropindu-se prin apa limpede, alergând printre copaci şi, în cele din urmă, împărtăşind primul lor sărut tandru.

Se aşează lângă el, coapsa ei fierbinte frecându-se de a lui în timp ce făcea asta.

— Bună, zise Lexie şi aşteptă, privindu-l.

Cameron îşi ridică privirea, în cele din urmă, în ochii lui albaştri electrizanţi citindu-se o durere acută.

— Ida găteşte ca o adevărată furtună, spuse ea, ca subiect de conversaţie.

O conversaţie foarte neîndemânatică, se gândi ea. Cameron îşi întoarse privirea spre apa curgătoare.

— Crede că e posibil ca Harry să apară, continuă Lexie cu o voce blândă. Speranţa moare foarte greu, nu-i aşa?

Senzaţia de căldură din spatele propriilor ochi o surprinse pe Lexie. Prin promptitudinea ei. Îşi dădu seama că nu mai vorbea despre Ida. Se referise la ea şi la Cameron şi la speranţa că el se va întoarce la ea, speranţă pe care o păstrase timp de cinci ani.

Se temea că el se va depărta din nou. Că nu va fi niciodată cu adevărat al ei, atâta timp cât aparţinea demonilor care-l bântuiau. Demoni pe care ea nu-i înţelesese niciodată, dar a căror prezenţă o văzuse deseori în ochii lui.

— Trebuie ca mai întâi să ai o speranţă, pentru ca aceasta să poată muri, nu-i aşa?

Cameron formulase fraza ca pe o întrebare, dar nu o rostise astfel.

Continua să studieze şuvoiul de apă aflat cu câţiva metri mai jos de locul în care stăteau ei. Soarele după-amiezei târzii pătrundea filtrat printre copacii de deasupra lor, producând sclipiri răspândite pe apă. Scena era. Decepţionant de paşnică.

— Echipa de lucru s-a descurcat bine? întrebă Lexie, neştiind sigur cum să abordeze subiectul casei de închiriat, dar dorind cu disperare să o facă.

— Cum? zise Cameron, privind spre ea. Oh, făcu el şi ridică din umeri. Arată destui de curat.

Lexie se opri, privindu-l cum se îndepărta din nou, înfigând încă o dată băţul în apă. Muşchii feţei lui se agitau şi ea aşteptă, simţind lupta lui interioară.

— Nu ar fi trebuit să mă întorc în Blossom, spuse el încet.

— Mă bucur că ai făcut-o.

Cameron scoase un sunet aspru, asemănător cu un râs, dar nu chiar.

— Chiar aşa. Ai fost al naibii de bucuroasă să mă vezi, nu?

Privirea lui cercetătoare o străpunse din nou.

Lexie îl înfruntă serioasă.

— Nu am vrut să crezi că eram bucuroasă, recunoscu ea. Poate că nu voiam nici eu să o cred.

Zâmbi uşor şi continuă:

— Totuşi ai avut dreptate într-o privinţă. Încă mai eram furioasă pe tine şi pe mine pentru cum s-au terminat lucrurile, acum cinci ani, – îşi umezi repede buza de sus, care se uscase brusc.

— În mare parte eram încă confuză, pentru că lucrurile se terminaseră aşa.

Cameron ridică din nou din umeri, ochii lui evitându-i pe ai ei.

— Ştii ce s-a întâmplat. Aveam o slujbă, iar tu nu ai vrut să aştepţi.

— Nu, îl întrerupse Lexie brutal. Slujba aceea era doar o scuză, nu-i aşa?

Cameron nu spuse nimic. — Dacă nu ar fi fost slujba aceea, ar fi fost alta, sau cu totul altceva. Iar dacă eu aş fi acceptat să aştept, când

te-ai fi întors ar fi reapărut altceva.

Lexie îşi auzi vocea ridicându-se şi se calmă singură..

— Motivul pentru care nu ai vrut să te căsătoreşti cu *mine,* acum cinci ani, nu avea nicio legătură cu vreo slujbă. Dar avea legătură cu trecutul tău, nu?

Latră. O spusese. Rostise cu voce tare bănuiala care creştea în ea de săptămâni întregi.

— Nu eram interesat să-mi asum obligaţii, zise Cameron pe un ton scăzut şi uniform, ca şi cum ar fi vorbit despre vreme. Ştii asta. Am discutat totul atunci când am aranjat această căsătorie.

— Dacă nu voiai obligaţii, nu te-ai fi angajat deloc în căsătoria cu mine de acum, îl acuză Lexie, nedorind să-l lase să schimbe subiectul conversaţiei. Un copil este o obligaţie destul de mare, Cameron. Nu de obligaţii îţi e frică. Căci despre frică vorbim noi acum, nu?

Cameron rămase tăcut.

— Nu am de gând să tac sau să te las singur, îi spuse Lexie, cu fermitate. Asta am făcut mereu, de câte ori ajungeam aproape de o discuţie intimă sau cu caracter personal. Te-ai închis întotdeauna în tine, iar eu te-am lăsat.

Cameron lovi cu băţul în stânca udă.

— Dar nu voi pleca, Cameron. Nu, de data asta, nu.

El lovi din nou cu băţul, după care ridică vârful ud şi păru să-l studieze.

— Acum cinci ani planificasem o nuntă, dar tu nu-mi spuseseşi niciodată că mă iubeşti. Mă

iubeai, Cameron?

Întrebarea atârnă în aer între ei, stingheră. Lexie ar fi vrut aproape să o retragă, să renunţe la riscul de a o fi rostit, dar ştia că era prea târziu. Fusese prea târziu, încă din momentul în care acceptase să se căsătorească cu el,

Cameron ridică încet băţul şi îl aşeză pe pământul ud de lângă stâncă. Privi spre ea.

— Nu ştiu sigur ce simt acum. Ştiu doar că a fost o greşeală, această căsătorie. Am avut dreptate când am anulat-o, prima dată.

— De ce? întrebă Lexie, ignorând arsura din inimă. Ce s-a schimbat de când am făcut înţelegerea noastră? Am fost de acord să nu existe legături. Iar eu nu te-am legat prin nimic. Partea cu sentimentele e cea care te deranjează, pentru că simţi ceva pentru mine. Simţim ceva unul pentru celălalt.

Cameron privea fix apa.

— Da, ţin la tine, şopti el. Întotdeauna am ţinut la tine.

— Mă iubeşti.

Afirmaţia îl făcu să-şi ridice capul pentru o clipă şi să o privească în ochi. Durerea deschisă ce se vedea în ochii lui îi dezvăluia adevărul.

— De ce nu poţi să o spui? întrebă Lexie.

Se simţea cuprinsă de mânie şi apoi de frustrarea tuturor anilor pierduţi, în care ar fi putut fi împreună, tot timpul cât ea se simţise rănită, crezând că el nu o iubea.

— Ai făcut dragoste cu mine, cu tandreţe, *dulce.* Mi-ai arătat-o în toate modurile, dar nu poţi să o spui, nu ai reuşit niciodată să o spui. De

ce?

— Poate că nu e atât de simplu, dacă nimeni nu ţi-a spus-o, în întreaga ta viaţă! strigă el, în timp ce ochii albaştri i se întunecau, apropiindu-se de negru.

Apoi îşi feri privirea şi inspiră adânc, ca să se calmeze.

— La naiba, înjură în şoaptă.

Începu să se ridice. Lexie îl prinse de braţ, reţinându-l.

— Nu. Nu pleca. Nu acum.

Îl Implora, cu fiecare fibră a sufletului. Muşchii lui se încordară sub atingerea ei.

Secundele de tăcere se transformară în minute. Cât de multe, Lexie nu-şi putea da seama. Foşnetul frunzelor din jurul lor spărgea tăcerea care altfel nu ar fi fost deplină.

— Ştii, ultima dată am văzut-o pe mama chiar aici, în Blossom, înainte să plec în străinătate. Acum cinci ani.

Cameron privea împietrit, spre pădure.

Anii aceia păreau o viaţă întreagă, realiză el. Se concentrase atât de puternic şi de mult ca să îşi plaseze trecutul într-un ungher secret al minţii, încât aproape se autoconvinsese că nu el fusese cel care trăise în acel trecut. Durerea era mai uşor de ignorat astfel.

— Nu ai vizitat-o niciodată în Macon? întrebă Lexie, neştiind sigur spre ce se îndrepta Cameron, dar bucuroasă că începuse să se mişte.

Sărise peste barieră, iar el o lăsa să între, însă nu ştia sigur pentru cât timp.

— Nu, spuse Cameron, oftând.

Profilul lui rămase încordat.

— De fapt, ea nu a vrut s-o fac.

Lexie se încruntă.

— L-am trimis bani pentru magazin. Ştiai asta? o întrebă el şi apoi clătină din cap. Nu, cred că nu ştiai. Am economisit mult din ceea ce câştigam în acei ani. Oricum, nu prea aveam pe ce să-i cheltui, l-am trimis mamei o mare parte din ei. Ea îşi dorise întotdeauna să-şi deschidă propriul salon de coafură, dar nu reuşise.

— A fost un gest minunat, zise Lexie încet.

Cameron zâmbi cu amărăciune.

— Nu am făcut-o pentru ea, spuse el. Am făcut-o pentru mine. Cred că m-am gândit că…

Se opri. Se gândise că mama lui va fi mândră de succesul lui, că va fi mişcată de dorinţa lui de a-l împărţi cu ea.

Sperase că poate măcar atunci ea va înţelege nevoia lui de a împărţi totul cu ea şi să-l vadă ca adultul care devenise, total diferit de tatăl lui. Un bărbat demn de respect şi chiar de dragoste.

— Ai vrut ca ea să te iubească, încheie Lexie în locul lui, înţelegând totul, dintr-o dată.

O durea sufletul pentru Cameron.

Ochii lui albaştri îi întâlniră pe ai ei, strălucind din cauza durerii.

— O prostie, nu-i aşa? şopti el răguşit.

— Nu, nu cred.

El păru să se scuture. Vocea lui, când vorbi din nou, era mai puternică, mai stăpână pe sine.

— Oricum, nu a mers. Când m-am întors în

State, acum doi ani, am vrut să merg să o văd în Macon, să văd salonul. Ea nu a vrut să mă duc. A spus că îşi luase viaţa de la început. În Macon nu ştia nimeni că avea un fiu, un copil nelegitim.

Oftă din nou, mai încet.

— Aşa că nu m-am dus. Iar apoi maşina i-a scăpat de sub control pe o autostradă umedă… la un kilometru de noul salon.

Lexie îşi plimbă degetele pe stânca rece şi peste mâna lui mare. Se aştepta ca el să-şi retragă mâna, dar Cameron nu o făcu, acceptând în tăcere mângâierea ei alinătoare.

— Atunci lucram în Washington, la ziar, continuă Cameron. Mi-am luat o zi liberă, ca să mă duc la înmormântare. Atunci a fost ultima dată când mi-am luat o zi liberă de la slujbă până acum.

Lexie îl asculta, amintindu-şi epuizarea pe care o văzuse în jurul ochilor lui, când sosise. Cameron se adusese până la limita maximă a oboselii totale. Acum, în sfârşit, ştia şi ea de ce. El fugise tot timpul de propria lui durere.

— A murit fără să-mi spună vreodată că mă iubea, recunoscu încet Cameron.

— Asta nu înseamnă că nu te-a iubit, zise Lexie, şocul acelei revelaţii sunându-i în minte.

Cameron îşi ridică privirea spre ea.

Că o va iubi şi a abandonat-o când am apărut *eu.* Refrenul ei aproape zilnic era: dragostea e o pro ştie. Iar eu eram simbolul viu al modului în care fusese distrusă viaţa ei.

— Dar nu e corect! exclamă brusc Lexie, în ea crescând o mânie bruscă faţă de Elsa Reed şi

de toată durerea pe care o cauzase aceasta fiului ei. Nu tu erai responsabil pentru toate problemele ei.

Tremura din cauza amestecului de durere şi furie pe care-l simţea.

— Şi asta nu înseamnă că tu nu poţi iubi sau nu poţi fi iubit.

Se opri, privind expresia lui împietrită.

— Asta e, nu? îl acuză ea brusc. Îţi e teamă de ce s-ar putea întâmpla dacă îţi deschizi inima faţă de cineva, dacă iubeşti pe cineva. Dacă mă iubeşti pe mine.

Cameron îşi împreună sprâncenele, cu privirea fixată asupra pârâului.

— Mă iubeşti şi asta te sperie de moarte.

— Avem o căsnicie de convenienţă, Lexie. Cred că uiţi regulile de bază. Te laşi dusă de val.

— Avem o căsnicie de siguranţă! ripostă Lexie încinsă.

Începuse şi ea să se teamă. Să se teamă că el se va retrage din nou, că îşi va forma iarăşi cochilia lui şi că se va închide din nou în ea, cât mai repede posibil.

— Nu te-ai putut căsători cu mine acum cinci ani pentru că eu aşteptam dragoste de la tine, pe vremea aceea. Dar pentru un copil, te-ai putut însura cu mine. Asta este ceva sigur.

— Avem un târg, repetă el.

— Te iubesc.

Cuvintele ei izbucniră ca o grenadă, oprind orice altceva. Lexie îi ridică mâna, strângând-o între degete.

— Nu am de gând să încetez să te iubesc.

Niciun târg nu poate schimba asta.

— Nu vreau să mă iubeşti.

— Ba da, vrei! Şi asta te înspăimântă până în adâncul sufletului, insistă Lexie. Crezi că dragostea mea nu e reală, nu poate fi reală. Nu. Eşti obişnuit să accepţi dragostea nimănui. Nici nu cred că ştii cum.

Cameron îşi smulse mâna.

— Tot ce vreau este ca tu să respecţi înţelegerea noastră, spuse el cu fermitate.

O privea cu o stăruinţă fierbinte. Disperată.

Inima lui Lexie bătea nebuneşte. Nu putea accepta să se întoarcă la înţelegerea lor. Aceea era plasa lui de siguranţă.

— Acel târg a fost o greşeală, Cameron. Nu ceea ce simţim noi unul pentru celălalt.

Libertatea de a-şi mărturisi sentimentele o umplu de curajul de a merge mai departe.

— Înţelegerea a fost o greşeală, încă de la început. Minţeam amândoi şi pe noi înşine şi unul pe celălalt. Eu te iubesc şi tu mă iubeşti. Nu aştept nimic de la tine, Cameron, fără legături. Acea parte a înţelegerii este în regulă. Dar mă interesează sinceritatea, nu am de gând să pretind că nu te iubesc.

Dorinţa din ochii lui îi ardea inima.

— Lexie, şopti el întinzând o mână spre obrazul ei, încet, ezitant. Tu mi-ai oferit întotdeauna prea mult.

Se jucă cu degetele prin cârlionţii mătăsoşi de pe umărul ei, dorind să cedeze în faţa speranţei pe care i-o oferea ea.

— Mai mult decât îţi pot da eu..

Lexie se simţi gâtuită de emoţie.

— Eu nu-ţi cer nimic, Cameron.

Se aplecă spre el şi mâna lui alunecă spre talia ei, trăgând-o mai aproape…

— Ştiu, zise Cameron lângă urechea ei. Tu dăruieşti.

Şi ceea ce dăruia ea, dragostea, avea să fie lucrul pe care el îl putea accepta cel mai greu.

Rămaseră tăcuţi câteva minute, înconjuraţi de umbrele serii care se alungeau, odată cu apusul soarelui roz de deasupra.

— Cameron?

El o strânse drept răspuns, dorind-o aproape de el, având nevoie de căldura ei ca să scape de răceala care simţea că ar fi preluat controlul, dacă Lexie se îndepărta.

— Haide acasă cu mine.

Acasă. Lexie spusese acel cuvânt ca şi cum locul lui ar fi fost acolo, alături de ea. Şi, în momentul acela, el îşi dori ca asta să fi fost adevărat, şi-o dori mai mult decât îşi dorise orice altceva în viaţă.

— Îţi pregătesc cina, spuse ea.

Buzele lui se ridicară, la acea sugestie.

— Iată, te-am făcut să zâmbeşti, îl tachină ea. A fost o glumă. Nu vreau să te otrăvesc. Ida mi-a dat un castron cu ardei, mai devreme. E în frigider.

Cameron se aplecă şi o sărută pe nas.

— Bine, acceptă el, îndepărtând umbrele durerii şi întinzându-se după lumina oferită de Lexie.

Dorind-o..

— Dar numai dacă tot ceea ce trebuie tu să faci este să o încălzeşti.

Lexie zâmbi.

— Promit..

Cameron se întorcea la ea şi o iubea. El nu putea însă să o spună, dar ea trebuia să aibă răbdare, să nu-l forţeze.

Ştia, în adâncul inimii, că el o iubea. Iar vara nu se terminase încă.

Mirosul de ardei, puternic şi picant, plutea prin căsuţă. Lexie amestecă din nou în oală, puse la loc capacul şi opri cuptorul, hotărând că mâncarea era suficient de caldă.

Ei nu-i era foame. Se agitase în jurul oalei timp de douăzeci de minute, doar ca să aibă o ocupaţie.

Cameron stătea la masă, în spatele ei, şi ea îi simţea privirea. După ce se întorseseră la căsuţă, ea începuse să se simtă stingherită, nesigură care era poziţia lor acum, după ce îşi declarase sentimentele adevărate. Nesigură dacă şi căsnicia lor mai rezista..

— Cameron?

Întoarse capul şi îi reîntâlni privirea.

— Mai vrei... mai vrei să faci un copil cu mine?

Văzu ezitarea din ochii lui.

— Dacă nu mai vrei, te înţeleg. Eu am schimbat lucrurile. Nu am fost corectă cu tine atunci când am acceptat asta. Acum vreau să fiu sinceră.

Cameron se ridică şi veni lângă ea, încercuindu-i talia cu braţele şi trăgând-o lângă

el. Lexie fu invadată de parfumul lui moscat, care o înfăşură în dorinţa ce o cuprindea de câte ori o atingea el.

— Şi eu vreau să fiu sincer cu tine, Lexie, şopti el, cu gura lipită de părul ei. Numai că nu ştiu care este adevărul acum. Nu-ţi pot oferi mai mult decât ţi-am oferit întotdeauna, un nume pentru copil, un tată care să ţină la el şi care să facă parte din viaţa lui.

Înghiţi în sec şi o strânse mai tare.

— Aş vrea să pot oferi mai mult. Dar nu pot.

Lexie se retrase puţin, ca să-i privească ochii serioşi.

— Nu te presez. Eu doresc copilul tău. Întotdeauna l-am dorit. Şi nu pe al altcuiva.

Clipi, ca să îndepărteze lacrimile înţepătoare aduse de emoţie în ochii ei.

— Poţi accepta lucrurile aşa cum sunt? întrebă Cameron.

Lexie aprobă din cap, cu inima prea plină ca să poată vorbi în clipa aceea. Cameron îşi dorea să poată oferi mai mult. Numai faptul că ştia asta şi că ştia că el o iubea era suficient pentru acea seară.

— Fă dragoste cu mine, spuse ea.

Cameron o strânse la piept.

— Dumnezeule, Lexie, şi eu o doresc.

Vocea lui era răguşită din *cauza* emoţiei nerostite.

— Acum, strigă ea la pieptul lui. Te doresc. Vreau să-mi arăţi tot ceea ce nu poţi să-mi spui.

Ridică privirea şi văzu strălucirea umedă a ochilor lui, răspunzând la picătura caldă pe care

ea o simţea prelingându-i-se pe obraz.

— Fă dragoste cu mine.

Drept răspuns, Cameron o ridică în braţe, senzaţia oferită de moliciunea corpului ei lipit de al lui făcându-l să se simtă mai bine ca oricând. Nu îşi dădu seama cum ajunse din bucătărie în dormitor, dar se trezi deodată acolo.

Întunericul era destrămat doar de un fascicul din lumina lunii care strălucea pe cearceafurile albe. O aşează încet pe pat.

Începu să-i desfacă nasturii bluzei subţiri cu degete tremurătoare, dar în cele din urmă îi permise să-l ajute. Ea îşi desfăcu bluza, dezvăluind sutienul de dedesubt.

Cameron îl desfăcu încet şi îl dădu jos. Lexie se ridică doar atât cât să poată scoate amândouă articolele. Se lăsă din nou pe spate şi Cameron o privi în ochi, în timp ce îi mângâia sânii plini.

— Am crezut că pot să te uit, spuse el, plimbându-şi degetele pe pielea ei catifelată. Dar nu am reuşit. Niciodată. Cinci ani, nici cinci mii de ani nu ar fi de ajuns.

Nerăbdătoare să-i simtă pielea lipită de a ei, Lexie îi scoase tricoul pe cap. El se ridică puţin ca s-o ajute şi apoi se întinse lângă ea.,

Lexie întinse mână mai jos, spre talia pantalonilor lui scurţi şi îi împinse în jos. Goliciunea lui Cameron o mişca, nu doar în suflet, ci şi în adâncul feminităţii ei. Voia ca el să o umple cu căldura lui, cu dragostea lui.

Cameron îşi scoase pantalonii, apoi se ocupă de ai ei, desfăcând mai întâi nasturii şi apoi fermoarul. Lexie îl ajută să-i scoată blugii scurţi,

împreună cu articolul de lenjerie dantelată.

Duritatea lui fierbinte se umflă lângă coapsa ei. Lexie se întoarse spre el, întinzând mâna spre zona caldă şi înconjurând-o cu degetele. Cameron îi îndepărtă mâna cu un geamăt.

— Nu, Lexie. Vreau ca în seara asta să nu o facem repede.

Îşi lăsă în capul spre sânii ei şi îi supse cu tandreţe, încet. Ea se zvârcoli sub el, cu coapsele lipite de el, zguduindu-l cu ritmul plăcerii ei.

Şi el se mişca împreună cu ea, oferindu-i tot ce ascundea în inimă pentru ea, tot ceea ce nu putea rosti.

Degetele lui îşi croiră drum în căldura ei strânsă, unde Lexie îl aştepta, pregătită, apropiindu-se de el. Îi acoperi gura cu a lui, amuţindu-i gemetele într-un sărut care se adâncea cu fiecare mişcare a coapselor ei.

Rămas fără respiraţie, Cameron îşi lăsă gura să alunece pe obrazul ei, spre bărbie, focul mişcării continue de sub el fiind atât de erotic, încât se temea să nu ajungă şi el la apogeu..

În cele din urmă, amândoi deveniră prea nerăbdători ca să mai aştepte. Cameron se ridică deasupra corpului ei. Intră în ea cu o mişcare lungă, sigură, privind-o tot timpul în ochi.

Perfecţiunea unirii îl copleşi, trecându-l prin toate emoţiile cunoscute. Intră în ea mai repede, luând-o cu pasiunea mistuitoare pe care o puteau crea doar împreună.

Ea ajunse la finalul cutremurător doar cu câteva secunde înaintea lui. Cameron simţi

tremuratul eliberării ei şi apoi îşi eliberă şi el dorinţa, intrând în ea cu o viteză frenetică şi transformându-i gemetele în icnete tremurătoare.

— Te iubesc, şopti ea, şi el se lăsă în pat, lângă ea, îmbrăţişând-o atât de tare încât îi produse durere.

Ea îi răspunse la fel, ştiind că el avea nevoie de asta.

Se rugă ca în noaptea aceea să fi făcut un copil.

Capitolul unsprezece

Cameron se trezi simţind pe obraz o mângâiere uşoară, o atingere fină, cu parfum de căpşuni. Deschise ochii încet, dându-şi seama că adormise cu faţa îngropată în coama şatenă a lui Lexie. Mirosea încântător, a căpşuni, iasomie şi dragoste.

Dragoste. Lexie îi spusese că îl iubeşte, noaptea trecută. Iar el îi spusese, ce anume? Nimic.

Îşi întoarse capul, retrăgându-se din parfumul pătrunzător şi de imaginea ei dormind alături de el. Înghiţi în sec, privind fix tavanul din dormitorul lui Lexie. Ea îi oferise totul, din nou. Şi din nou, el nu avea nimic de dat înapoi..

Lexie dormea liniştită şi împăcată, alături de el. Se întoarse din nou spre ea şi ridică o şuviţă lipind-o de buze şi sărutând-o.

Voia să se agaţe de alinarea pe care i-o oferea ea, de speranţă, de iubire şi vise, pentru

totdeauna. Dar mintea lui aluneca necontrolat în trecut, spre tot ceea ce crezuse el despre sine şi despre iubire, încă de când era suficient de mare ca să-şi amintească.

În clipa aceea, strângând cu putere şuviţa din părul lui Lexie, realiză că ceea ce-l urmărea de cinci ani era ceva mai mult decât simpla amintire a lui Lexie. Erau toate sentimentele lui complicate şi conflictuale despre dragoste, căsnicie şi obligaţii. Lexie adusese toate acele emoţii în centrul atenţiei lui, aşa cum o făcea întotdeauna. Mergând prin casă, amintindu-şi de mama lui şi de atmosfera dureroasă din punct de vedere emoţional a copilăriei lui. Lexie reprezenta personificarea acestora.

Lexie era tot ceea ce el crescuse crezând că nu există, toată puritatea iubirii pe care el nu se aşteptase să o găsească vreodată. Iar el nu fusese niciodată capabil să creadă că era reală, că dacă se întindea şi primea ceea ce oferea ea, nu ar fi dispărut ca un miraj în deşert.

Acum, îşi dorea să întindă mâna şi să ia ceea ce îi oferea încă Lexie. Dar trebuia să aibă şi ei ce să-i ofere. Lexie nu ar fi vrut să-i ofere dragostea ei eternă, fără să primească nimic în schimb, niciodată. Nu puteau continua aşa. Nu prea mult timp. Ea avea să dorească, să ceară, dragostea lui. Cameron gemu şi se îndepărtă de Lexie, dând drumul părului ei şi coborându-şi picioarele peste marginea patului. Trebuia să plece, să-şi limpezească gândurile. Simţea nevoia unei cafele.

În clipa aceea realiză că tensiunea se

întorsese, starea de stres dureros şi continuu, din cauza căruia părăsise Washington-ul.

Dar nu de Washington avusese nevoie să scape, îşi spuse cu amărăciune. Trebuia să scape de el însuşi. Şi nu avea cum să facă asta.

Se întorsese în Blossom cu speranţa slabă că va găsi un mod de a-şi linişti viaţa tensionată, prin amintirea fericirii copilăriei trăite în acel. Orăşel: pădurile, pârâul, Ida… şi Lexie. Ignorase în asemenea măsură părţile dureroase ale vieţii lui: mama, casa galbenă, durerea despărţirii de Lexie, încât se autoconvinsese că se putea întoarce fără să fie afectat de trecut.

Se autoconvinsese că se putea căsători cu Lexie şi că îi putea face un copil, fără să simtă nicio emoţie. Iar aceea era, cu siguranţă, cea mai mare dintre numeroasele minciuni pe care şi le spusese singur.

Se opri şi îşi ridică pantalonii scurţi şi tricoul de pe podea. Îşi puse pantalonii şi îşi aruncă tricoul peste braţ.

Ieşi încet din dormitor, având grijă să nu o trezească pe Lexie. Nu era pregătit încă să dea ochii cu ea, cu dragostea pe care o văzuse în privirea ei.

Durerea din sufletul lui era o rană care nu se închisese niciodată, o rană atât de veche, încât nici nu-şi mai amintea cum era când nu o avea. Şi nu-şi putea imagina o vreme în care acea rană ar fi încetat să mai existe.

Recunoscu că se temea de momentul în care rana avea să dispară, pentru că ea îl proteja de necunoscut. Îl proteja de Lexie şi de posibilitatea

ca ea să înceteze vreodată să-l mai iubească.

Soneria telefonului din camera de zi puse capăt şuvoiului gândurilor lui Cameron. Acesta se lăsă pe canapea şi ridică receptorul de pe masa de alături. Puse tricoul jos, lângă el.

— Cameron?

— Phil.

Cameron îşi duse o mână la frunte, în timp ce se apleca în faţă, cu cealaltă ţinând telefonul lipit de ureche. Nu ştia a cui voce se aştepta să o audă, dar în mod sigur nu pe a editorului lui. Viaţa din Washington era undeva departe, detaşată de tumultul de emoţii prin care trecuse de la întoarcerea în Blossom.

— Ce s-a întâmplat?

— O mulţime de lucruri. Sper că te-ai odihnit.

În vocea gravă a lui Phil se simţea o nuanţă de entuziasm pe care Cameron o recunoscu imediat. Se întâmpla ceva, şi era vorba de ceva mare.

— De ce? Ce se întâmplă?

— E vorba de Hampton, spuse Phil, referindu-se la un senator respectat, cu trei mandate, în legătură cu care Cameron începuse să facă investigaţii, înainte de vacanţa lui impusă. E pe cale să sară în aer.

— Ce s-a întâmplat?

Cameron se ridică, devenind dintr-o dată febril, în ciuda orei matinale şi a lipsei cafelei.

— Poliţia din Washington l-a arestat pe asistentul lui principal, noaptea trecută, pe Tom Bennet. A încercat să agate o poliţistă care lucra

sub acoperire.

Râsul lui Phil ajunse la el prin legătura telefonică.

— Cea mai bună parte este că înainte să se ofere să-i plătească serviciile, a dus-o într-o cameră de hotel şi a început să pălăvrăgească despre şeful lui, care a făcut rost de o grămadă de bani suplimentari în ultima vreme, şi cum el nu s-ar supăra să aibă o parte din ei.

Cameron zâmbi.

— El şi Hampton se merită unul pe celălalt, spuse. Cât a pălăvrăgit?

— Doar că Hampton are aranjat ceva cu un lobbyist, zise Phil, *tonul* lui devenind profesional. Dar poliţia a luat totul foarte în serios, şi la el o vor face şi restul ziarelor. Fiecare reporter din oraş va fi pe urmele acestei afaceri ca un câine turbat după un os. Trebuie să vii aici, Cameron. Eşti singurul care ai pe cineva infiltrat în personalul lui Hampton.

Cameron îngheţă. Să o părăsească pe Lexie, Blossom-ul, acum?

— Mă asculţi, Cameron?

— Te ascult, Phil.

Mâna cu care ţinea receptorul i se umezise.

— Credeam că mai am o lună.

Să plece. Tocmai se gândea că trebuia să plece, să-şi limpezească gândurile. Ce altceva mai bun putea face ca să fugă de Blossom, decât să se întoarcă la agitaţia din Washington?

Lexie, erotică, sexy, dulce Lexie. Imaginea ei îi ardea mintea, tulburându-i gândurile.

— Poţi să-ţi mai iei o lună liberă, după ce

apare povestea, oferi Phil. Nimeni nu ştie mai bine ca mine că ai nevoie de odihnă, Cameron. Dar, hei, pari să te simţi minunat, după voce! A trecut o lună. Te simţi mai bine, nu-i aşa?

Cameron îşi închise ochii, strângându-i. Exact. Se simţea mult mai bine.

— Sigur, zise el.

— E cea mai mare poveste a anului, iar tu ştii ăsta, zise Phil. Se pare că ai ceva împotrivă. Nici măcar nu ai vrut această vacanţă, de la început. Nu voiai să laşi articolul. Iar acum, când totul fierbe, nu vrei să te întorci?

Camerei îşi umezi buzele uscate dintr-o dată. Şi-o aminti pe Lexie, dormind inocentă şi frumoasă, în lumina dimineţii. Avea senzaţia că simţea încă parfumul ei proaspăt, de iasomie.

— Tu eşti cel care ai început asta, încă de pe vremea când nimeni altcineva n-ar fi crezut că Hampton ar face ceva ilegal, chiar dacă ar fi fost vorba de traversarea străzii pe roşu, continuă Phil. Dacă nu vii aici ca să-ţi faci sursa să spună cine îl plăteşte pe Hampton şi pentru ce vot, atunci o va face altcineva, de la o altă agenţie de ştiri.

„Te iubesc.” Cameron auzea cuvintele lui Lexie acoperindu-le pe ale lui Phil. Simţea tensiunea bătându-i puternic în cap, vibrându-i pe gât şi pe muşchii umerilor.

— Trebuie să mă întorc imediat? întrebă Cameron, trăgând de timp, cu mintea încă înceţoşată. Astăzi?

— Da, la naiba, astăzi! Nici măcar nu ştim câţi alţi senatori ar putea fi implicaţi.

— Phil aproape că striga acum.

— Ce te reţine? S-ar putea ca acesta să fie cel mai mare articol din cariera ta.

Carieră. Adăpostul oferit de munca lui. Acolo se retrăsese întotdeauna şi ea îl primise mereu ca într-un paradis sigur, liniştit, lipsit de emoţii.

Din hol se auzi un foşnet uşor. Ridică privirea şi o văzu pe Lexie, îmbrăcată cu un halat alb, pufos, cu părul răvăşit de noaptea petrecută împreună. Stătea tăcută, privindu-l, cu ochii căprui măriţi, cu buzele întredeschise.

Cameron îşi dădu seama că ea auzise Sfârşitul conversaţiei. Iar în ochii ei vedea toată dragostea care strălucise pentru el în lumina lunii şi toată nevoia care mocnea acolo, aşteptând, dorind.

Cameron îşi îndepărtă privirea. Nu putea să o privească în ochi când spuse:

— O să iau avionul din Atlanta, diseară.

O auzi pe Lexie inspirând brusc.

— Nu, diseară, repetă el, răspunzând la obiecţia rapidă a lui Phil. Nu pot pleca mai devreme.

Nu putea lipsi de la petrecerea dată de ziua Idei. Îi promisese bătrânei că va fi acolo.

Şi trebuia, cumva, să o facă pe Lexie să înţeleagă că trebuia să plece, că era cea mai bună soluţie pentru ea, ca şi pentru el. Ea recunoscuse că înţelegerea lor se încheiase şi Cameron ştia că locul lui nu mai era acolo, alături de ea. Încercase, noaptea trecută şi sperase. Pentru foarte puţin, timp. Dar, în lumina crudă a zilei, îşi dădea seama că nu-i

putea oferi lui Lexie ceea ce dorea ea. Şi că era mai bine să plece imediat, decât să rămână şi să o rănească mereu, zi de zi, în luna care urma.

Nu mai putea suporta să o rănească.

După ce îl linişti încă de câteva ori pe Phil, puse receptorul înapoi în furcă. Întoarse încet capul spre Lexie. Ea se învârti pe călcâie şi intră în bucătărie. O găsi turnând apă în filtrul de cafea de lângă chiuvetă, stând cu spatele la uşă. Lexie puse carafa la locul ei, rămânând cu spatele la el şi stând cu faţa spre fereastra pe care se vedea dimineaţa însorită din curte, îşi ţinea braţele la piept, ţinând halatul strâns în jurul ei. ,

Sunetul slab al paşilor lui Cameron pe linoleumul din bucătărie îi spuse că el se afla acolo. Ar fi vrut să se întoarcă, să-şi arunce braţele în jurul lui şi să-i implore să nu plece. Durerea pătrunzătoare din inimă ameninţa să o sufoce, strângându-i pieptul sub povara ei.

— Lexie, îi rosti el numele cu blândeţe, încet, ca o mângâiere.

Şi ea îşi aminti cum îi rostise el numele în noaptea trecută, cu pasiune şi dorinţă. Şi dragoste.

Fusese atât de sigură că era dragoste. Fusese dragoste. Ştia asta.

Se întoarse cu faţa spre el şi descoperi că se afla doar la câţiva centimetri de el. Ochii lui albaştri o priveau fix.

— Lexie, îi rosti el numele din nou, numai că de data acesta semăna mai puţin cu o mângâiere.

Era mai mult un la revedere.

— Pleci, zise ea, surprinsă de uniformitatea tonului ei, când se aştepta ca cuvintele să iasă slabe şi tremurate, aşa cum era sufletul ei.

Dacă se mai străduia puţin, probabil că ar fi reuşit să sune ca şi cum nu i-ar fi păsat deloc.

Exact.

— Da.

Cameron îşi ridică mâna, ca şi cum ar fi vrut să o atingă. Ea se retrase, cu pielea arzându-i numai la gândul că el o va atinge. Nu suporta asta, nu, după noaptea trecută. Nu, după ce trăiseră împreună orele cele mai pline de pasiune şi de emoţie din viaţa ei. Nu acum, când era evident că el o părăsea din nou.

Cameron îşi lăsă mâna în jos, remarcându-i tresărirea. Prin ochii lui trecu o expresie rănită, care dispăru repede, lăsând în urmă aceleaşi orbite de nedescifrat pe care ea şi le amintea demult.

Nu erau ochii bărbatului care făcuse dragoste cu ea noaptea trecută. Ochii care îi arătaseră că el o iubea.

— De ce?

Lexie se retrase spre bufet, întorcându-se uşor ca să se uite la filtrul care clocotea. Cafeaua fâsâia încet în cană, destrămând liniştea din casă.

— Un articol, explică calm Cameron. Lucram la un potenţial scandal de mită, înainte să vin în Blossom. Atunci nu ştiam că va ieşi ceva. Dar acum…

— Slujba ta. Înţeleg.

Lexie întinse mâna şi deschise un dulăpior, de unde scoase o cană. Pulsul îi bubuia în vene şi îi venea greu să menţină un ton echilibrat.

— Înţeleg. Treaba ta de aici s-a încheiat, bine înţeles. Aşa că de ce să nu treci la alte afaceri, mai presante?

Auzi amărăciunea din propriul ei ton, în timp ce punea cana pe bufet, în faţa filtrului aburind.

— Nu e vorba de asta. Cameron o prinse de încheietura mâinii şi o trase spre el.

— Uită-te la mine…

Ea îşi ridică privirea spre el şi Cameron îi dădu drumul la mână.

— Îţi jur că nu e vorba de asta. — Atunci, ce este? întrebă Lexie. Nu îmi este clar.

Îşi înfrână lacrimile care îi înţepau ochii.

— Cine a fost cel de noaptea trecută, cel care a făcut dragoste cu mine? Cine?

— Nu ţi-am făcut nicio. Promisiune, noaptea trecută.

— Bineînţeles că nu mi-ai făcut. Tu nu faci promisiuni. Ştiu asta foarte bine.

Lexie se răsuci, îndreptându-şi privirea spre fereastră, prin ceaţa lacrimilor.

Durerea ei pătrundea şi în inima lui Cameron. Nu ar fi trebuit să se întoarcă în Blossom niciodată. Nu făcuse altceva decât să o rănească din nou.

— Nu vreau să te rănesc, spuse el încet.

Ea se întoarse spre el.

— Ei bine, reuşeşti destul de *bine.*

Îşi muşcă buza de jos, oprind-o din tremurat. Apoi adăugă în şoaptă, privind în jos:

Spune-mi de ce pleci. Mai aveam încă o lună.

Vocea ei sună spart la ultimul cuvânt..

— Ţi-am spus…

— Nu! strigă ea, privindu-l din nou în ochi. Am crezut asta acum cinci ani, dar nu o mai cred şi astăzi, Cameron.

— Este adevărul.

— Iar noaptea trecută, întreaga lună care a trecut, nu a însemnat nimic pentru tine? Şi acesta este un adevăr? izbucni Lexie, lăsându-şi furia să-i domine durerea.

În lumina rece a bucătăriei, noaptea care trecuse abia dacă i se mai părea reală lui Cameron. Cu ochii minţii o vedea pe Lexie în lumina lăptoasă a lunii, dulceaţa ei în braţele lui liniştind, dăruind, deschizându-se total pentru el.

Dar şi cerând. Chiar dacă ea nu putea recunoaşte asta, Cameron ştia că mereu cerea acelaşi lucru *şi* de la el.

— Noaptea trecută a fost…

— Ce a fost? întrebă Lexie.

Pentru ea, fusese dragoste şi speranţă, tot ceea ce îi fusese luat cu cinci ani în urmă, în ziua în care o părăsise Cameron. Iar acum el i le lua. Din nou.

Cameron clătină din cap.

— De nedescris, spuse, în cele din urmă, cu tandreţe. Lexie, îi şopti el numele, apropiindu-se ca să îi mângâie obrazul cu degetele.

De data aceasta, ea nu tresări, permiţând atingerii lui să-i traseze conturul feţei ei, evocând un răspuns dureros în inima ei.

— Noaptea trecută a fost Lexie. A fost tot

ceea ce eşti tu pentru mine şi ceea ce ai fost întotdeauna. Ceva ce nu se poate descrie. Ceva de necrezut.

— Da? şopti ea..

Filtrul de cafea scuipă ultimele picături şi se lăsă tăcerea.

— Pleci pentru că nu poţi crede, pentru că nu crezi în noi?

Cameron îşi lăsă mâna să cadă.

— Ţi-am spus de ce plec. Tu ai văzut întotdeauna mai mult decât este în noi, în mine.

— Iar tu vezi întotdeauna mai puţin, replică ea, ridicând din nou vocea.

— Eu văd realitatea, ripostă Cameron. Văd doi oameni care au făcut o înţelegere, o căsătorie care nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată.

Se retrase de lângă ea, de vraja pielii ei catifelate şi a ochilor vulnerabili.

— Am fost de acord că nu vor exista sentimente, legături, spuse el clătinând din cap. Noaptea trecută am recunoscut amândoi că înţelegerea noastră ne-a explodat în faţă.

Sau, mai bine zis, explodase în inima lui.

— Acesta este adevăratul motiv pentru care pleci.

Cameron îşi îngustă ochii.

Nu am greşit în legătură cu ceea ce s-a întâmplat între noi noaptea trecută, Cameron, continuă Lexie, cu o voce tot mai puternică, pe măsură ce încrederea în cuvintele ei creştea.

Văzuse adevărul în ochii lui, noaptea trecută. Nu se înşelase. Nu era posibil să se fi înşelat.

— Noaptea trecută m-ai iubit. Poate că nu ai reuşit să o spui în cuvinte, dar mi-ai arătat-o.

Cu fiecare sărut tandru, cu fiecare mângâiere arzătoare şi prin foamea cu care venise la ea, Cameron îi dovedise că o iubea. Lexie ştia asta, în adâncul inimii.

— Ai dreptate.

Pulsul ei se iuţi la cuvintele lui Cameron, iar ochii se repeziră spre ai lui, cu o speranţă bruscă.

— Ai dreptate că nu plec numai din cauza slujbei.

Ea aşteptă, încordată.

— Ai spus că poţi accepta lucrurile aşa cum sunt, dar nu poţi. Ai spus că nu vrei… mai mult, dar ceri asta. Poate că nu direct, dar o ceri, cu ochii, cu inima, cu fiecare atingere dulce.

Inima lui Lexie se prăbuşi. Crezuse, pentru câteva secunde pline de speranţă, că el va recunoaşte că o iubea. Se înşela.

— Eu nu… începu ea, dar emoţia îi încleştă gâtul, împiedicând-o să continue.

— Ba da, spuse Cameron, inspirând adânc şi apoi expirând încet. Tu ceri, iar eu nu pot oferi.

Privirea lui se îndreptă pătrunzătoare spre ea.

— Trebuie să înţelegi că nu pot rămâne.

— Nu văd de ce, şopti ea, încercând să nu arate în voce disperarea pe care o simţea.

— Nu pot rămâne cu tine, ca să te rănesc. Nu am dreptul să stau cu tine, când nu îţi pot oferi ceea ce ai nevoie, ceea ce meriţi.

În ochii ei sclipiră lacrimi. „Nu plânge”, o

rugă Cameron în gând. Îi era deja teamă să se desfacă în bucăţi. Dacă Lexie plângea…

— Ai dreptate.

Cuvintele ei umplură aerul cu durerea care răzbătea din ele.

— Eu vreau să mă iubeşti.

— Iar eu nu vreau să te rănesc, spuse el.

Lexie îşi înghiţi nodul din gât, agăţându-se disperată de puterea care îi rămăsese.

— Îţi e frică să nu te răneşti pe tine, Cameron, îl acuză ea încet. Mă iubeşti. Ştiu asta. Şi fugi, la fel cum ai fugit acum cinci ani. Suntem prea apropiaţi. Din nou. Singurul mod în care poţi scăpa este fuga.

Aşteptă ca el să nege sau măcar să pretindă că nu fugea de ea, că nu îi respingea dragostea. Cameron rămase tăcut.

— Atunci, pleacă, strigă ea, furia fiind singurul lucru care o oprea să cedeze în faţa valului de panică sufocantă. Pleacă!

El o privea fix, aproape orbit de furia care crescuse între ei.

— Nu ar fi trebuit să mă întorc, şopti Cameron.

— Nu, nu ar fi trebuit, îl aprobă ea cu amărăciune.

Se întoarse cu spatele la el, în timp ce primele lacrimi începură să-i curgă pe obraji.

— De data asta nu-mi mai cere să te aştept.

Ultimele cuvinte fură rostite atât de încet, încât

Cameron le auzi cu mare efort, dar când le înţelese, ele i se gravară în suflet. Lexie îi

spunea clar, fără termeni echivoci, că dacă va pleca, ea nu va mai fi acolo pentru el, când se va întoarce.

Cameron fugea. Ştia că ea avea dreptate. Lexie îl cunoştea atât de bine, în anumite privinţe. Ceea ce nu reuşea să înţeleagă era motivul de care fugea el.

— Lexie, începu Cameron, dar nu-şi încheie propoziţia, neştiind cum să o facă.

Între ei se aşternu tăcerea. Apoi, el spuse, încet:

— Îţi las cartea mea de vizită. Are pe ea numărul de telefon de la birou şi cel de acasă. Dacă se întâmplă ceva, dacă ai nevoie de mine…

Lexie rămase cu spatele la el, rigidă, neclintită.

— Dacă eşti însărcinată…

— Te anunţ, spuse ea pe un ton jos şi rece, tot cu spatele la el. La revedere, Cameron se retrase cu spatele, ocolind masa de bucătărie. Remarcă ardeiul de noaptea trecută rămas pe cuptor. Neatins. Neterminat, ca atâtea alte lucruri dintre el şi Lexie, lucruri care păreau acum că vor rămâne neterminate pentru totdeauna.

— Voi fi la petrecerea Idei, spuse încet, din pragul uşii.

— Bine. Asta o va face fericită.

Lexie spunea cuvintele răspicat, cu faţa spre fereastră.

Îşi dădu seama când el ieşi din cameră, în cele din urmă. Fiorul magnetic dispăruse. Cameron plecase.

Lexie dădu drumul la apă rece şi îşi cufundă ambele mâini în şuvoiul îngheţat. Îşi stropi faţa cu apă. Lichidul rece îi amorţi pielea şi ochii, oprind curgerea lacrimilor.

Dar nici măcar un aisberg uriaş nu ar fi reuşit să stingă durerea din inima ei.

— Nu, nu, nu acolo. Aici.

Ida arătă imperios spre locul exact de pe masa lungă, unde voia ca Lexie să pună tava cu prăjituri pe care o ţinea în mână.

— Da. Exact acolo.

Lexie puse tava în poziţia indicată şi oftă. Ida fusese nervoasă toată dimineaţa, agitându-se şi făcându-şi griji pentru toate detaliile petrecerii.

Oaspeţii trebuiau să sosească la amiază, casa rămânând deschisă tot timpul după-amiezei şi partea de început a serii. Frigiderul era plin cu sandvişuri şi salate, care aşteptau să fie scoase când începea

Un gest tandru petrecerea, iar în bucătărie aşteptau nenumărate tăvi cu prăjituri şi dulciuri făcute în casă. Un tort uriaş, cu două etaje, decora centrul mesei.

— Lexie suporta fără comentarii modul frenetic în care Ida aranja şi rearanja totul, uşurată că măcar ceva îi ţinea mintea ocupată, nelăsând-o să se gândească la Cameron şi la plecarea lui iminentă. Dacă îşi permitea să se gândească la el, chiar şi pentru o clipă, se temea că ar fi izbucnit în lacrimi. Şi refuza să facă asta.

Din fericire, Ida îi dăduse de lucru lui Cameron cu aranjatul meselor şi scaunelor de afară. Lexie reuşise să-l evite total, de la

conversaţia lor din acea dimineaţă. Se îmbrăcase cu rochia ei de plajă roz, prăfuită şi alergase acasă la Ida cât mai devreme posibil, dorind să-şi găsească o ocupaţie. Dorind să fie cât mai departe posibil de Cameron.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Ida. Unde sunt prăjiturile de ciocolată, scumpo? Trebuie să le scoatem. Sunt favoritele lui Harry.

Lexie o privi examinator pe mătuşa ei şi zări sclipirea anticipativă a ochilor ei, la menţionarea numelui lui Harry.

— Ida, începu Lexie. Nu vreau să fii dezamăgită. Ştii că Harry nu vine.

Sclipirea îndurerată din ochii Idei răsună ca o coardă rezonantă în inima lui Lexie. Se întrebă, dintr-o dată, dacă şi ea va continua să-l aştepte pe Cameron, când va împlini şaptezeci şi cinci de ani. Gândul o deprimă şi îl îndepărtă rapid.

Ea nu-l va aştepta deloc pe Cameron, cu atât mai puţin încă patruzeci şi cinci de ani din clipa aceea. Trebuia să meargă mai departe, fără el.

Nu voia să ajungă ca Ida, aşteptând pe cineva care nu vrea să vină niciodată. Se concentră asupra bătrânei, ignorând durerea care îi însoţise hotărî rea.

— Harry vine, scumpo, insistă Ida, repezindu-se la bucătărie. Unde am pus şerveţelele? murmură ea.

Lexie o urmă, prinzând-o de braţ şi oprind-o.

— Ida, a spus că nu va veni. Şi nu am mai auzit nimic de el de atunci.

— Trebuie să ai credinţă, draga mea, spuse

Ida, calmă.

Lexie îşi ridică sprâncenele. După atâţia ani care trecuseră de când Ida nu-l m-ai văzuse pe Harry, Lexie nu reuşea să găsească nimic ce i-ar fi dat bătrânei credinţa că Harry va apărea la petrecerea ei.

— Credinţă? Credinţă în ce? o întrebă Lexie, enervată de aparenta incapacitate a Idei de a accepta adevărul.

— În dragostea adevărată, scumpa mea. În ce altceva? spuse Ida radioasă, după care se întoarse şi începu să pregătească o altă tavă.

Lexie oftă.

— Lexie.

Numele ei fusese rostit de o voce joasă şi blândă, din pragul uşii.

Cameron.

Lexie nu voia să se întoarcă şi să privească în ochii aceia albaştri intens. Continua să o privească pe Ida care aranja bucăţile de prăjitură tăiate în formă de batoane, de pe tavă. Ida îl salută pe Cameron fără să se întoarcă, fiind pe deplin concentrată asupra muncii ei.

— Lexie, strigă el din nou. Am nevoie de tine aici pentru câteva minute. Te rog.

Avea nevoie de ea. Chiar aşa.

— Sunt sigur că te poţi descurca singur cu scaunele şi mesele acelea, zise Lexie cu indiferenţă. Stai, lasă-mă să te ajut cu tava, Ida.

— Nu, nu, insistă Ida. Du-te şi vezi ce îi trebuie lui Cameron, spuse ea, îndepărtând-o pe Lexie cu o fluturare a mâinii.

Lexie se răsuci, împotriva propriei voinţe.

Cameron stătea pe veranda din spate, aplecându-se în faţă, în bucătărie. Ea încercă să nu-l privească în ochi.

— Ce este?

— Vrei să vii afară? Te rog.

Cameron aşteptă. În cele din urmă, ea îl privi. Se schimbase de pantalonii scurţi pe care-i purtase mai devreme, *într-o* cămaşă de bumbac albă, cu nasturi, şi nişte blugi albaştri, traşi peste cizme. Senzualitatea lui naturală produse iuţirea instantanee a pulsului lui Lexie.

Ea îşi aminti modul în care practic îşi rupseseră hainele unul celuilalt, înainte de ultima petrecere a Idei, terminându-se într-un târziu, aşa încât să poată…

„Opreşte-te”, se avertiză singură. Trebuia să rămână indiferentă, detaşată. Funcţională. Era singurul mod în care putea rezista până la sfârşitul zilei.

— Ce îţi trebuie? spuse ea, accentuând cu sarcasm ultimul cuvânt, în timp ce trecea pe lângă Cameron.

Îşi spuse că parfumul lui familiar, moscat, nu mai avea niciun efect seducător. Păşi afară din umbra răcoroasă a verandei, simţind nevoia căldurii soarelui, a parfumului puternic de caprifoi şi a adierii uşoare a vântului.

Cameron închise uşa din spate şi merse lângă Lexie, în grădină. Ochii ei de topaz îl înfruntară. Soarele dimineţii era deasupra lor, trimiţând raze strălucitoare pe pletele brune ale lui Lexie şi transmiţând o strălucire blândă umerilor ei goi. Rochia de plajă decoltată

descoperea pielea catifelată pe care o atinsese el, doar cu câteva ore înainte.

— Ei bine? îl îndemnă ea nerăbdătoare, cu mâinile în şolduri.

Vântul uşor răvăşea ziarele care acopereau mesele de afară.

Cameron se scutură.

— E vorba de Harry. E aici.

Capitolul doisprezece

— Cum? zise Lexie, cu ochii mari. Cum adică, e aici?

Aruncă o privire în jur. Curtea, plină de şiruri de mese, era goală şi tăcută.

— L-am văzut venind cu maşina, acum câteva minute, explică Cameron. Vrea să vorbească cu noi. Ne aşteaptă în căsuţă.

— Nu-mi vine să cred, şopti ea.

Întâlni pentru prima dată direct privirea lui Cameron şi găsi acolo toată blândeţea şi tandreţea pe care o văzuse în noaptea precedentă.

— Poţi să crezi, spuse el.

Apoi masca alunecă din nou la locul ei şi el îşi îndepărtă privirea, îndreptând-o spre căsuţă.

— Haide.

Porni pe pajişte înaintea lui Lexie şi ea îl urmă, forţându-se să stăpânească creşterea bruscă a emoţiei care o sugruma. Acum trebuia să se gândească la Ida. Şi la Harry. Nu la ea şi la Cameron.

Harry era în salonaşul mic al căsuţei, stând

pe marginea canapelei şi jucându-se nervos cu degetele. Îşi ridică privirea şi ochii lui cenuşii îi priviră pe Lexie şi pe Cameron, care intrau. Se ridică să o salute pe Lexie, strângându-i mâna cu fermitate, deşi cu o palmă puţin umedă, după care se aşeză din nou.

— Nu sunt sigur că trebuia să vin, spuse Harry, plimbându-şi privirea de la Cameron la Lexie şi înapoi. Dar nu am mai putut rezista. Poate că e vorba doar de curiozitate. Dar ea şi-a dat osteneala şi v-a trimis să mă căutaţi şi de atunci nu am reuşit să mă opresc să mă gândesc la ea. Nu-mi iese din minte faptul că nu s-a căsătorit niciodată cu băiatul Hunt.

Clătină din cap.

— Trebuia să vin.

— Mă bucur să aţi făcut-o, spuse repede Lexie. Vă rog, haideţi să o vedeţi pe Ida. Va fi foarte fericită.

— Nu ştiu, o întrerupse Harry. A trecut mult timp. Nu mai sunt tânărul pe care şi-l aminteşte ea, zise el ezitând. Şi ceea ce s-a întâmplat în trecut, nu-i va veni uşor să audă adevărul. Nu vreau să o rănesc. Dar nu-mi pot explica de ce am plecat fără să-i spun adevărul.

Privea fix în podea, posomorât.

— Ce vreţi să spuneţi? îl întrebă Cameron.

Harry îşi ridică privirea. În ochii lui cenuşii ardea o durere adâncă..

— Ştiţi, pe vremea aceea lucram la fermă, cu tatăl meu, începu el încet, cu o voce joasă şi uniformă. Cred că m-am îndrăgostit de Ida din prima clipă în care am văzut-o. Se spune că nu

există dragoste la prima vedere, dar există. Am fost vrăjit, dar pentru totdeauna.

Harry zâmbi, înainte să continue.

— Dar tatăl ei... el nu era fericit la ideea că fiica lui s-ar căsători cu un angajat. Trecusem prin oraş în căutare de lucru şi domnul Barret mă primise. Dar nu mă voia ca ginere.

Lexie îl privea fix, nereuşind să-şi desprindă privirea de faţa obosită şi ridată a lui Harry. Din cuvintele lui răzbătea o tristeţe adâncă, o notă de adevăr şi de durere mult timp ascunsă. Simţea în suflet o compasiune profundă pentru tot ceea ce pierduseră el şi Ida.

— El v-a forţat să plecaţi, şopti ea.

Harry aprobă din cap.

— I-am cerut mâna fiicei lui. I-o cerusem deja Idei, dar nu voiam să-i ofensez tatăl.

Se opri.

— Deci, i-aţi spus că vreţi să vă căsătoriţi cu Ida, îl îndemnă Cameron.

Harry ridică din umeri.

— Nu am reuşit nimic încercând să fiu corect. Domnul Barret nu a acceptat. A spus că nu-şi va mărita unica fiică cu un lucrător la fermă. Am încercat să-l conving, spunându-i cât de mult o iubeam pe Ida, dar a fost de neclintit, l-am spus că putea să mă concedieze, dacă voia, dar că nu aveam de gând să părăsesc oraşul. Nu atâta timp cât Ida mă dorea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lexie.

El se opri şi oftă.

— Atunci mi-a spus că o va renega pe Ida. Şi nu doar financiar. A spus că va fi alungată din

familie, ca şi cum nu s-ar fi născut niciodată, dacă se căsătorea cu mine. Că el nu-i va mai vorbi niciodată şi că nu-i va permite să-şi vadă mama.

— Groaznic, spuse cu blândeţe Lexie.

Îi aruncă o privire lui Cameron. Acesta îl privea fix pe Harry.

— I-am spus că nu puteam crede că îşi va răni astfel fiica, continuă Harry. El a zis că eu eram cel care o rănea şi că dacă o iubeam cu adevărat, era mai bine să plec. Am refuzat şi atunci am făcut înţelegerea.

— Ce înţelegere? întrebă Cameron.

— El îl cunoştea pe preşedintele unui colegiu din Virginia, spuse Harry. Mi-a spus că dacă plec de acolo şi fac şcoala, va lua în considerare cererea mea de a mă căsători cu fiica lui. S-a oferit să-mi plătească drumul, iar eu nu trebuia decât să păstrez secretul înţelegerii noastre. Să nu-i spun Idei.

Se opri.

— Şi aţi fost de acord? îl îndemnă Cameron, văzând ezitarea lui Harry.

Harry îşi mai frecă o vreme mâinile, privind în podea, ca şi cum i-ar fi fost ruşine.

— Nu ştiam ce altceva să fac. Avea dreptate, nu voiam ca Ida să sufere. Aşa ca i-am spus Idei că economisisem nişte bani şi că mă voi întoarce la ea când terminam şcoala. La început nu a fost prea fericită, dar a fost de acord să aştepte.

Îşi ridică privirea spre Lexie şi adăugă:

— Nu i-am spus niciodată de rolul tatălui ei în toate acestea.

— Dar de ce nu aţi mai luat niciodată legătura cu ea? întrebă Lexie, încruntându-se.

— Am făcut-o! insistă Harry, l-am scris pe tot parcursul primului an, iar ea nu mi-a răspuns niciodată. Nu aveam cum să vin aici în vizită, ca să o văd. În cele din urmă, am încetat să-i mai scriu. Nu ştiam ce să cred.

Gura lui se strânse.

— Apoi, într-o zi, am găsit în corespondenţă un articol tăiat din *Blossom Bugle.* Era un anunţ al logodnei Idei cu Robby Hunt. Tot cam pe atunci, domnul Barret a încetat să-mi mai plătească taxele. Din fericire, am reuşit să obţin o bursă şi să-mi termin studiile.

— Dar nu s-a căsătorit niciodată cu Robby Hunt! strigă Lexie. A fost de acord să se căsătorească cu el doar ca să-i facă plăcere tatălui ei. Nu a încetat niciodată să vă iubească.

Harry îşi îngustă ochii.

— Nu. Nu mi-a răspuns niciodată la scrisori.

— Pariez că n-a primit niciuna din scrisorile dumneavoastră, spuse Cameron.

Se ridică în picioare şi îi făcu semn bătrânului.

— Haide, Harry. Ida este cea căreia trebuie să-i spuneţi toate acestea. Nu noi.

Harry se ridică, dar părea prins în rădăcini în podeaua căsuţei.

— Nu sunt sigur, zise el.

— Ştie că veniţi, îi spuse Lexie cu blândeţe. Vă aşteaptă. Vă aşteaptă de mai mult de cincizeci de ani.

— Cum putea să ştie că voi veni?

Pe faţa lui Harry îşi făcuse loc uimirea.

Lexie clătină dip cap.

— Nu ştiu. Darea ştie.

Făcu o pauză şi apoi adăugă:

— Vă rog, haideţi să o vedeţi.

Harry ezita încă. Inspiră adânc şi apoi expiră.

— Bine, spuse el. Sunt pregătit.

Îşi îndreptă spatele, cu ochii cenuşii strălucind. Cameron îi făcu un semn aprobator din cap şi porniră toţi trei pe peluză.

Cameron ţinu uşa deschisă. Lexie intră prima, urmată de Harry şi Cameron. Ida stătea cu spatele, la uşă, făcându-şi de lucru cu o tavă de prăjituri. Harry îngheţă când o văzu şi Cameron fu nevoit să-l împingă pe bătrân cu fermitate înainte.

— Ida?

Vocea blândă a lui Harry traversă încet liniştea din bucătărie. Ida se întoarse într-o mişcare lentă. Zâmbetul îi trecu din ochi pe buze. Harry se apropie I de ea. Ida rămase nemişcată şi el îi puse cârciumăreasa după ureche, cu degetele tremurătoare.

— Aştept de mult timp să-ţi pun din nou flori în păr, zise el, cu un uşor tremur al vocii.

— Şi eu la fel, şopti Ida.

Pe obraz îi alunecă o lacrimă.

Lexie îi auzi pe primii sosiţi urcând pe aleea din faţă.

— Mă ocup eu de oaspeţi, zise ea, fără să se adreseze cuiva anume.

În clipa aceea, se îndoia că o asculta cineva.

Ida şi Harry păreau total absorbiţi unul de celălalt. Aruncând o privire peste umăr, îl văzu pe Cameron în pragul uşii, cu o expresie ciudată pe faţă.

Lexie îşi deprinse privirea de la Cameron şi ieşi grăbită din bucătărie, îndreptându-se spre uşa din faţă. Trebuia să se concentreze asupra petrecerii. Simţi o uşurare vinovată în clipa în care părăsi bucătăria. Oricât de fericită era pentru Ida, îi venea greu să vadă dragostea care strălucea între mătuşa ei şi Harry Tate.

Nu astăzi. Acum, când Cameron o părăsea. Acum, când întreaga lume se prăbuşea în jurul ei.

Trebuia să reuşească să treacă de următoarele câteva ore,

Cameron o observă pe Lexie ieşind şi lăsând în urmă parfumul ei seducător de iasomie. Privi în urma lui, remarcând legănatul şoldurilor ei în timp ce ieşea din bucătărie şi traversa salonul spre uşa din faţă.

— Ştiam că o să vii.

Cuvintele Idei îi întoarseră din nou atenţia în bucătărie. Cameron se retrase cu spatele, ieşind pe verandă, ca să le acorde intimitatea dorită Idei şi lui Harry.

— Nu am încetat niciodată să te iubesc, îl auzi spunând pe Harry. Am încercat să mă autoconving

— Că nu te iubeam, am încercat să te uit. Am pierdut atât de mulţi ani. Dacă aş fi ştiut adevărul atunci. Mi-a fost teamă…

Cameron închise uşa. Simţea în piept o

durere chinuitoare, pentru el, pentru Lexie.

Şi atunci ştiu, dintr-o dată, ce trebuia să facă.

Cameron împinse în sus uşa batantă metalică şi grea. Un miros înţepător îi întâmpină nările când uşa se opri şi el făcu un pas înapoi, strâmbându-se, în depozitul de trei metri.

Permise câteva momente aerului proaspăt al dimineţii să pătrundă în interiorul magaziei. Trecuseră doi ani de când spusese unei echipe de curăţenie să elibereze casa din Macon a mamei lui şi să ducă toate bunurile în depozitul închiriat.

Când venise în Macon, la funerariile mamei lui, nu voise nici măcar să între în casă cu atât mai puţin să răscolească prin ceea ce rămăsese după viaţa ei resturi reprezentate de cutiile împachetate din depozit. Refuzul ei de a-i permite să o viziteze în Macon era proaspăt şi încă dureros.

Aranjase ca lucrurile ei să fie împachetate şi depozitate, în aceiaşi mod în care el îşi împachetase şi depozitase durerea. Cameron intră în magazia mică, privind evaluator grămezile de pachete şi mobilă şi întrebându-se de unde să înceapă. Nu ştia ce se aştepta să găsească acolo, nimic tangibil, cel puţin. Ştia doar că trebuia să elibereze acea durere care trăise prea mult în sufletul lui.

Ştia, instinctiv, că eliberarea exista în el, la fel demult ca în acel depozit. Iar acela părea locul logic de unde trebuia să pornească.

Întoarcerea în Blossom revelase, printre

multe alte lucruri şi faptul că nu mai putea pretinde că trecutul nu exista. Copilăria lui fusese dureroasă. Nu o putea ascunde într-un colţ întunecat al minţii şi să se poarte ca şi cum nu avusese loc niciodată.

Şi o iubea pe Lexie. Acel sentiment strălucea real şi adevărat în sufletul lui. O iubise cu cinci ani în urmă. La naiba, probabil că o iubea încă de când pedalau pe triciclete împreună, pe trotuarul din faţa casei Idei.

Fusese un nebun atunci când se gândise că, punând o distanţă între el şi Lexie, putea şterge sentimentele pe care le avea pentru ea, în adâncul inimii.

Observarea sentimentelor care persistaseră între Ida şi Harry îl izbise cu puterea unei rachete nucleare.

O iubea pe Lexie, la fel cum Ida şi Harry se iubiseră peste cincizeci de ani de separare. În cele din urmă, acceptase adevărul de neschimbat al sentimentului lui.

Ceea ce îi venea greu să accepte era dragostea lui Lexie pentru ei şi asta îl alungase din Blossom.

Oricât de mult îşi dorea să stea cu ea, să-i spună că o iubea şi că voia să trăiască alături de ea pentru totdeauna, ştia că era imposibil. Nu încă. Trebuie să se poată duce la ea fără toate acele umbre din sufletul lui, fără toată durerea pe care o reţinuse atât de mult.

În momentul în care păşise în vechea lui casă, fusese nevoit să admită că acea durere exista în interiorul lui. Nu o lăsase să dispară,

nici atunci când plecase de acasă la colegiu, nici când o părăsise pe Lexie şi plecase în străinătate, nici când îi dăduse mamei lui banii pentru magazin. Nici măcar când mama lui murise.

Petrecuse ultimii doi ani muncind până la epuizare, în încercarea de a uita totul. Nu reuşise.

Iar târgul pe care-l făcuse cu Lexie fusese im posibil încă de la început. Ea lovise atât de aproape, când îl acuzase că se ascundea în spatele termenilor lui stricţi.

Îşi dorea o căsnicie adevărată cu Lexie, una cu toate dăruirile şi răspunsurile pe care le cunoscuse doar în imaginaţie. Una pe care ştia că nu o putea avea decât cu Lexie. Imaginea arzătoare a unui viitor alături de Lexie îl urmărise tot timpul ultimelor două săptămâni petrecute la Washington.

Scandalul Hampton se dovedise exact atât de fantastic cât prezisese Phil şi aşa cum prevăzuse chiar Cameron cu luni în urmă, când iniţiase investigaţia. Sursa lui din personalul lui Hampton, o funcţionară care fusese hărţuită sexual de un senator, îi dăduse bucuroasă lui Cameron toate informaţiile necesare ca să-l identifice pe lobbystul implicat în mită.

Asistentul principal al lui Hampton fiind arestat ca primul căzut la aflarea poveştii, funcţionara fusese mai mult decât fericită să coopereze, ştiind că acum rolul ei în acea poveste putea fi ţinut secret mai uşor.

Relatările lui Cameron apăreau zilnic, pe

măsură ce cazul se desfăşura, fiind preluate rapid de agenţiile de ştiri naţionale şi internaţionale.

Audierea senatorului în faţa unei comisii de etică formată din colegi îi părea cea mai mică dintre problemele acestuia. Părea să se prefigureze şi o perioadă de închisoare.

Dar altcineva avea să relateze urmarea căderii respectatului senator. Cameron scrisese ultimul lui articol pentru ziarul din Washington, o scrisoare de demisie.

Nu ştia dacă Lexie avea să-l primească înapoi. Dar ştia că lumea la presiune înaltă din Washington rămăsese în urma lui, pentru totdeauna. Nu mai avea nevoie de ea. Economisise suficient de mulţi bani de-a lungul anilor ca să-i ajungă pentru o vreme şi era hotărât să-şi urmeze visul pe care aproape că-l uitase, până când i-l amintise Lexie. Avea de gând să scrie romane cu intrigă politică.

Era timpul, în sfârşit, să înceteze să mai fugă de sine. Şi prima oprire pe acest drum spre o viaţă nouă era Macon, Georgia. Cameron coborî un teanc de cutii de pe canapeaua uzată aflată de pe o latură a depozitului. Puse teancul în faţa canapelei şi se aşeză pe husa prăfuită, deschizând prima cutie. Trebuia să găsească un mod de a-şi vindeca sufletul, trebuia să găsească drumul de întoarcere la Lexie.

— Lexie? Lexie, scumpo!

Lexie îşi concentră atenţia asupra mătuşii ei. Tocmai se întorseseră dintr-o excursie pentru cumpărături în Atlanta, unde Ida îşi târâse

nepoata de la magazine de îmbrăcăminte la magazinele universale, prin tot oraşul, căutând rochii lungi, de ceai. Rochii de mireasă.

Harry şi Ida plănuiseră să se căsătorească de Ziua Muncii.

— Da, Ida?

Lexie luă cana de ceai cu gheaţă. Pe marginea paharului se prelinse umezeală, udându-şi degetele.

Căldura sufocantă a verii şi aerul umed făcură ca o dâră de umezeală să apară ca răspuns *între* sânii ei. Nici chiar umbra verandei din spate nu reuşea să atenueze efectele după-amiezei georgiene.

— Te-am întrebat despre rochii, scumpo, zise Ida. Pe care o preferi? Pe cea galbenă, în dungi albe sau pe cea piersică cu dantelă?

Lexie încercă să se concentreze asupra alegerii, dar descoperi că gândurile ei se întorceau, inexorabil, la Cameron. Din nou.

Îl vedea, cu ochii minţii, stând în hamacul din curte şi legănându-se leneş în briza de vară, înconjurat de parfumul de mosc, cu pieptul lui bronzat gol şi, oh, atât de atrăgător. Apoi îl vedea iar *lângă* căsuţă, strângând-o de braţ, sărutând-o ca şi cum ar fi vrut să o devoreze şi să o ia în sufletul lui.

Şi tot el era şi acolo, pe scară, muşchii lui puternici încordându-se în timp ce plimba o bidinea pe acoperişul căsuţei, cu aceleaşi mâini blânde care făcuseră dragoste cu ea în toate acele nopţi incredibile, ademenind-o spre punctul febril în care să cedeze tuturor

dorinţelor ei secrete.

Ea îi dezvăluise totul, toată dragostea ei, dorinţa şi speranţa ei. Iar el le respinsese,

„Nu-mi mai cere să aştept, de data aceasta", îi spusese ea cu amărăciune, cu o zi înainte. Şi fusese sinceră, în acel moment.

„Şi atunci cum de îl aştepţi?" o înghionti o voce interioară.

— Lexie.

Clipi şi întâlni privirea mirată a mătuşii ei.

— Îmi pare rău, Ida. Rochiile. Da.

Lexie se concentră să-şi amintească ultimele două rochii la care îşi limitase Ida alegerea.

— Nu ştiu. Cea piersică, cred, spuse ea neatentă.

Practic, nu-şi putea aminti niciuna dintre rochii.

Tot timpul cât fuseseră la cumpărături, gândurile ei fuseseră invadate de amintiri ale rochiei de bumbac cu guler în V, pe care o purtase la tribunal, când se căsătorise cu Cameron, şi cum îi scosese el rochia în acel dans erotic pasionat, în bucătărie, în acea noapte.

— Oh, nu, scumpo, o contrazise Ida, de pe balansoarul de pe verandă, din spatele ei. Nici să nu te gândeşti. Cea galbenă era mult mai drăguţă. Acum

sunt sigură. Lui Harry i-a plăcut întotdeauna cum îmi stă în galben.

Lexie se forţă să zâmbească.

— Ei, atunci cea galbenă e perfectă.

Oricât era încântată pentru Ida, planurile pentru nunta mătuşii ei deveneau tot mai

dureroase, cu fiecare zi.

La început, îi spusese Idei aceeaşi poveste pe care o spusese părinţilor ei, atunci când îi telefonaseră, Cameron fusese rechemat în Washington, din cauza unor probleme urgente neaşteptate. Sperase că îi va veni mai uşor, dacă rămânea destul de aproape de adevăr. Cel puţin pentru o vreme. *Nu* era pregătită încă să facă faţă întrebărilor şi îngrijorării părinţilor ei, la aflarea veştii că mariajul ei cu Cameron avusese o viaţă atât de scurtă.

Părinţii ei acceptaseră povestea, dar Ida văzuse adevărul în strălucirea umedă din ochii lui Lexie şi o provocase să-i spună totul, imediat. Îi spusese adevărul Idei, întregul adevăr, de la planul ei iniţial de a fi inseminată artificial, la înţelegerea pe care o făcuse cu Cameron şi apoi plecarea lui finală, dureroasă.

Îşi dezvăluise dragostea şi durerea lunii petrecute cu el, ceea ce o despovărase mai mult decât crezuse. Se simţise mai liberă după aceea. Fusese dificil să-i ascundă adevărul Idei, mătuşa ei locuind atât de aproape..

Partea despre care îi venise cel mai greu să vorbească fusese ultima zi, a plecării lui. Cameron se strecurase afară înainte de terminarea petrecerii. Lexie îl văzuse plecând, dar nu îl urmărise.

El îi lăsase cartea de vizită cu numerele de telefon de la birou şi de acasă, exact aşa cum spusese că va face. Lexie nu le folosise..

Şi de atunci nu mai avusese nicio veste de la el.

Îşi trimisese cartea editorului şi pierduse vremea, abătută, mai mult de două săptămâni. Prezenţa lui Cameron o urmărea în orice direcţie privea, în căsuţă, în curte, în casa Idei.

Se trezea deseori noaptea, transpirată şi zguduită, amintindu-şi visele despre Cameron, seducere şi sărutări care-i ardeau carnea. El avusese dreptate, în acea ultimă zi, îşi mărturisise Lexie, în cele din urmă. Ea voia totul. Îl voia pe Cameron în braţele ei, în viaţa ei, în inima ei. Şi voia dragostea lui, deschisă şi liberă, pentru totdeauna.

În curând, avea să fie nevoită să recunoască faţă de sine, ca şi în faţa restului lumii, că nu va avea parte de dragostea lui Cameron. Era timpul să recunoască, de asemenea, că atâta timp cât rămânea în Blossom, nu putea uita ce ar fi putut fi.

— Trebuie să plec de aici, spuse brusc, retezând o rafală de pălăvrăgeală a mătuşii ei, despre nuntă şi invitaţii, căreia ea nu-i acordase nici cea mai mică atenţie.

— Ce vrei să spui, scumpo? întrebă Ida, faţa ei cutată luând o expresie mirată.

Lexie puse cana cu ceai rece pe măsuţa de lângă ea.

— Trebuie să plec din Blossom.

Faţa Idei se lungi.

— Oh, scumpa mea, nu-l poţi uita pe Cameron pur şi simplu prin plecarea din Blossom. El e în interiorul tău. Va fi cu tine oriunde te-ai duce. Flutură un deget spre zona aproximativă a inimii lui Lexie.

În ochii acesteia apărură lacrimi.

— Trebuie să încerc să-l uit, insistă ea, cu încăpăţânare. Trebuie să merg mai departe.

Ida se aplecă în faţă şi puse o mână plină de noduri peste cea a lui Lexie.

— Bineînţeles că trebuie să mergi mai departe, scumpo.

Ochii ei o priveau arzător pe Lexie.

— Dar nu uita. El nu o va face. Te iubeşte. Se va întoarce.

Lexie izbucni în plâns nefericită.

— Oh, Ida. Nu se va întoarce niciodată.

Ida clătină din cap şi îi aruncă nepoatei ei o privire studiată.

— Tu ăi spus că nici Harry nu se va întoarce.

Se lăsă pe spate în balansoar, cu o expresie satisfăcută.

Capitolul treisprezece

Cameron îşi opri automobilul *Camry* vechi de doi ani pe străduţa liniştită din Blossom. Privi spre fereastra de pe lateralul căsuţei proaspăt vopsite şi apoi spre casa victoriană a Idei. Aceasta era tăcută, încadrată de strălucirea apusului de soare roşiatic. Cârciumăresele purpurii înfloreau încă într-o splendoare care-i aminteau lui Cameron de ultima lui zi în Blossom.

O privire aruncată dincolo de acea casă îi oferi imaginea căsuţei galbene în care crescuse el. Acum putea să o privească şi să simtă doar regretul pentru ce pierduse mama lui, pentru

ceea ce ar fi putut fi viaţa ei.

Într-un colţ al magaziei, într-o cutiuţă mică, descoperise jurnalul mamei lui. Jurnalul destul de zdrenţuit povestea relaţia părinţilor lui. Tatăl lui trecuse prin Blossom, *găsise* de lucru la fierărie şi locuise într-o cameră din partea din spate a magazinului. Mama lui locuia cu bunica ei, în oraş.

Părinţii lui se îndrăgostiseră, întâlnindu-se de câte ori reuşeau, transmiţându-şi bileţele peste tejgheaua magazinului de articole de fierărie, atunci când nu puteau să se întâlnească. Ea îl iubise şi conform celor scrise de ea în jurnal, şi el o iubise. Şi ea fusese extaziată de ideea de a avea un copil de la el, dar el dispăruse, copleşit de responsabilitate. Bunica ei murise la scurt timp după aceea, lăsând-o pe mama lui extrem de singură şi în cele din urmă, acrită de viaţă.

Ea continuase să scrie în carneţelul negru încă câţiva ani. Însemnările deveniseră din ce în ce mai caustice, ultima fiind scrisă în apropierea celei de-a treia aniversări a lui Cameron. Îşi exprimase sentimentele profunde faţă de copilul ei şi rugile şi mai adânci ca el să nu semene cu tatăl lui, atunci când va creşte. Restul paginilor rămăseseră albe.

Dar Cameron ştia că ajunsese ca tatăl lui absent. Treptat, pe măsură ce citea jurnalul şi mânia mamei lui i se dezvăluia, înţelese durerea care îi stăpânise viaţa, afectându-l astfel şi pe el. Aflase despre dragostea pe care ea nu şi-o exprimase niciodată. În sfârşit, Cameron scăpase

de umbrele care îi sălăşluiseră în inimă atât de mult timp.

Înfruntând trecutul, ştia că putea accepta viitorul. Totuşi, se gândi el, stând în maşină, rămânea întrebarea dacă Lexie mai voia un viitor alături de el.

Coborî din maşină, luă cele două pachete de pe bord şi trânti portiera. Paşii lui răsunau înfundat pe scândurile verandei de lemn. Noaptea era caldă şi nemişcată, o seară tipică de Georgia.

Cameron ciocăni încet. După câteva momente, atinse clanţa. Aceasta se învârti uşor, nefiind încuiată. Fu întâmpinat de camera de zi întunecată şi tăcută, în aparenţă goală. Auzi un sunet ce semăna cu susurul încet al apei şi puse cele două pachete pe măsuţa de cafea.

Traversă cu grijă camera de zi, până în hol, evitând scândurile scârţâitoare, pe care le învăţase în luna în care locuise acolo. Uşa băii era parţial deschisă, un fascicol de lumină pătrunzând în hol şi un parfum de iasomie invadând în aerul umed.

Împinse încet uşa cu mâna. Pulsul începu să-i bată rapid şi puternic, ajungând la un adevărat muget, datorită imaginii care-i apăru în faţa ochilor.

Lexie era cufundată în bulele de iasomie, cu gâtul arcuit pe spate şi capul sprijinit de marginea de porţelan a căzii cu picioare în formă de labe. Genele ei erau lăsate pe pielea catifelată, respiraţia ei lentă indicând faptul că dormea.

Nişte muguri fermi şi roşii, ademenitori şi dulci, răsăreau printre balonaşele dantelate de pe pieptul ei, Cameron rămase privind fix, îngheţat, incapabil pentru moment să facă altceva decât pur şi simplu! să absoarbă, să-şi amintească şi să spere, Lexie suspină şi scoase un geamăt uşor.

Cameron se întrebă dacă ea visa şi ce anume, visa. Apoi pleoapele ei fluturară şi ochii ei căprui, de culoarea mierii, îi întâlniră pe ai lui.

Lexie fu străbătută de un val de teamă, la vederea unui bărbat în pragul uşii. Adrenalina începu să-i alerge prin vene. În secunda următoare, deveni conştientă de identitatea acelui bărbat şi fu răscolită din nou. Îi visase, visase atingerea lui catifelată şi…

— Cameron!

Începu să se ridice, instinctiv, apoi îşi aminti că era goală şi se cufundă înapoi în apa caldă. Stânjeneala îi încinse obrajii, în ciuda faptului că el văzuse şi sărutase fiecare centimetru al corpului ei.

— Mă bucur că de data asta m-ai recunoscut.

— Bineînţeles că te-am recunoscut! replică ea iritată, supărată pe sine că se înroşise, că îşi trădase lipsa de sine în prezenţa lui.

Stăpânire de sine! Se afla în cadă, pentru Dumnezeu, se ocări în gând.

— Se pare că a devenit un obicei să ne întâlnim aşa, spuse el, observându-i stânjeneala.

Lexie îşi muşcă nervoasă buza de jos, oprindu-se doar atunci când creierul ei ameţit înregistră durerea. Cameron se întorsese!

Întoarcerea lui putea însemna totul sau nimic, îşi spuse singură. Înlătură amintirea convingerii Idei că el se va întoarce la ea, că el o iubea. Nu-şi putea permite să se complacă în ceea ce se putea dovedi o speranţă falsă.

— Ce cauţi aici? îl înfruntă ea, forţându-se să aibă un ton indiferent, cu scopul de a proteja emoţia care-i clocotea în inimă.

Aşa cum stătea el acolo, zâmbind în stilul lui caracteristic, cu gropiţe şi cu o sclipire în ochii albaştri, atrăgători, Lexie se simţi cuprinsă de un val de dragoste şi dorinţă. Ah, dacă…

— M-am întors pentru modul în care găteşti, o tachină el.

Lexie simţi cum gura îi rămăsese deschisă şi o închise brusc. Fu străbătută de un fior de durere. Nu putea face asta, nu putea sta acolo, dezbrăcată, pălăvrăgind fără rost.

— Ieşi afară! spuse ea dintr-o dată, ridicând un braţ ud şi arătând în direcţia aproximativă a uşii căsuţei.

— Cameron se holbă la ea, înmărmurit.

— Lexie…

— Ţi-am spus să nu te întorci! strigă ea, simţind cum puterea de apărare îi scădea rapid.

Nu putea să fie rănită din nou. Nu putea permite asta.,

— Nu mi-ai spus să nu mă întorc, replică el, apropiindu-se cu un pas de cadă..

Nu avea de gând să plece, nu înainte să spună ce avea de zis. Nu înainte ca ea să-i spună, direct, în faţă, că nu exista nicio speranţă.

— Mi-ai spus că nu o să mă aştepţi.

Lexie îi suportă ochii examinatori, după care îşi îndepărtă privirea îndreptând-o spre spuma parfumată. Îşi coborî braţul.

— Mi-ai mai spus şi înainte că nu o să mă aştepţi, zise Cameron încet, deasupra ei. Dar ai făcut-o.

Între ei se aşternu tăcerea. El îşi aduna toată tăria pe care o poseda, în timp ce o privea pe Lexie, care stătea cu capul umed aplecat spre cadă, evitându-i ochii. Îngenunche lângă ea şi întinse mâna ca să-i ridice bărbia.

— Spune-mi că ai aşteptat şi de data asta.

Ea privi fix în ochii lui albaştri, adânci ca oceanul.

— Există vreun motiv pentru care să fi aşteptat? şopti ea, cu un ton în care se amestecau teama şi speranţa.

Cameron îi primi întrebarea direct, cu ochii deschişi şi inima sinceră..

— Da, zise el răguşit.

Se aplecă să o sărute tandru pe buzele ei pline, trecându-şi mâna pe ceafa ei, împletindu-şi degetele printre cârlionţii uzi. Se trase înapoi doar câţiva centimetri, cu ochii pironiţi într-ai ei şi îşi plimbă degetul pe umărul ei delicat ca mătasea.

— Te iubesc, Lexie, spuse el.

Te iubesc. Cuvintele umplură sufletul lui Lexie, făcându-i inima să bubuie din nou în piept.

— Oh, Cameron, şopti ea şi apoi se opri, prea şocată ca să continue.

— Te iubesc, repetă el, sărutând-o din nou, mai arzător. Te-am iubit întotdeauna. Nu ştiu când am început să te iubesc, ştiu doar că nu am încetat niciodată să o fac. Şi nu voi înceta niciodată.

Ochii lui serioşi îi înfruntară pe ai ei.

Spune-mi că încă mă mai iubeşti. Că m-ai aşteptat."

Pe obrazul lui Lexie alunecă o lacrimă.

— Te iubesc, strigă ea. Nu am vrut să te aştept. Am încercat să nu o fac. Dar am…

Cuvintele ei se pierdură în sărutul sufocant cu care o amuţi Cameron, care îi cercetă interiorul gurii cu o dorinţă fierbinte. Limba lui se mişca frenetic, dornică, luând şi dăruind, seducând-o în dorinţa lui năvalnică.

Lexie îi cuprinse gâtul cu braţele ei ude, udându-i gulerul. Voia să-l simtă lipit de ea.

— Lexie, gemu el, trăgându-se în spate..

Ochii ei îl priviră întrebători, înneguraţi de dorinţă.

— Trebuie să… începu el, dar se opri, respirând greoi. Trebuie să fac ceva mai întâi, reuşi Cameron să spună, în cele din urmă.

Dispăru pentru câteva secunde, întorcându-se repede cu pachetele. Îngenunche din nou în faţa lui Lexie.

— Acesta, primul, zise el, întinzându-i pachetul mai mic.

Aşează al doilea pachet pe podea.

Lexie luă pachetul cu degetele ude, tremurătoare, şi umblă nervoasă la hârtia în care era împachetat. Când reuşi să scoată hârtia,

rămase în palmă o cutie de bijuterii din catifea roşie. Ridicând capacul, se holbă la inelul de aur. Spre ea sclipea un diamant strălucitor..

— Vrei să fii soţia mea? întrebă încet Cameron.

Lexie îi aruncă o privire cochetă.

— Sunt soţia ta, îi aminti ea.

Cameron scoase inelul din cutie şi ea observă pentru prima dată că degetele lui tremurau. Îşi ridică spre el, zâmbind. Cameron îi puse inelul pe deget.

— Pentru totdeauna, spuse el. Vreau să fii soţia mea pentru totdeauna.

Zâmbetul lui Lexie se lărgi, în timp ce inima ei se topea.

— Da, strigă ea, aruncându-şi braţele ude în jurul cămăşii lui deja ude.

Apoi se retrase, muşcându-şi din nou buza de jos.

— Cameron? zise ea şi se opri, ezitând. Mai ţii minte înţelegerea noastră?

— Uit-o, zise Cameron cu fermitate. Uită toată povestea aia. Te doresc pentru totdeauna. Te iubesc.

— Sunt însărcinată, îl întrerupse Lexie.

Cameron se opri brusc, cu respiraţia blocată în gât. Inima i se oprise.

— Lexie!

O sărută din nou, tare şi rapid, de data asta de bucurie. Retrăgându-se, în cele din urmă, o privi mustrător.

— Când ai aflat?

— Doar acum câteva ore, explică Lexie. Am

în cercat să te sun. Mi-au spus că ţi-ai dat demisia de la ziar.

Se încruntă şi continuă:

— Nu eram sigură ce însemna asta. Numărul de la tine de acasă a fost deconectat. Mi-a fost teamă…

Îi fusese teamă că el părăsise ţara din nou, luându-şi din nou o slujbă în străinătate. Îi fusese teamă că nu-l va mai vedea niciodată.

Cameron clătină din cap.

— Am părăsit Washington-ul pentru totdeauna, spuse el; cu mintea încă ameţită de anunţul ei în legătură cu copilul. Am plecat imediat ce am terminat povestea cu Hampton. M-am oprit mai întâi în Macon, ca să caut prin lucrurile mamei mele. Şi prin sufletul meu, presupun.

O privi cu seriozitate.

— Acum pot accepta trecutul, Lexie. Spune-mi doar că nu am ajuns prea târziu pentru un viitor alături de tine şi de copilul nostru.

— Nu, spuse ea clătinând din cap. Niciodată nu ar putea fi prea târziu pentru asta.

Se încruntă şi continuă:

— Ce vei face? Nu sunt prea multe în Blossom.

— În Blossom este totul, răspunse Cameron, ochii lui privind-o cu tandreţe, dorinţa arzătoare familiară din ei făcând pulsul lui Lexie să se iuţească. Aici eşti tu, Lexie.

Îi luă mâna într-a lui şi îi strânse cu putere degetele în palma lui mare.

— Vreau să ne reînnoim jurămintele, zise el.

Vreau o nuntă adevărată, în care să pot spune lumii cât de mult te iubesc.

Lexie zâmbi.

— Ce zici de Ziua Muncii?

— Ziua Muncii?

— Harry şi Ida se căsătoresc, în curtea ei din spate, de Ziua Muncii, îl informă Lexie. Un alt motiv pentru una din petrecerile vestite ale Idei.

— Cel mai bun motiv dintre toate, zise Cameron răguşit, aplecându-se să se joace cu lobul urechii lui Lexie, roz şi delicat. Nu crezi că o va deranja să reunim festivităţile? întrebă el..

— Cred că Ida va adora ideea, zise ea, oferindu-i un zâmbet cunoscător. Fără îndoială, va spune tuturor cum ne-a adus ea împreună.

Cameron râse încet.

— Îmi spunea tot timpul că te vei întoarce, continuă Lexie, cu ochii fixaţi într-ai lui. L-am mărturisit totul, iar ea a insistat că te vei întoarce. Exact ca şi Harry.

— Ai crezut-o? întrebă Cameron, aproape temându-se de răspuns.

Pulsul lui deveni mai rapid, atunci când ea făcu o pauză.

— Îmi tot spuneam singură că nu o credeam.

Sunetul bulelor de iasomie care se spărgeau umplu camera…

— Dar nu era adevărat. În adâncul inimii, am ştiut întotdeauna că vom fi împreună.

— De ce? nu se putu el abţine să întrebe.

— Dragostea adevărată şi toate celelalte, zise ea, râzând, uimită să se audă repetând cuvintele mătuşii ei. Tu eşti dragostea mea

adevărată, Cameron.

Râse din nou şi trase de el.

— Iar acum întră aici, înainte să ies eu şi să te prind, îl ameninţă ea.

Inima lui Cameron se umplu de fericire. Trase de nasturii cămăşii ude, desfăcându-i rapid. Se ridică şi îşi desfăcu fermoarul, scoţându-şi pantalonii, chiloţii de bumbac şi pantofii. Apoi îşi aminti de al doilea pachet. Sa aplecă şi ridică darul mic, rotund.

— Pentru tine, spuse el, întinzându-i-l lui Lexie.

O privi cum desfăcea hârtia, scoţând la vedere un ghem de sfoară.

Ea îşi ridică privirea spre el, cu o expresie întrebătoare.

— Sfori, spuse el.

Se aplecă din nou lângă cadă.

— Vreau totul, Lexie. Sentiment, implicare şi legături.

Buzele ei se arcuiră în sus.

— Asta doresc şi eu, şopti ea, privind în adâncul ochilor lui albaştri, senzuali, şi văzând în ei toată dragostea pe care o aşteptase atât de mult timp. Se simţi plină de o senzaţie de împlinire, care îi încălzea inima, înfiorând-o..

— Dar eu mai vreau un singur lucru în plus, adăugă ea.

— Ce anume? întrebă Cameron, ştiind că era gata să-i promită orice, pentru că ea îi dăduse totul.

— Pe tine! strigă Lexie, întinzând mâinile şi trăgându-l spre ea.

Cameron ajunse lângă ea cu un pleoscăit zgomotos, umplând camera cu un strat de apă înmiresmată. Ghemui de sfoară căzu din mâinile ei şi se rostogoli pe linoleum.

Cameron o luă în braţe pe Lexie şi o iubi, atingând, gustând şi explorând, dornic să o posede încă o dată şi pentru totdeauna. Ea îi răspunse la fel, înapoind fiecare mângâiere tandră.

Niciunul dintre ei nu observă când ultima bulă de iasomie dispăru. Şi trecu mult timp înainte să se ducă în pat.

Sfârşit

Un gest tandru

Romane de dragoste,
pe care nu le veți uita niciodată,
scrise de autori cunoscuți
ai genului.

Lei: 14900